KOMMUNISTI

№ 15 Lokakuun 25 p:nä № 15

SISÄLTÖ:

	Siv.
Lokakuun vallankumouksen XVI vuosipäivä	673
N. Rubinstein: Iskuruus kollektiivitalouksissa	678
O. V. Kuusinen: „Kommunistinen manifesti"	691
Taistelu yhteisrintaman puolesta	700
K. Lepola: Viisikymmentä vuotta ikää — kolmekymmentä vuotta taistelua työväen asian puolesta	702
Muutamia kysymyksiä taistelussa imperialistista sotaa vastaan	704
Y. S.: Lenin puolueen rakentajana kirjeittensä valossa (Loppu)	711
Kirjallisuusarvostelua.	
E. Leivo: „Venäjän historia lyhyin piirtein"	717

1 9 3 3
L E N I N G R A D
VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

MIELENKIINTOINEN
UUTUUS ON
BORIS SPEKKEN
MATKAKUVAUSKIRJA

SUOMI TÄNÄÄN

Teoksessa esitetään lyhyin piirroin kuvia nykypäiväin Suomesta, sen elämästä, poliittisesta ja taloudellisesta tilanteesta ja työväenluokan taisteluista.

Sivuja 184. Hinta 3.50.

VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE; LENINGRAD. Harkovskaja 7. V/K KIRJA.

№ 15 (123) LOKAKUUN 25 p. 1933

Lokakuun vallankumouksen XVI vuosipäivä

LOKAKUUN vallankumouksen XVI vuotispäivää vietämme ajankohdassa, jolloin Neuvostoliiton proletariaatti, nojautuen kollektivisoituneeseen talonpoikaistoon, tov. Stalinin johtaman kommunistisen puolueen johdolla menestyksellisesti toteuttaa toisen viisivuotissuunnitelman poliittista perustehtävää — kapitalististen ainesten ja luokkien yleensä lopullista likvidoimista, niiden syiden täydellistä hävittämistä, jotka synnyttävät luokkaeroavaisuutta ja riistoa, ja jolloin kapitalistista järjestelmää jo vuosikausia järkyttänyt kriisi on saanut entistä laajemman ja syvemmän luonteen.

Kuusitoista vuotta proletariaatin diktatuuria kuudennella osalla maapalloa ja sen kaksi viisivuotissuunnitelmaa sosialismin rakentamisessa ovat lähtemättömästi piirretyt ihmiskunnan historiaan. Kirkkaana ja sähköistävänä osoittavat ne koko maailman proletariaatille ja kaikille riistetyille ja sorretuille siirtomaakansoille tien ulos kapitalistisesta riistosta ja imperialistisesta sorrosta. Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman voitokkaalla toteuttamisella ja toisen viisivuotissuunnitelman ensimmäisen vuoden tehtävien menestyksellisellä päättämisellä on yleismaailmallinen merkitys.«Historia on osoittanut, että viisivuotissunnitelman kansainvälinen merkitys on mittaamattoman suuri. Historia on osoittanut, että viisivuotissuunnitelma ei ole vain Neuvostoliiton yksityisasia, vaan että se on koko kansainvälisen proletariaatin asia» (Stalin). Se on lopullisesti osoittanut sosialistisen järjestelmän etevämmyyden kapitalistisesta järjestelmästä ja jakanut «ihmiset kahteen leiriin — proletaarisen vallankumouksen kannalla olevien ja sitä vastustavien leireihin» (Stalin).

Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman voitokkaan toteuttamisen ja toisen viisivuotissuunnitelman ensimmäisen vuoden tehtävien menestyksellisen suorittamisen kansainvälinen merkitys on siinä, että kaikkien maiden, kaikkien valtakuntien työläisillä on mahdollisuus tehdä kourintuntuvaa vertailua kapitalistisen järjestelmän ja proletariaatin diktatuurin välillä. Se tosasia, että samaan aikaan kuin kapitalistisissa maissa suljetaan tehdas toisen jälkeen ja sammutetaan yhä uusia sulatusuuneja, samaan aikaan Neuvostoliitossa rakennetaan uusia tehtaita, sytytetään toimimaan uusia sulatusuuneja, se tosiasia murtaa mitä erilaisimpien väestökerroksien ennakkoluulot proletariaatin diktatuuria kohtaan ja vallankumouksellistuttaa heidät. Kaikki tosiasiat osoittavat, että tulevaisuus ei ole porvarillisen valtajärjestelmän, vaan proletariaatin diktatuurin. Tosiasiat osoittavat, että lopullinen voitto on meidän.

Kuudentoista vuoden aikana on proletariaatin diktatuurin maa vienyt ihmiskunnan kehitystä eteenpäin enemmän kuin mitä se sitä aikaisemmin kulki vuosisadoissa. Se on hävittänyt toisen ihmisen riiston toiseen ihmiseen nähden ja murskannut luokkayhteiskunnan perusteet. Sosialismi on teoriasta muuttunut käytännön tosiasiaksi. Kuudennella osalla maa-

palloa kohoaa Neuvostoliiton proletariaatin ja kollektivisoituneen talonpoikaiston rakentamana ja kansainvälisen proletariaatin tukemana luokaton, sosialistinen yhteiskunta levitäkseen koko maailmaa käsittäväksi sosialistiseksi yhteiskunnaksi.

Neuvostoliiton proletariaatti, nojaten köyhään talonpoikaistoon, löi Leninin puolueen johtamana kansainvälisen imperialismin rosvojoukot ja kukistetun porvariston vastavallankumoukselliset laumat ja ryhtyi heti jälleenrakennustyön päätyttyä muuttamaan Neuvostoliittoa «agraarisesta ja voimattomasta, kapitalististen maiden mielijohteista riippuvasta maasta teolliseksi ja mahtavaksi, täysin itsenäiseksi ja maailman kapitalismin oikuista riippumattomaksi maaksi» (Stalin).

Puolueen johdolla on Neuvostoliiton proletariaatti yhdessä työtätekevän talonpoikaiston kanssa voitokkaasti toteuttanut Leninin asettaman tehtävän — maan teollistuttamisen.

Lokakuun vallankumouksen XVI vuosipäivänä voi Neuvostoliiton proletariaatti yhdessä kollektivisoituneen talonpoikaiston kanssa ylpeydellä todeta valtavat saavutuksensa. Neuvostoliitto on nyt muuttunut mahtavaksi teolliseksi maaksi, syrjäyttänyt lopullisesti kapitalistiset ainekset sekä laajentanut sosialististen talousmuotojen rintamaa ja luonut pohjan luokkien hävittämiselle ja ryhtynyt sosialistisen yhteiskunnan välittömään rakentamiseen. Kollektivisoinnin toteuttaminen maatalouden alalla on muuttanut entisen pienen ja pirstotun maatalouden sosialistiseksi suurtaloudeksi ja tällä pohjalla poistanut kapitalismin palautumisen mahdollisuuden Neuvostoliitossa. Ensimmäisen viisivuotisuunnitelman menestyksellisellä toteuttamisella loi Neuvostoliiton proletariaatti puolueen johdolla kaikki välttämättömät teknilliset ja taloudelliset edellytykset maan puolustuskuntoisuuden kohottamiseksi mahdollisimman korkealle tasolle ja turvasi päättävän iskun antamisen kaikenlaisille Neuvostoliittoa vastaan tehdyille sotilaallisille hyökkäyksille. Neuvostoliiton työläisten ja koko työtätekevän väestön sankaruudella ja itseuhrautuvaisuudella on luotu muutamien vuosien, muutamien kuukausien aikana sellaiset jättiläiset kuin Dnjeprostroi, Magnitostroi, Kuznetskstroi, Stalingradin ja Harkovin traktoritehtaat, Gorjkin ja Moskovan autotehtaat, Vienan—Itämeren kanavan jättiläiset, joiden vertaa kapitalistinen maailma on tuskin kyennyt luomaan koko olemassaoloaikanaan.

Lokakuun vallankumouksen XVI vuosipäivänä voi Neuvostoliiton proletariaatti yhdessä kollektivisoituneen talonpoikaiston kanssa sanoa koko maailmalle tov. Stalinin sanoilla:

«Meillä ei ollut mustaa metallurgiaa, maan teollistuttamisen perustaa. Nyt se meillä on.

Meillä ei ollut traktoriteollisuutta. Nyt se meillä on.

Meillä ei ollut autoteollisuutta. Nyt se meillä on.

Meillä ei ollut työkoneita tuottavaa teollisuutta. Nyt se meillä on.

Meillä ei ollut lujaa ja nykyaikaista kemiallista teollisuutta. Nyt meillä se on.

Meillä ei ollut todellista ja vankkaa nykyaikaisten maatalouskoneiden tuotantoa. Nyt se meillä on.

Meillä ei ollut lentokoneteollisuutta. Tällä hetkellä meillä se on.

Sähköenergian tuotannon alalla me olimme aivan viimeisellä tilalla. Nyt me olemme siirtyneet yhdelle ensimmäisistä paikoista.

Naftatuotteiden ja hiilen tuotannon alalla me olimme viimeisellä tilalla. Nyt me olemme siirtyneet yhdelle ensimmäisistä tiloista.

Meillä oli vain yksi ainoa hiili- ja metallurginen tukikohta Ukrainassa, jonka avulla me vaikeasti tulimme toimeen. Me olemme päässeet siihen, että olemme ei vain kohottaneet tämän tukikohdan tuotantoa, vaan luoneet vielä uuden hiili- ja metallurgisen tukikohdan Itään, joka on maamme ylpeys.»

Vallankumouksellisella innolla ja bolshevistisella tarmolla on Neuvos-

toliiton proletariaatti yhdessä kollektivisoituneen talonpoikaiston kanssa Kommunistisen puolueen johdolla saavuttanut uusien teollisuuslaitoksien ja sosialistisen suurviljelyksen luomisessa sellaisia saavutuksia, jotka jättävät kauas jälkeensä eurooppalaisen teollisuuden ja amerikkalaisen maatalouden mittasuhteet.

Sosialistisen rakennustyön saavutuksien pohjalla on kasvanut väestön yleinen hyvinvointi ja vauraus. Työttömyys on Neuvostoliiton työtätekeville ollut jo vuosikausia tuntematon. Vanhemmalle työläispolvelle on se nyt vain muisto kirotusta kapitalistisesta perinnöstä ja nuorempi polvi saa siitä tietää vain kirjoista ja vanhempiensa kertomuksista. Kollektivisoinnin avulla on lopetettu talonpoikaiston jakautuminen köyhiin ja kulakkeihin sekä tämän yhteydessä hävitetty kerjäläistyminen maaseudulla. Neuvostoliiton kansallistulot, siis työläisten ja talonpoikien tulot, kasvavat nopeasti. Vuonna 1932 kohosivat ne 45,1 miljaardiin ruplaan, ollen kasvu 85% v. 1928 verrattuna. Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana kohosivat työläisten ja toimitsijain palkat suurteollisuuden alalla 67 %:lla. Vuoden 1933 aikana käsittää työpalkkojen kohoaminen koko kansantalouden alalla 6,8% vuoden 1932 keskimääräiseen palkkatasoon verrattuna. Teollisuuden alalla on vastaava palkkojen lisäys 9%. Yhteiskunnallisen vakuutuksen rahasto kasvoi ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana 292%:lla, tullen viisivuotissuunnitelma tällä alalla ylitetyksi 111 %:lla. Tänä vuonna on määrätty työtätekevien yhteiskunnallisten ja kulttuuristen vaatimuksien tyydyttämiseksi 11.616 milj. ruplaa, tehden se 19,8% enemmän kuin mitä olivat vastaavat menot viime vuonna. Pääomasijoitukset kunnallistaloutta varten kohoavat tänä vuonna 696 milj. ruplaan ja asuinrakennustöitä varten 1.472 milj. ruplaan.

Viisivuotissuunnitelman voitollisen toteuttamisen tuloksena maatalouden alalla on murskattu kulakisto luokkana ja parhaillaan likvidoidaan sen viimeisiä jätteitä. Kollektiivitalouksissa ovat köyhät ja keskivarakkaat talonpojat saaneet lujan taloudellisen pohjan vaurastumiseen. Puolueen tov. Stalinin johdolla heittämä tunnus kollektivistien tekemisestä varakkaiksi toteutuu nopealla vauhdilla. Kollektiivitalouksiin tunkeutuneet luokkavieraat ainekset paljastetaan säälittä ja jokaisesta kollektiivitaloudesta tehdään bolshevistinen kollektiivitalous.

«Meillä on jo tuhansia kollektiivitalouksia ja kymmeniä neuvostotiloja, jotka jo tällä hetkellä ovat täysin kannattavia. Nämä kollektiivitaloudet ja neuvostotilat ovat puolueemme ylpeys, neuvostovallan ylpeys», sanoi tov. Stalin NKP(b):n KK:n ja KKK:n tammikuun täysi-istunnossa. Tämän jälkeen on näihin kymmeniin ja tuhansiin liittynyt uusia kymmeniä neuvostotiloja ja tuhansia kollektiivitalouksia. Tuhannet kollektiivitaloudet suorittivat tänä vuonna viljelystyönsä erinomaisin tuloksin. Kymmenettuhannet kollektivistit ovat oppineet peltojensa satoisuuden kohottamistaidon. Puolueen perustamien politosastojen johdolla ovat kone-traktoriasemat muuttuneet entistä voimakkaammiksi kollektiivitalouksien kohottamisen vipusimiksi. Tämän ilolla toteavat kollektivistit. Esimerkiksi Krasnogvardeiskin piirin Skuoritsan kollektiivitalous Raivaajan jäsenet sanovat kirjelmässään puolueelle kiitokset politosastojen perustamisesta. Samassa kirjelmässään esittävät Raivaajan jäsenet esimerkkejä siitä, miten kollektiivitaloudessa köyhille ja keskivarakkaille talonpojille avautuu tie vaurauteen. He kertovat: «Otamme esimerkiksi vaikkapa kollektivisti Eeva Vatiskan talouden. Mitä hänellä oli ennen kollektiivitaloutta? Sanottavasti ei mitään. Miehensä kuoli jo v. 1927 ja Eevalle jäi kasvatettavaksi 4 alaikäistä lasta. Nyt hänellä on oma lehmä, sika, 2 lammasta ja 6 kanaa. Omasta viljelyspalstastaan hän saa noin 30 säkkiä perunoita ja suuren määrän vikkeriä. Kuluvan vuoden loppuun mennessä tulee hänellä ole-

maan noin 350 työpäivää... Näistä hän tulee saamaan 350 kg ruista, 350 kg ohraa, 2800 kg perunaa ja suuren määrän kurkkuja, tomaatteja, kaalia sekä vielä rahaa».

Saman tapaisia esimerkkejä voisi luetella lukemattomia. Ne ovat kouraantuntuvana todistuksena siitä, miten kollektivisoitunut talonpoikaisto nopeasti vaurastuu puolueen johtaman politiikan pohjalla. Puolueen johtama maatalouden kollektivisointi ja sen pohjalla suoritettu kulakiston luokkana hävittäminen vapautti lopullisesti ja ainaiseksi maaseudun työtätekevät kulakiston riistosta ja orjuudesta sekä avasi köyhälle ja keskivarakkaalle talonpojalle tien vaurauteen.

Nämä Neuvostoliiton työläisten ja kollektivisoituneen talonpoikaiston valtavat sosialistisen rakennustyön saavutukset ovat tuloksena puolueen ja sen leniniläisen KK:n oikeasta poliittisesta johdosta. Säälimättömyydellä on puolue murskannut kaikenkarvaiset syrjäpyrkimykset, jotka ovat yrittäneet sitä vetää-pois leniniläiseltä päälinjalta. Johdonmukaisesti ja horjumatta on se johtanut Neuvostoliiton proletariaattia ja työtätekeviä joukkoja yhä eteenpäin sosialismin tietä.

Kapitalistisen kriisin syveneminen ja laajeneminen samaan aikaan kuin Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön nousu käy yhä väkevämmäksi, osoittaa täysin oikeaksi Kominternin TpK:n XII täysi-istunnon toteaman kapitalistisen suhteellisen vakaantumisen päättymisen.

Kaikissa kapitalistisissa maissa on supistettu tuotanto (lukuunottamatta sotatarveteollisuutta) äärimmäisen alhaiseksi. Yhdysvalloissa on 80% malmituotannosta ja 85% autoteollisuudesta pantu seisomaan, Englannissa on supistettu laivarakennusteollisuutta niin, että siitä tällä hetkellä työskentelee vain 5—6%, Saksan kone- ja malmiteollisuudesta on seisauksissa noin 70% jne. Tämän tuotannon äärimmäisen supistamisen ohella ilmenee tarkoituksellinen tuotantovälineiden ja raaka-aineiden tuhoaminen, puhumattakaan niistä kulutustavaroiden tuhoamisesta, joita tapahtuu joukkomitassa kapitalistisissa maissa, kuten kahvin tuhoaminen Brasiliassa ja vehnän Yhdysvalloissa jne. Teknillisen takapajuisuuden propagandistit täyttävät tällä hetkellä porvarillisen lehdistön ja kirjallisuuden sivuja saarnaten konetyön muuttamista käsin työskentelyyn, traktorien ja kombainerien korvaamista auroilla ja kuokilla. Nämä ilmiöt ovat osoituksena siitä, että kapitalismi on kulkenut kaikkia teitä pitkin umpikujaan. Teknillinen edistyskin, joka tähän saakka oli sillä aseena uusien riistovoittojen keräämiseksi, on nyt muuttunut tämän riistovoiton vitsaukseksi.

Kriisin seuraukset asettavat kapitalistit työläisten ja työtätekevän talonpoikaiston kannettavaksi. Miljoonia on heitetty työttöminä kadulle ja työssäolevien työläisten palkat on painettu äärimmäisen alhaiseksi. Pankkipääoman ym. avulla ryövätään talonpoikaistoa, alennetaan sen elintasoa.

Kapitalistisen riiston ja sorron lisääntyminen nostattaa työtätekeviä joukkoja sortajiaan vastaan. Vallankumouksellinen nousu voimistuu tällä hetkellä kaikkialla kapitalistisessa maailmassa. Lakkotaistelujen lukumäärä on kuluvan vuoden aikana kasvanut useissa maissa. Kaikkien kapitalistimaiden suurkaupunkien kaduilla tapahtuu tuhkatiheään työläisten ja fasistipoliisien välillä verisiä yhteenottoja.

Joukkojen vallankumouksellista nousua yrittää porvaristo tukahduttaa villillä terrorilla. Fasismista etsii porvaristo nyt pelastustaan. «Fasistinen liike on suurporvariston luokkaväkivallan ase, taisteluväline, nyrkki vallankumouksellista proletariaattia vastaan» (Kuusinen). Joukkojen vallankumouksellisen nousun tukahduttamisessa on porvariston yhteiskunnallisena päätukena sosialifasismi.

Sosialifasistit suorittavat ovelia «vasemmistolaisia» manööverejä säilyttääkseen vaikutuksensa työläisten keskuudessa. Joukkojen vallankumouksellistuessa muuttavat sosialifasistit ääntä kellossa ja uusilla tempuilla yrittävät estää näiden siirtymistä vallankumouksellisen toiminnan tielle.

Porvariston ajojahti työtätekeviä joukkoja vastaan ei kuitenkaan kykene lannistamaan joukkojen vallankumouksellista nousua. Sosialifasistien «vasemmisto»-manööverit ovat myöskin siihen liian läpinäkyvät. Kaikissa maissa näemme työläisten ja työtätekevien talonpoikien siirtyvän yhä lukuisammin kommunistisen puolueen lippujen alle taisteluun pääoman riistovaltaa vastaan

Kriisin syventyessä, ja laajentuessa kasvavat myös imperialistien keskinäiset ristiriidat yhä voimakkaammin sekä imperialististen emävaltojen ja niiden siirtomaiden väliset ristiriidat. Amerikan ja Englannin väliset eturiidat ovat kärjekkäämpinä kuin koskaan aikaisemmin, toisaalta käy yhä sähköisemmäksi Amerikan ja Japanin välit jne. Vallankumouksellinen liike siirtomaissa ja puolisiirtomaissa voimistuu. Siitä ovat osoituksena Kiinan, Intian, Kuban ym. tapahtumat.

Kaikki nämä imperialismin sekä sisäiset että ulkoiset ristiriidat pyrkii porvaristo ratkaisemaan uudella imperialistisella sodalla, jonka kärki on ensivuorossa suunnattu Neuvostoliittoa, proletaarisen vallankumouksen tukikohtaa vastaan.

Kominternin TpK:n XII täysistunto totesi, että

«Nykyhetkellä tapahtuu siirtyminen luokkien ja valtioiden välisten suurten yhteentörmäysten uuteen jaksoon, vallankumouksien ja sotien uuteen jaksoon».

Tämän Kominternin tilannearvion ovat täysin oikeaksi todenneet maailman tapahtumat. Japanin rosvosota Mandshuriassa ja Pohjois-Kiinassa on muodostunut uuden imperialistisen ja Neuvostoliittovastaisen sodan ahjoksi. Saksan fasismin hyökkäys maansa proletariaattia vastaan ja sen kiihkeä neuvostovastainen sodanlietsonta ym. kansainväliset tapahtumat ovat osoituksena siitä, että kapitalistien taholta suoritetaan sodanvalmistelun viimeistelytöitä

Me tiedämme, että uusi imperialistinen sota tulee päättymään kapitalistisen järjestelmän murskaamiseen ja proletaarisen vallankumouksen levenemiseen. Maailman Lokakuu lähenee. Tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, että kaikki tämä tapahtuu itsestään. Maailman Lokakuun voitto vaatii meiltä kaikin keinoin Venäjän Lokakuun vallankumouksen saavutuksien, Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön saavutuksien puolustamista ja eteenpäin kehittämistä. Meidän tehtävämme on tällä hetkellä entistä enemmän kiinnittää huomiomme maamme puolustuskuntoisuuden lujittamiseen. Tämän ehtona on henkilökohtainen valmistautuminen kunnolliseksi taistelijaksi sekä väsymätön työskentely niin sosialistisen teollisuuden kuin maataloudenkin edelleen kehittämiseksi. Sillä hyvin kehittynyt sosialistinen teollisuus ja maatalous ovat yhtenä varmempana takeena maamme puolustuskuntoisuuden korkeasta tasosta.

Neuvostoliiton proletariaatti on maailman proletariaatin iskuprikaati. Tämä asema velvoittaa meitä moninkertaistuttamaan voimamme ja teräksen lujana tiivistymään entistä lujemmin tov. Stalinin johtaman kommunistisen puolueen ympärille ja sen tunnuksien alla kehittämään sosialistista rakennustyötämme kulkeaksemme kylki kyljessä koko kansainvälisen proletariaatin kanssa kohti Maailman Lokakuuta.

N. RUBINSTEIN

Iskuruus kollektiivitalouksissa

"...Kilpailu on sosialistisen rakennustyön kommunistinen metodi miljoonaisten työtätekevien joukkojen maksimaalisen aktiivisuuden perustalla."

"...Kilpailu on se vipusin, jonka avulla työväenluokka on kutsuttu kääntämään maan koko taloudellisen ja kulttuurisen elämän sosialismin perustalle." (Stalin).

TÄMÄN vuoden kevätkylvöjen yhteenvedot ovat saaneet selvän arvioinnin mitä tärkeimmässä puolueen asiakirjassa — SNTL:n KKN:n ja puolueen KK:n päätöksessä »Kesantojen muokkauksesta ja jyväviljojen korjuun järjestämisestä.» Siinä sanotaan: «Yksityistalouden asema on voitettu Neuvostoliiton kaikissa peruspiireissä ja kollektiivitalouksien järjestelmän täydellinen voitto maaseudulla on taattu.»

Tässä sanonnassa kuvastuu sosialistisessa rakennustyössä ilmennyt uusi, se, minkä puolue on saavuttanut taistelussa niiden ohjelmaluontoisten ohjeiden toteuttamiseksi, jotka tov. Stalin esitti KK:n ja KKK:n yhdistetyssä tammikuun täysi-istunnossa ja kollektivisti-iskurien ensimmäisessä yleisliittolaisessa edustajakokouksessa.

Kansankomissaarien neuvoston ja NKP(b):n KK:n päätökset osoittavat ne tärkeimmät perusedellytykset, joiden avulla voitot on saavutettu. Kulakkiainesten sabotaashin murtaminen viljanhankintojen ja kylvöjen aikana, kollektiivitalouksien lujittaminen, neuvostoaktiivin kasvu ja yhteen liittyminen niissä, politosastojen muodostaminen, laajojen kollektivistijoukkojen mobilisoiminen puolueen tunnuksen «tehdä kaikki kollektivistit varakkaiksi» ympärille, siirtyminen viljanhankinnoissa kontraktointijärjestelmästä pakolliseen viljan luovutukseen aikaisemmin jokaiselle kollektiivitaloudelle määriteltyjen kiinteiden luovutusnormien mukaan hehtaarilta — kaikki tämä loi edellytykset tämän vuoden kevätkylvöjen menestykselliselle suorittamiselle.

Kansankomissaarien neuvoston ja NKP(b):n KK:n päätös ei sattumalta yhdistä näitä voiton ehtoja. Ne muodostavat eroittamattomasti yhteen juotetun niiden toimenpiteiden ketjun, joita puolue on viimeisen puolen vuoden aikana toteuttanut ja toteuttaa tov. Stalinin tammikuun täysi-istunnossa tapahtuneesta historiallisesta siirtymisestä alkaen.

Viime aikoina maassa tapahtuneiden voimien liikehtimisten analyysilla ei ole meille lainkaan abstraktista mielenkiintoa. Näiden liikuntojen selvittely työn järjestämisessä on tarpeen sitä varten, että voitaisiin paremmin toimia, taistella sosialismin rakentamiseksi.

Tämän takia yhden kaikkein huomattavimman liikkeen — kollektiivitalouksissa esiintyvän iskuruuden — kuvaaminen, iskuruuden konkreettisten kokemusten tutkiminen, on niin välttämätön ja oleellinen tehtävä.

Koetamme yleistää tämän kokemuksen Alisen Volgan aluepiirin aineiston perustalla. Iskuruuden tutkiminen sellaisen jälkeenjääneen piirin kollektiivitalouksissa, kuin Alinen Volga auttaa meitä täydellisesti paljastamaan kollektiivitalouksien rakennustyön johdossa esiintyvät puutteellisuudet ja arvioimaan iskuruuden ja sosialistisen kilpailun merkityksen kollektiivitalouksien tuotannon bolshevistisen järjestämisen voimakkaana vipusimena.

Niiden perusvoimien joukossa, jotka ovat «mihinkään katsomatta» turvanneet ensimmäisen viisivuotiskauden voiton, tov. Stalin korosti KK:n ja KKK:n tammikuun täysi-istunnossa erikoisen voimakkaasti «työläisten ja kollektivistien miljoonaisten joukkojen aktiivisuutta ja itseuhrautuvaisuutta, innostusta ja aloitekykyisyyttä, jotka joukot ovat yhdessä insinööriteknillisten voimien kanssa kehittäneet valtavaa voimaa sosialistisen kilpailun ja iskuruuden levittämiseksi.» «Ei voi olla epäilystä siitä, — sanoi tov. Stalin, — että ilman tätä seikkaa me emme olisi voineet saavuttaa päämäärää, me emme olisi voineet liikkua askeltakaan eteenpäin.»

Iskuruuden kasvu kollektiivitalouksissa täysin vahvistaa, että perusvoimat, josta tov. Stalin puhui, — työtätekevien joukkojen aktiivisuus ja alotekykyisyys — puolueen ja hallituksen lujan johdon alaisena, neuvostollisen talousjärjestelmän erikoisten etuisuuksien rinnalla takaa puolueelle uusia voittoja.

Iskuruus ei kollektiivitalouksissa ole tämän päivän lapsi. Jo puolueen XVI edustajakokouksessa Stalin puhui «kollektivistien ja neuvostotilojen työläisten monimiljoonaisissa joukoissa ilmenneistä lukuisista todellisen työinnostuksen faktoista», siitä, että «kilpailu alkaa levitä maaseuduilakin». Kuitenkin todellinen murros kollektivistien iskuruusliikkeessä alkaa kollektivisti-iskurien ensimmäisen edustajakokouksen ajoista, tov. Stalinin esiintymisestä tässä edustajakokouksessa.

Iskuruus kollektiivitalouksissa on tullut joukkoliikkeeksi. Alisen Volgan alueella se on vallannut kymmeniä ja satojatuhansia kollektivisteja ja kollektivistinaisia. Tuskinpa voidaan löytää tuotannollista prikaatia, jossa ei olisi iskureita.

Mutta minkälaiset ovat iskuruuden peruspiirteet kollektiivitaloudessa? Iskuri tuo kollektiivitalouteen sosialistisen työkurin. Maataloustuotannon luonteenomaisena piirteenä viime aikoihin saakka on ollut työajan hukkaankulutus; iskuri on alkanut tiivistää työpäivää kollektiivitaloudessa. Aikaisemmin suoritettu työkarjan valjastaminen, «tupakkatuntien» aiheuttamien työn keskeytysten supistaminen — näihin toimenpiteisiin ryhtyi iskuri ensitöikseen. Taistelu työnormien täyttämiseksi vaati myöskin henkilövastuuttomuuden hävittämistä, sillä vain siinä tapauksessa, että karja ja maatalouskalut on kiinnitetty kollektivisteille, iskuri voi parantaa karjanhoitoa, saada vauhtia työhönsä.

Kretskin piirin monissa prikaateissa alkoi vetoeläinten valjastamiseen ryhdyttäessä kollektivistien kesken riita eläimistä ja valjaista; iskurit eivät yleensä osallistuneet riitaan, sillä he olivat saaneet heille varmasti kiinnitetyt eläimet ja valjaat.

Samalla tavalla kuin teollisuudessa työskentelevän iskurin oli ehdottomasti käytävä taisteluun työpaikan säilyttämiseksi järjestyksessä, työkalujen ja apumateriaalien oikein käyttämiseksi, samoin iskurinkin on nyt kollektiivitalouksissa opittava käyttämään mutteriavainta yms. Nadeshinskin KTA:n politosaston lehti kertoo kollektiivitalous Krasnyi boets iskuri Firsovista, jolla auran epäkuntoon joutumisen varalta on aina mukanaan mutterinlaikkoja, mutteriavain, rautalankaa. Tämä auttoikin Firsovia työskentelemään koko kylvöjen ajan ilman pienintäkään seisokkia auran epäkuntoon joutumisen takia.

Iskuri suhtautuu todella isännän tavoin kollektiiviseen omaisuuteen. Huolenpito hänelle uskotusta koneesta, varovainen, huomaavainen suhtautuminen vetoeläimiin, kollektiivitalouden omaisuuden suojeleminen — kas tällä pohjalla kehittyy ja lujittuu iskuruus. Otamme esimerkin: Kletshin piirin Donshinskin kollektiivitalou-

den 1:ssä prikaatissa riisuttiin sateen ajaksi hevoset ja laskettiin vapaaksi vainiolle, jolloin ne menivät kylvöjä sotkemaan. Silloin kollektivisti-iskurit heti tämän huomattuaan, odottamatta prikatiirin ohjeita, läksivät ensimmäisinä ajamaan pois hevosia. Tai seuraava tapaus: Golitsinshin kollektiivitalouden iskureille kiinnitettiin kaikkein huonoimmat hevoset. Hyvällä hoidolla, syöttömaan ymmärtäväisen käyttämisen avulla iskurit saivat hevosensa parhaaseen kuntoon kollektiivitaloudessa ja työnormit ylitettiin ja työ tehtiin kunnollisesti.

Iskurit osoittavat tuotannollista alotekykyisyyttä. He eivät lannistu vaikeuksien ja kollektiivitalouksien tuotannossa ilmenevien puutteellisuuksien edessä, vaan etsivät — ja löytävät — keinot niiden voittamiseksi. Niinpä esim. Tshernyiskovskajan KTA:n traktoristi-iskuri Anisimov samaan aikaan, kun kaikki hänen prikaatinsa muut traktorit huhtikuun 25 päivänä seisoivat öljyn puutteessa, kaatoi kaikista traktoreista öljyntähteen omaansa ja sillä tavoin teki työtä koko vuoron.

Ei vain tavallisissa jokapäiväisissä oloissa, vaan myöskin poikkeuksellisen vaikeissa tilanteissa iskuri kulkee edellä, osoittaen usein todellista s a n k a r u u t t a. Riittää, kun muistuttaa iskureista, jotka varhaiskylvöjen aikana työskentelivät kokonaisia päiviä miltei vyötäisiinsä saakka liejussa tarpoen.

Kollektivisti-iskurien kunnon taloväelle kuuluva suhtautuminen työhön, karjaan, koneeseen määritellään perusosoittajan — t y ö n t u o t t a v a i s u u d e n k a s v u n mukaan. Tämä on tärkein seikka, siinä on iskuruuden sisältö. Kaikki käytettävissämme olevat tiedot osoittavat, että iskurit ovat jättäneet kauas taakseen keskimääräiset työnormit poikkeuksetta kaikilla taloustuotannon aloilla. Iskurit ovat osoittaneet, että on täysin mahdollista ylittää normit ja antaa samalla korkeat laadulliset osoittimet.

Seuraavassa muutamia esimerkkejä iskurien suorittamasta työnormien ylittämisestä.

Pugatshevin piirin kollektiivitalous «Prosektorissa» oli kevätkylvöjen suorituksessa 2-siipisen auran työnormi 1,5 ha, mutta kollektivisti-iskurit kyntivät 2,6—2,9 ha. Normin ollessa lehmillä kynnettäessä 1,1 ha, kollektivisti-iskurit kyntivät 1,3 ha.

Burashkin piirissä sijaitsevassa kollektiivitaloudessa «Putj Lenina» oli kahteen kertaan suoritettava äestyksen normi kahdella hevosella 3 ha, mutta iskurit äestivät 4,2 ha.

Stalinin nim. om. kollektiivitaloudessa Romanovskin piirissä kollektivisti-iskurit suorittivat 6 ha rivikylvöjä, normin ollessa 5 ha, ja Baladinskin piirin Olshankan kollektiivitaloudessa iskuri suoritti traktorikyntöä 3-siipisellä auralla 4,5 ha, normin ollessa 4 ha.

Iskurit paljastavat valheiskurien yritykset ylittää normit työn laadun huononemisen avulla. Luoteenomaisen kuvauksen voi löytää Balandinskin piirin Ustupskin kollektiivitalouden seinälehdestä. Paras traktoristi-iskuri Minjajev, jonka alotekykyisyys ja kokemus näytteli poikkeuksellisen suurta osaa taistelussa kilpailevien prikaatien työn laadun puolesta, kirjoittaa ensimmäisen prikaatin valheiskureista:

> "Parhaassa maineessa on "iskuri" Grigori, joka kyntää rauta-auralla, mutta jättää pieluksia ikäänkuin kyntäisi puusahralla... Ei sillä kynnöksellä vehnä kasva, rikkaruoho siinä vallan ottaa..."

Työntuottavaisuuden kohottaminen on tehtävä, jota Lenin piti perustehtävänä «k a p i t a l i s m i a k o r k e a m m a n y h t e i s k u n n a l l i s e n j ä r j e s t e l m ä n l u o m i s e k s i».

Valtava merkitys tämän tehtävän ratkaisemiseksi maataloustuotannon alalla on iskurien työllä kollektiivitalouksien pelloilla.

Iskutyön sosialistinen kuri, sen korkea tuottavaisuus, isäntäväelle ominainen iskurien suhtautuminen kollektiivitalouden omaisuuteen, tuotannollisen alotekykyisyyden ja sankaruuden esimerkit vaikuttavat kollektivistijoukkoihin, ovat tekijöinä kollektivistien muokkaamisessa tietoisiksi ja aktiivisiksi luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentajiksi.

T ä r k e i n t ä t ä s s ä o n i s k u r i n e t u j o u k k o n a o l e m i s e n m e r k i t y s k o l l e k t i i v i s e s s a t u o t a n n o s s a, hänen vaikutuksensa jälkeenjääviin, hänen taistelunsa kulakkivaikutusta vastaan kollektiivitaloudessa.

«Kollektivisti-iskurit — ne ovat etumaisia, — lausui tov. Kaganovitsh kollektivisti-iskurien I edustajakokouksessa, — iskurien on oltava iskurin ei yksinomaan hänen välittömässä työssään. Iskurin on oltava kaikkialla. Hänellä on siihen oikeus, sillä hän on etumainen henkilö.»

Toteutuuko tehtävä, jonka tov. Kaganovitsh on asettanut kollektivisti-iskurille? Epäilemättä! Iskutyö kerralla paljastaa sen kuilun, mikä on ollut toiselta puolen yksityistalonpoikaistalouden jo toiselta puolen kollektiivitalouden välillä. Kollektiivitaloudessa puhtaasti paikallinen yksityistalonpoikain yhteys (muistamme Marxin sanat «brumairen 18 p:ssä» perunasäkistä) korvataan uusilla tuotannollisilla suhteilla.

Tultuaan iskuriksi kollektivisti ei voi suhtautua välinpitämättömästi prikaatissaan ja kollektiivitaloudessa ilmeneviin epäkohtiin. Iskutyö jo olemukseltaan tekee lopun tästä välinpitämättömyydestä, joka on peräisin paloitellusta yksityistaloudesta. Se vaatii iskurilta voimakasta taistelua kollektiivitaloudessa ilmeneviä puutteellisuuksia ja niihin syypäitä vastaan. Kletskin piirin Satovskin ja Doshinskin kollektiivitalouksien iskurit joutuivat tekemisiin eläintenhoitajain huonon työn kanssa, sillä eläintenhoitajat eivät ajaneet karjaa aikanaan kotiin laitumelta. Eläintenhoitajain myöhästyminen esti iskurien työskentelemästä kunnollisesti, teki mahdottomaksi työnormien täyttämisen. Iskurit vaativat prikatiireja parantamaan eläintenhoitajain työtä, panemaan toisen henkilön laiskottelevan Veibeekin tilalle (Goldmannin kollektiivitalous Saksalaisten tasavallassa). Veibeek koetti selittää huonon työn johtuvan riittämättömästä ravinnosta. «Antakaa enemmän leipää, silloin täytämme normit», — puheli Veibeek kollektivisteille. Iskuri Fait vastasi Veibeekille hänen juonensa paljastaen: «Ruokki sinua miten hyvänsä, sinä kuitenkin metsään katsoa toljotat. Ilman sinua olemme taistelleet ja tulemme taistelemaan.»

Iskuri Bondarenko (Tshisovskin kollektiivitalous) esiintyi poliittisen päivän järjestämistilaisuudessa laiskottelijoita paljastaen.

«Minä kynnän auralla 2 ha. Ei ole ollut vielä tapausta, että minä en olisi täyttänyt normia. Mutta vierelläni työskentelee ihmisiä, esim. Krivonoskin, joka rikkoo työkuria, ei täytä normia, joka piti kaksi rokulipäivää. Minun mielestäni on meneteltävä niin, että laiskottelijain olisi mahdoton olla kollektiivitaloudessa.»

Tov. Stalinin esittämän puolueen tunnuksen «tehtävä kaikki kollektivistit varakkaiksi» poikkeuksellinen merkitys on siinä, että taistelu tämän tunnuksen toteuttamiseksi asettaa kollektivisti-iskurin saamattoman, laiskottelijan, kulakin agentin vastapainoksi. «On meneteltävä niin, että laiskottelijain olisi mahdoton olla kollektiivitaloudessa», — kas siihen pyrkii kollektivisti-iskuri. Iskurien alotteesta prikaatissa käytetään kaikkia yhteiskunnallisia vaikutuskeinoja laiskottelijaan nähden (musta taulu, muistutus, sakko, laiskottelijain ottaminen etumaisten kollektivistien hinaukseen, kollektiivitaloudesta erottaminen, valheiskurien paljastaminen).

Iskuruus valtaa piiriinsä yhä enemmän kollektivistien takapajuista ainesta — naisia. Kuvaava esimerkki on Jekaterinskin piirin kommuunasta Rutshei, missä tov. Stalinin kollektivisti-iskurien yleisliittolaisessa edustajakokouksessa pitämää puhetta käsiteltäessä liittyi iskurien riveihin 22 naista, jotka ylittävät kylvö- ja kitkentätöissä asetetut normit, samalla valmistautuen huolella kitkentään. Kollektiivitalouksien naisiskurien neuvottelukokoukset ovat osoittaneet valtavaa naisiskurien aktiivisuutta (esim. Piterskin KTA:n politosaston järjestämä neuvottelukokous) ja samalla ne myöskin ovat paljastaneet naisiskurien keskuudessa kollektiivitalouksissa suoritetun työn uskomattoman heikkouden, vieläpä sen täydellisen puuttumisenkin.

Paljastaen kulakiston tuholaisuusyritykset kollektiivitaloudessa, tukien jälkeenjääpiä, eristäen ja karkoittaen parantumattomia, iskuri kulkee kollektiivisen tuotannon etujoukossa.

Kollektiivitalouksissa toteutetaan nyt sitä, mistä Lenin puhui 15 vuotta sitten:

«Sen jälkeen, kun poliittinen valta on siirtynyt proletariaatin käsiin, sen jälkeen kun riistäjät on riistetty... esimerkin voima saa ensi kertaa mahdollisuuden osoittaa joukkovaikutuksensa» [1])

Sosialistinen kilpailu kasvaa ja laajenee kollektiivitalouksissa. Kilpailun perustalla suurenee iskurien lukumäärä. Romanovskin piirin iskurien edustajakokouksen delegaatti Blagodarnyi otti kunniapäällikkyytensä alaiseksi kahdeksan kollektivistin työskentelyn ja toi heidät kaikki iskurien riveihin. Kyntötöissä oleva Shahmatova otti valvontansa alaiseksi 4 kollektivistia ja auttoi heidän tulemistaan iskuriksi. Saman piirin kyntömies Fedulov, joka aikaisemmin oli suhtautunut huolimattomasti työhönsä, tuli piirilehden arvostelun avulla iskuriksi.

Iskurityön menestyksen «salaisuus» tulee selväksi kaikille kollektivisteille: «Nousen aikaisemmin, lopetan työni myöhemmin, työskentelen päivän isännän tavoin, ahkerammin» — tämä kollektivisti-iskuri Gajevan ilmoitus on mahdollisimman luonteenomainen. Kollektivisti-iskurit ovat kaikkialla osoittaneet sen väitteen perusteettomuuden, että normien ylittäminen on selitettävissä siten, että iskureilla on paremmat työeläimet jne. Iskurit ovat ottaneet itselleen huonoimmat eläimet ja järjestämällä oikein työpäivän päässeet siihen, että itse eläimet ovat kunnostautuneet ja työnormit on ylitetty.

Iskurien «esimerkin voima» on sitäkin suurempi, kun he osoittavat, miten on asetettava kollektiivitalouden edut yksilöetujen yläpuolelle.

Alisella Volgalla oli kylvöjen suorituksen aikana poikkeuksellinen merkitys kollektivistien yksityiskäytössä olevien lehmien käyttämisellä peltotöissä. Vetovoiman puutteessa lehmien käyttäminen vetovoimana suuressa määrin ratkaisi kylvön tulokset. On luonnollista, että kollektivisteille kuuluvien lehmien töihin ottaminen ei tapahtunut itsevirtauksellisesti.

Kulakki, käyttäen hyväkseen kollektivistien pienomistajalle ominaisia mielialoja ja varsinkin naiskollektivistien takapajuisempaa osaa, kävi kiivasta agitatiota lehmien peltotöihin ottamista vastaan. Iskurit olivat lehmien käyttämisen esitaistelijoita. He ensimmäisinä tekivät kollektiivitalouksien kanssa sopimuksia, opettivat lehmiä kulkemaan iestä kantaen, suostuttelivat kollektivistit taipumaan, löivät alas kulakkiagitaattorit.

Se, että iskurit ymmärtävät sen, että etumainen merkitys on annettava kollektiivitalouden eduille, ilmeni myös niissä kollektiivitalouksissa, missä työvoiman kireä puute vaati laajassa mitassa käyttämään pelto-

[1]) Lenin, Kootut teokset XXII osa, sivu 456.

töissä naiskollektivistien työvoimaa. Naisiskurit ensimmäisinä olivat valmiit jättämään lapset hoitoon, antaen esimerkin «kotonaistujille», jotka eivät tahtoneet lähteä töihin.

Iskuri jää ensimmäisenä yöksi peltomajaan, hän huolehtii herkemmin kuin toiset kollektiivitalouden asioista. Ei ole enää mikään harvinaisuus Romanovskin piirin parhaan kyntäjän, Vedyishevin, piirin iskurien kulttuurilaivaretkelle lähettämisellä palkitun kollektivistin, teko. Päivää ennen laivamatkalle lähtöään piirin keskukseen lähettämässään kirjeessä Vedyishev sanoo:

«Meidän kollektiivitaloutemme on pieni talous, työläisiä vähän, nyt on alkanut kitkentä, näinä päivinä aletaan kesantojen kyntö ja vastasuunnitelman mukaan kylvämme 30 ha. Viisi henkeä taloudestamme menee Puna-armeijaan. Näette, miten kuumat päivät tulevat kollektiivitaloudessa, siinä on tarpeen jokainen käsipari. Tämän huomioon ottaen minä kieltäydyn matkasta kulttuuriretkilaivalla ja ilmoitan, että en poistu pellolta ennen sadonkorjuun päättymistä.»

Näin iskuruus kollektiivitaloudessa voittaa, juurii pois «pikkuporvarillisen löyhyyden ja anarkismin, luonnonvoimaisuuden, pikkuomistajalle ominaisen: «tässä on mökkini raja», jokapäiväisissä, pienissä, mutta sen sijaan monilukuisissa tämän luonnonvoimaisuuden esiintymisissä ja hyökkäyksissä proletaarista kurinalaisuutta vastaan.»[1])

P r o l e t a a r i s e n k a u p u n g i n e s i m e r k i n m u k a a n j a s e n j o h d o l l a k o l l e k t i i v i s e l l a m a a s e u d u l l a t o t e u t u u se, mitä tov. Stalin kutsui kilpailussa k a i k k e i n m e r k i l l i s i m m ä k s i ; tapahtuu «p e r u s t e e l l i n e n m u u t o s i h m i s t e n m i e l i p i t e i s s ä t y ö h ö n». Kollektiivitalouksien pelloilla kilpailu aivan samoin «muuttaa työn häpeällisestä ja raskaasta taakasta k u n n i a n, m a i n e e n, u l j u u d e n ja s a n k a r u u d e n a s i a k s i». «Kaikkien toivotuimmaksi teoksi, joka ansaitsee yhteiskunnallisen hyväksymisen, tulee mahdollisuus olla työnsankarina, mahdollisuus olla iskuruuden sankarina, kunniakehän ympäröimänä miljoonien työtätekevien keskuudessa». (Stalin).

Uusi yhteiskunnallinen yhteys, uusi työkuri kollektiivitaloudessa on saanut aikaan muutoksen ihmisten tietoisuudessa. Iskuri alkaa tuntea vastuunalaisuutensa ei vain kollektiivitalouden tuotannosta tämän sanan varsinaisessa merkityksessä, vaan myöskin sosialistisen rakennustyön monista aloista. I s k u r i n e t u j o u k k o o n k u u l u m i s e n m e r k i t y s k o l l e k t i i v i s e s s a t u o t a n n o s s a o n e r o i t t a m a t t o m a s t i s i d o t t u h ä n e n y h t e i s k u n n a l l i s-p o l i i t t i s e e n k a s v u u n s a.

Ilmestyy puolueettomia agitaattoriiskureita, jotka selittävät prikaatissa puolueen ja hallituksen päätöksiä. Niinpä Tshernyiskovskajan KTA:n iskuri auttoi aktiivisesti prikaatien puoluejärjestäjää poliittisten päivien järjestämisessä ja viettämisessä. Monissa Visenmillerovskajan KTA:n piiriin kuuluvissa kollektiivitalouksissa (Volgan varren Saksalaisten tasavallassa) iskurit vaativat järjestettäväksi erikoisia poliittisia ryhmiä prikaateihin poliittisen tietoisuuden hankkimista varten.

Iskuri tuntee ennen ja paremmin kuin muut kollektivistit velvollisuutensa valtiota kohtaan. Ei ole sattuma, että kollektivisti-iskurit ensimmäisenä merkitsevät valtion lainoja. Kuvaava tapaus sattui Tshirskin piirissä. Piirikomitean sihteeri tov. Olhovoi lähetti Popovskin kollektiivitalouden puheenjohtajalle kirjeen, jossa osoitti varojen mobilisoinnissa vallitsevan repeämän. Kirje ei joutunut puheenjohtajalle, vaan kollektiivitalouden iskureille. He kirjoittivat, että katsovat itsensä vastuunalaisiksi huonosta työs-

[1]) Lenin, kootut teokset, XXII osa, sivu 454.

tä finanssisuunnitelman toteuttamiseksi ja sitoutuvat saamaan aikaan muutoksen asiassa. Ja todellakin iskurit saivat aikaan sen, että varojen mobilisoimissuunnitelman toteuttaminen kollektiivitaloudessa kohosi nollasta 80 prosenttiin lyhemmässä ajassa kuin kahdessa dekaadissa, ja kun vielä kului 5 päivää, oli suunnitelma toteutettu 104 %.

Näin iskurit tulevat prikaatien ja kollektiivitalouksien lujaksi luurangoksi.

*

Vain opportunistit voivat ajatella, että iskuruuden kasvu kollektiivitalouksissa tapahtuu rauhallisesti ja tasaisesti. Iskuruus kehittyy olosuhteissa, joissa hajalle lyöty mutta vielä lopullisesti murskaamaton kulakisto tekee mitä kiihkeintä vastarintaa. Eikä muuten voi ollakaan. Sillä merkitseehän iskuruus enemmistön valtaamista kollektiivitalouksissa.

«Etumaisten kollektivisti-iskurien, — lausui tov. Kaganovitsh ensimäisessä yleisliittolaisessa kollektivisti-iskurien edustajakokouksessa, — on asetettava tärkeimmäksi tehtäväkseen kommunistisen puolueen johdolla lopullisesti lyödä kulakisto ja perustuksiaan myöten repiä irti sen luokkavaikutus kollektiivitalouksissa».

Tätä tehtävää toteutetaan käytännössä, jokapäiväisessä työssä. Iskuri paljastaa kollektiivitaloudessa kulakiston yritykset hajoittaa kollektiivitalous sisältä päin. Tämän takia kulakki sellaisella vihan vimmalla vastustaakin puolueen toimenpiteitä, jotka on tarkoitettu iskurin esiinvetämiseen, hänen asettamisekseen kollektiivitaloudessa keskeisimpänä henkilönä vastapainoksi laiskottelijoille, sinne tänne horjuville, kulakiston agenteille.

«Me olemme kaikki tasa-arvoisia», «me kaikki teemme samalla tavalla työtä» — siinä on kulakkiagitatsioonin johtomotiivi, joka on suunnattu iskuruutta vastaan. Kulakki järjestää iskurien vainoamisia. Balashovskin piirin Pokrovskin kollektiivitaloudessa kulakkien agentit — kevätkylvöjen suorituksen jarrutuksen järjestäjät — vainosivat naisiskuri Martinovaa. Martinovan kontolle pantiin kulakkimaisia tekoja ja koetettiin saada hänet erotetuksi kollektiivitaloudesta. Tarvittiin puolueen piirikomitean asiaan puuttuminen ennenkuin voitiin paljastaa Martinovan vainoamiseen osallistuneiden kulakkipyrkimykset.

Tshirskin piirin Olhovskin kollektiivitaloudessa ryhmä laiskureita yhdessä prikatiirin kanssa esiintyi iskureita vastaan: «Teidän teki mieli palkintoa, — puhelivat laiskottelijat, — sillä eihän iskurityöstä ole kuitenkaan mitään hyötyä». Aluepiirin monissa kollektiivitalouksissa kulakit ovat olleet kollektivisti-iskurien omaisuuden varastelun järjestäjinä: iskurien talot ryöstettiin talonväen ollessa töissä pellolla. Taistelussa iskuruutta vastaan kulakit eivät karta terroristisiakaan tekoja. Niinpä Viltovskin kollektiivitaloudessa entiset valkokaartilaiset pieksivät iskuri Kulikovan, sitoivat ketjuilla pylvääseen ja pitivät sellaisessa asennossa koko yön. Täässä toisessa kollektiivitaloudessa kulakit tappoivat nuorisoliittolaisen, joka oli järjestänyt iskuruuden töiden suorituksessa. Ja «Pravdan» nimelle omistetussa kollektiivitaloudessa Balashovskin piirissä kulakit tappoivat parhaan nuorisoliittolaisiskurin Abroskinin.

Erikoisesti on pysähdyttävä taisteluun erikoisen ruokailun järjestämiseksi iskureille. Kulakkien harjoittama sabotaashi tämän toimenpiteen toteuttamista vastaan ilmenee erilaisissa muodoissa. Monien kollektiivitalouksien johto on monien syiden perustalla kieltäytynyt järjestämästä iskureille ruuan valmistamista eri kattilassa. Kletskin piirin Donshinskin kollektiivitalouden eräässä prikaatissa kulakkiagentit käyttivät hyväkseen sitä, että kun keittäjänä toimiva nuorisoliittolainen meni kokoukseen, niin panivat hänen paikal-

leen «oman» keittäjänsä, joka lopetti erikseen tapahtuvan ruuan valmistuksen iskureille. Manoilinskin kollektiivitaloudessa päätettiin antaa iskureille lisää 100 grammaa vehnää, jos he vain söisivät yhteisestä kattilasta. Muutamissa kollektiivitalouksissa koetettiin tehdä merkityksettömäksi etuisuudet iskurien varustelussa luovuttamalla molempien ruokailua varten samanlaiset elintarvemäärät. Demagoogista kulakkiagitatsioonia käyden iskureille «osoitettiin», että etuisuudet varustelussa samalla alentavat heidän tulojaan. Kollektiivitaloudessa Perekop keittäjätär kävi agitatsioonia iskurien erikoisruokailua vastaan puhellen: «Kas he ovat iskureita, mutta me kaikki muut olemme laiskottelijoita». Parannettua ravintoa saapien iskurien vainoista esitettiin tapauksia puolueen Alisen Volgan aluekomitean kesäkuun täysistunnossa.

Tasapalkkaisuuden puolesta esiintyi aikoinaan Trotski: «Kulutuksen alalla, — kirjoitti, — se on työtätekevien henkilökohtaisen olemassaolon ehtoihin nähden, on välttämätöntä noudattaa tasasuhtaisuuden linjaa». Trotskin brosyyrin sivulle, lainatun paikan kohdalle, Lenin oli kirjoittanut: «V ä ä r i n. S e k ä k u l u t u k s e s s a e t t ä t u o t a n n o s s a i s k u r u u s.» [1])

Sitä todellista merkitystä, mikä on iskurien paremmalla, etuoikeutetulla varustelulla, eivät kuitenkaan ole ymmärtäneet monet Alisen Volgan puoluejärjestöt huolimatta niistä selvistä ja tyhjentävistä osoituksista, joita Lenin ja Stalin ovat tehneet taistelusta tasapalkkaisuutta vastaan. Nämä järjestöt (Dergatshevskin, Nehajevskin, Bekovskin y.m.) ja niiden puoluejohto — puolueen piirikomiteat — huolimatta aluekomitean toistetusta päätöksestä, eivät ole järjestäneet iskureille etuoikeutettua varustelua. Ruokailussa, elintarpeiden luovutuksessa yhteiskunnallista ruokailua varten, opportunistit eivät tahtoneet nähdä politiikkaa, he «eivät huomanneet», että iskurien erikoiskattila on joukkotyön mitä tärkein vipusin, agitaattori bolshevististen kollektiivitalouksien puolesta, tekijä joka rikkoo näennäisen «yhtenäisyyden» kollektiivitalouden sisällä, jonka kulakki koettaa asettaa meidän puolueemme politiikan vastapainoksi.

«Kulakkiainekset, — lausui tov. Kaganovitsh KK:n ja KKK:n tammikuun täysistunnossa, — luovat näköjään yhtenäisyyden kollektiivitalouksiin. Mutta se on suunnattu proletaarisen valtion etuja vastaan ja kollektivistien etuja vastaan. Juuri tällaista yhtenäisyyttä vastaan on tähdätty KK:n täysistunnon päätöksen kohta taistelusta kollektiivisten talouksien puolesta».

Iskurien etuoikeutettu varustelu on yksi tekijä itsekritiikin kehittämiseksi kollektiivitalouksissa, sellaisen itsekritiikin, joka auttaa valtaamaan enemmistön kollektiivitalouksien sisällä. Poikkeuksellinen merkitys itsekritiikin kehittämiseksi kollektiivitalouksissa on alemman kollektiivitalouksien lehdistön — prikaatien seinälehtien työllä. Kulakkien agentteja, laiskottelijoita, nahjuksia vastaan esiintyessään iskuri käyttää kynää terävänä aseenaan. Jos me tarkastelemme alemman kollektiivitalouden lehden sisältöä kylvöjen aikana, niin me näemme, että se on eroittamattomasti sidottu iskuruuden ja sosialistisen kilpailun kasvuun kollektiivitaloudessa. Varkaita, työkurin repijöitä, tuotannon epäkuntoon saattajia paljastavien uutispalasten tekijöinä ovat yleensä iskurit. Mutta kollektiivitalouksien alempi lehdistö kuvastaa sekä iskuruuden voiman että sen heikkouden. Tässä ilmenee itsekritiikin kehittämisen heikkous.

Pysähdymme tarkastamaan vain muutamia kohtia iskuruuden, enemmistön valtaamisen puolesta kollektiivitalouksissa käytävästä taistelusta. Ja sanottukin riittää korostamaan,

---

[1]) Leninin kootut teokset, VI osa. Huomautukset Trotskin brosyyriin "Ammattiliittojen merkitys ja tehtävät".

miten välttämätöntä on mitä suurin bolshevistinen valppaus ja leppymättömyys taistelussa kulakkia vastaan iskuruuden ja sosialistisen kilpailun kehittymisen perusehtona kollektiivitalouksissa.

Kommunistisesta kilpailusta Lenin puhui «ei kommunistisen myötätunnon kannalta, vaan talouden kehittymismuodon ja yhteiskunnallisen kerrostumisen muodon kannalta. Se ei ole kilpailua, se on epätoivoista, raivokasta, jos ei viimeistä, niin sitä lähellä olevaa, taistelua ei elämästä, vaan kuolemasta kapitalismin ja kommunismin välillä... se on vielä yksi kahden toisillensa leppymättömän vihamielisen luokan taistelun muoto».[1])

Jo aikaisemmin, vuonna 1920, suunnitellen brosyriä proletariaatin diktatuurista Lenin mainitsi proletariaatin luokkataistelun viiden «uuden (tärkeimmän) muodon» joukossa proletariaatin diktatuurin vallitessa «uuden kurin kasvattamisen».[1])

Tämä äärimmäisen suppea, selvä sanonta muodostaa yhden tärkeimmistä leninismin väitteistä. Koko vallankumouksen kokemus, mukaanlaskettuna myöskin nuoren iskuruusliikkeen kokemus kollektiivitalouksissa, on osoittanut sen ehdottoman oikeaksi. Se joka eristää iskuruuden luokkataistelusta, joka ei näe iskurien etuoikeutetun varustelun poliittista merkitystä, joka «ei näe politiikkaa» palkinnoissa, seinälehdissä, — se vastustaa Leninin ja Stalinin oppia luokkataistelusta, proletariaatin diktatuurista.

Kylvöjen viivästymisen muutamissa Alisen Volgan piireissä, heikon kitkentä- ja kyntökamppailun suorittamisen suurimmaksi osaksi selittää se, että käytettiin vanhoja johtometodeja, että ei ymmärretty uutta tilannetta maaseudulla. Sellaisissa kylvöissä jälelle jääneissä piireissä kuin Novo-Buraski, Nehajevski, Kletski y.m. on luonteenomaista iskuruuden aliarvioiminen, kykenemättömyys tehdä iskuruudesta kollektiivitalouksissa kulakkia vastaan käytävän taistelun asetta, laajojen kollektivistijoukkojen järjestämisasetta taloudellisten suunnitelmien toteuttamiseen. Juuri nämä piirit täyttivät kaikkein huonommin puolueen päätöksen iskurien etuoikeutetusta varustamisesta, avun antamisesta heille lehmän, porsaan, siipikarjan hankinnassa, ne täyttivät huonosti päätöksen iskurien palkitsemisesta, ne järjestivät kaikkein huonoimmin työn ensimäisen yleisliittolaisen kollektivisti-iskurien edustajakokouksen edustajain kanssa.

Piirikomitean täysistunto ei suotta todennutkaan, että «alueellamme suorittivat kylvöt menestyksellisesti ne piirit, jotka ymmärtäen uuden tilanteen vaatimat tehtävät maaseudulla siirsivät työnsä pääpainon organisatooriseen ja poliittiseen joukkotyöhön ja antoivat välttämätöntä apua ja tukea politosastoille niiden kollektiivitalouksien johtamista koskevassa työssä. Aivan epätyydyttävästi työskentelivät ja jäivät häntään ne piirit, jotka eivät ymmärtäneet uutta tilannetta maaseudulla ja koettivat ratkaista kaikki kevätkylvöjen johtamista koskevat kysymykset pelkkien painostustoimenpiteiden metodien avulla... Luottaen paperidirektiiviensä kaikkivoimaisuuteen, aliarvioiden täytäntöönpanon tarkastuksen, halveksien puolue- ja poliittisen joukkotyön parantamistehtäviä, nämä piirit eivät saaneet aikaan luokkavalppauden ja aktiivisuuden nousua kollektiivistijoukoissa, eivät kyenneet antamaan vastaiskua tuholaistyötä tekeville kulakkiaineksille eikä pikkuporvarilliselle välinpitämättömyydelle ja rikkoivat kylvöjen toteuttamissuunnitelman».

Missä on näiden virheiden juuret, mikä on ollut syynä iskuruuden aliar-

---

1) Kootut teokset, XXVII osa sivut 244—245.

Lenin, kootut teokset, XXV osa, sivu 7.

vioimiseen monissa Alisen Volgan piireissä? NKP(b):n KK:n päätös KTA:n politosastojen työstä, kollektiivitalouden solusta ja politosastojen ja piirikomiteoiden välisistä suhteista antaa tyhjentävän vastauksen tähän kysymykseen.

Piirikomiteain kommunistien välittömän yhteyden puute kollektiivitalouksien kommunistien kanssa, piirikomiteain suurimman osan irroittautuminen kollektiivitalouksien välittömästä johdosta, kollektiivitalouksien aktiivista ja kollektivistijoukosta — kas siinä on syy iskuruuden kehittymisen riittämättömyyteen alueella ja iskuruuden ja sosialistisen kilpailun suoraan aliarvioimiseen Alisen Volgan piirien monissa kollektiivitalouksissa. Täydellisesti ovat toteutuneet tov. Stalinin sanat ihmisistä, jotka «istuvat... kanslioissa ja itsetyytyväisinä raapustavat kynillä, huomaamatta, että kollektiivitalouksien kehitys kulkee ohi byrokrattisten kanslliain».

Tällä perustalla kukoisti muodollinen suhtautuminen joukkotyöhön, muodollinen suhtautuminen kilpailuun. Ihmiset, jotka olivat takertuneet aikansa eläneisiin työmuotoihin, eivät ymmärtäneet leniniläistä neuvoa: «Kulkien työntuottavaisuuden kohottamiseen, on otettava huomioon kapitalismista sosialismiin siirtymisajan erikoisuudet, toiselta puolen, jotta luotaisiin sosialistisen kilpailun sosialistisen järjestämisen perusta, ja toiselta puolen vaaditaan sovellutamaan pakotusta, niin että proletariaatin diktatuurin tunnusta ei saastuttaisi proletaarisen vallan tilan hyytelömäinen käytäntö»[1]) Meidän asemaamme maaseudulla heikentävän käytännöllisen esimerkin antoi Alisen Volgan Kletskin piirin johto. Piirin taholta tuleva johto yhdelle suurelle kollektiivitaloudelle kevätkylvökuukausien aikana ilmeni siinä, että lähetettiin kolmetoista kiertokirjettä.

Jokainen näistä asiakirjoista, jotka piirijärjestöt ovat osoittaneet kollektiivitalouden hallinnolle, päättyi stereotyyppiseen fraasiin: «Syypäät tämän täyttämättä jättämiseen saatetaan rikosoikeudelliseen edesvastuuseen». Tähän uhkaukseen piiri asetti niin suuria toiveita, että myöskin piirin agronoomi päätti syvää kyntöä koskevan kirjeensä tällä fraasilla. Jokainen piirin ammattiliittoneuvosto, velvoittaen jokaisen kollektiivitalouden hankkimaan päivystävät lääkintähoitoa varten käytettävät rattaat (!?), varoitti, että «määräyksen täyttämättä jäämiseen syyllisiin ammattiliittojen piirineuvosto ryhtyy mitä ankarimpiin painostustoimenpiteisiin ammattiliittolinjalla, s.o. eroittaa liitosta sitä seuraavalla ehdottomalla rikosoikeudelliseen edesvastuuseen saattamisella». Taloudellinen järjestö — koneellistutettu tuhohyönteisten hävitysasema — kehoittaa käsittelemään karjaa perman toukkien hävittämiseksi «mahdollisimman edullisella kemikaalilla» (jota sivumennen sanoen ei piirissä ollut) ja ilmoittaa, että siinä tapauksessa, että määräys jätetään täyttämättä, «saatetaan johtajat oikeudelliseen edesvastuuseen». Balashovskin piirikomitean ja toimeenpanevan komitean kirje kylien puoluesolujen sihteereille, kollektiivitalouksille, neuvostotiloille ja KTA:lle kinoesitysten järjestämisestä siteeraa Leninin sanat «kaikista taiteista on meille tärkein kino», puhuu kinon merkityksestä ja päättyy kiertämättömään lisäykseen siitä, että syylliset kinon pakollista hyväksikäyttöä koskevan maksun suorittamatta jättämiseen (700 rup.) «tullaan saattamaan edesvastuuseen».

Millaisen vaarallisen vastakaiun antavat tällaiset «asettamiset», osoittaa Aleksejevskin piirin Frunsen kollektiivitalouden erään prikaatin seinälehti. Muistuttaen toimitusartikkelissa sosialistisen kilpailun solmiami-

---

[1]) Lenin, kootut teokset, XXXII osa, sivu 455.

seen valtuutettuja siitä, että heidän on päätettävä sopimusten vahvistelu, lehti ilmoittaa: «Jos tätä työtä ei suoriteta loppuun kahden päivän kuluessa, niin toimituksen taholta ryhdytään vastaaviin toimenpiteisiin».

Nämä tosiasiat kuvaavat muutamissa piireissä käytännössä olevia johtometodeja, jotka heikentävät iskumme osuvaisuutta luokkavihollliseen. Me näemme, että Kletskin, Aleksejevskin ja Balashovskin piirit eivät ole sattumalta joutuneet jälkeenjääneiden joukkoon kevätkylvöjen suorituksessa, eivät kyenneet murtamaan kulakiston harjoittamaa kylvöjen sabotaashia.

Piirikomiteain enemmistön asiallinen eristäytyminen kollektiivitalouksien johdosta, kollektiivitalouksien aktiivista ja kollektiivijoukoista, josta puhutaan KK:n päätöksessä kesäkuun 15 päivältä, ilmeni myöskin riittämättömässä piirien taholta tulevassa iskuruudenjohdossa kollektiivitalouksissa.

Todellinen edistys iskuruuden ja sosialistisen kilpailun kehittymisessä kollektiivitalouksissa on eroittamattomasti yhdistetty poliitisten osastojen toiminnan alkuun. Politosastot tarttuivat heti käsiksi kollektiivisen rakennustyön solmukysymykseen ja ensi kädessä iskuruuden järjestämiseen kollektiivitalouksissa. Iskurien ja iskurinaisten neuvottelukokoukset, kilpailu parhaasta iskurista, erikoiset nuorten iskurien neuvottelutilaisuudet, heidän vetämisensä kyläkirjeenvaihtajien joukkoon, iskurien agroteknillisen ja poliittisen lukutaitoisuuden kohottamiseen, heidän nostamisensa johtaville paikoille kollektiivitaloudessa ja KTA:lla, kunnioituksen arvonannon osoittaminen iskurille — kaikki tämä on lakannut olemasta satunnaisiin toimenpiteisiin kuuluvaa, kaikki tämä on juurtunut politosastojen järjestelmään.

Politosastot taistelevat itsevirtausta vastaan iskuruusliikkeessä, ne toteuttavat Leninin ja Stalinin ohjeita iskuruudesta ja sosialistisesta kilpailusta, jotka aina korostivat proletariaatin ja kommunistisen puolueen johtavaa osuutta.

Politosasto järjestää, liittää ympärilleen iskurit. Piterskin piirissä sijaitsevan Budennyin kollektiivitalouden iskuri, joka auttoi sadonkorjuuseen valmistautumista naapurina olevassa kollektiivitaloudessa, valitti poliittisen osaston puuttumista mainitussa taloudessa. «Jos meidän politosasto menisi sinne, — sanoi hän, — se panisi siellä kuntoon järjestyksen». Politosastojen taholta tuleva iskuruuden johto kollektiivitalouksissa osoittaa selvästi, että politosastot «muuttuvat kollektiivisen kylän parhaiden, etumaisten ainesten yhteen liittämisen todellisiksi keskuksiksi». (NKP(b):n KK:n päätös kesäk. 15 päivältä).

Tämän vuoden korjuukamppailu ja viljanluovutus monta kertaa kohottavat iskuruusliikkeen puoluejohdolle esittämiä vaatimuksia. Alisen Volgan puoluejärjestö suorittaa vakavan tutkinnon. Se on velvollinen korjaamaan puolueen Keskuskomitean paljastamat mitä suurimmat virheet maatalouden johdossa, antamatta toistua sellaisten häpeällisten seikkain, joita on ilmennyt Tshirskin ja Kotalnikovskin piireissä, sen on tehtävä loppu alueen jälkeenjäämisestä.

Iskuruuden johdon merkitys sadonkorjuun ja viljanluovutuksen aikana on mittaamattoman suuri. Mitä linjaa on suunnattava puoluejärjestön työ tässä kysymyksessä?

Ennen kaikkea on välttämätöntä laajentaa iskurien joukkoa. On päästävä siihen, että meillä olisi mitä lyhemmässä ajassa «miljoonia etumaisia taistelijoita — sosialististen peltojen iskureita». (Kaganovitsh). On hyvissä ajoin, sillä välttämättömällä ehdolla, että suoritetaan vakavaa valmistelutyötä, asetettava kysymys etu-

maisten tuotannollisten prikaatien muuttamisesta iskuprikaateiksi. Buraskin piirin Golitsinskin kollektiivitalouden kahden prikaatin kokemus, kun kaikki prikaatin jäsenet alkoivat ylittää työnormit ja karkoittivat kollektiivitaloudesta parantumattomat kiskurit, sekä Borontshevskin ja muiden kollektiivitalouksien samanlaiset kokemukset osoittavat, että kysymyksen asettaminen iskuprikaatista on jo kypsynyt.

Suoritettavana tehtävänä on tehdä loppu sesonkiluontoisuudesta iskuruusliikkeessä. Kylvötöiden iskurin on tultava myöskin sadonkorjuun ja viljanluovutuksen iskuriksi, s.o. tultava iskuriksi koko maatalousvuoden ajaksi.

Poikkeuksellisen suuri merkitys on iskurien asettamisella tärkeimmille kollektiivisen tuotannon aloille. Ratkaistaanhan sadonkorjuun ja viljanluovutuksen menestys leikkuukoneella, puimakoneella, punnittaessa, kuljetusvälineillä, joilla vilja viedään elevaattorille; tämän takia juuri näiden alojen on tultava iskutyön aloiksi.

Iskuria on kasvatettava poliittisesti, vedettävä hänet prikaatin, kollektiivitalouden johtoon, aktiiviseen poliittiseen elämään, saattaen hänet lähempään yhteyteen lehden kanssa. Koko joukkotyön systeemin on autettava iskuria kehittämään kollektiivitaloudessa bolshevistista itsekritiikkiä, joka on suunnattu laiskottelijoita ja kulakkeja vastaan, kaikkia niitä vastaan, jotka jarruttavat velvollisuuksien täyttämistä valtiota kohtaan. Kollektivisti-iskurin on tunnettava keskeytymätöntä lujaa johtoa proletariaatin diktatuurin taholta, joka johtaa häntä eteenpäin ja suojelee luokkavihollisen hyökkäyksiltä.

Kollektivisti-iskurin tuotannollista alotekykyisyyttä ja innostusta on lujitettava taloudellisella auktoriteetilla, maataloustuotannon tekniikan omaksumisella. Vain valtaamalla välttämättömän agrominimin iskuri täyttää kollektiivitaloudessa hänen edessään olevat tehtävät.

On tehtävä loppu turhasta iskuruutta koskevasta suunsoitosta, mitä vielä ilmenee siellä täällä, ja käytettävä hyväksi kaikki mahdollisuudet, jotka edistävät kollektivisti-iskurien esiinvetämistä: etuoikeutettu varustelu, etuoikeus elinolovaatimusten tyydyttämisessä (kollektiivitalouden elintapalaitosten hyväksikäyttö), kulttuurisen joukkotyön kääntyminen «iskuriin päin», iskurien palkitseminen, kunnioittavan suhtautumisen vakiinnuttaminen iskuriin nähden. Kaiken tämän on tultava puoluejärjestön työn eroittamattomaksi osaksi maaseudulla. Sen on käytävä joka alalla, joka hetki löytämään uusia keinoja iskurin esiinvetämiseksi, jotta voitaisiin nostaa hänet suorittamaan etujoukon tehtäviä kollektiivitaloudessa.

Iskuruuden käytännöllinen järjestäminen kollektiivitaloudessa merkitsee kollektiivitalouden oikein johtamista, se ei merkitse kaikkien samanlaisiksi tekemistä, vaan parhaiden etumaisten esiinvetämistä, kykyä «löytää, hyväksyä, panna toimimaan», kuten Lenin sanoi, järjestyskykyä joukkojen keskuudessa. «Iskuruus on järjestettävä käytännöllisesti, eikä vain sanoissa» (Kaganovitsh). Korjuu mitä lyhemmässä ajassa, ilman häviötä, sadon suojelu varkauksilta, «ensimmäisen käskyn» — viljanluovutusvelvollisuus valtiolle — ennen määräaikaa täyttäminen — siinä sosialistisen kilpailun ja iskuruuden koekivi kollektiivitalouksissa.

Iskurin on oltava parhaan taistelijan luovutustehtävien täyttämiseksi valtiolle ensi vuorossa ja ennen määräaikaa. Iskurin nimenomaan on oltava kollektivistien johtajana sadon suojelemisessa yhteiskunnallisen omaisuuden varkailta.

Puoluetyön uudestijärjestäminen maaseudulla ennenkaikkea määrittelee iskuruuden kohoamisen korkeammalle tasolle.

Työn iskurien keskuudessa, todellisen aktiivin kokoamisen ja kehittämisen parhaista iskureista on tultava tuotannollisen periaatteen mukaan uudestijärjestettyjen maaseudun solujen työn perusrenkaaksi. Kollektiivitalouden solun on oltava «läheisesti sidottu kollektivistijoukkoihin, jotka välittömästi osallistuvat tuotantoon, ja kyettävä toteuttamaan kollektiivitalouden tuotannollisen elämän jokapäiväinen johto» (Keskuskomitean päätös kesäkuun 15 päivältä 1933).

*

Sholohovin romaanissa Viljelykseen otettu uutismaa Kondrat Maidannikov, selittäen vaimolleen iskuri-sanan merkitystä, puhuu:

«Iskuri» — se... on... no, miten sen nyt ymmärrettävämmin voisi selittää? — Katsohan, esimerkiksi, kiväärissä on piikki, joka tappaa nallin — sitä kutsutaan myöskin iskuriksi. Kiväärissä on tämä kappale — kaikkein tärkein, ilman sitä et ammu... Niin kollektiivitaloudessakin — iskuri on kaikkein tärkein tekijä». Sholohovin taiteellinen kuva osoittaa kirkkaasti iskuruuden merkityksen kollektiivitaloudessa.

Että iskuri on kollektiivitaloudessa kaikkein tärkein tekijä, että ilman häntä — «et ammu», et suorita oikein sadonkorjuuta ja viljanluovutusta — se on varmasti omaksuttava sekä johtajain että kollektivistien laajojen joukkojen. On hyvin muistettava, että uuden sosialistisen työkurin kasvattaminen, «perinpohjainen muutos ihmisten mielipiteissä työhön», että tämä on työn tuottavaisuuden kohoamisen, sosialistisen rakennustyön ratkaisevan tehtävän takeena.

Toteuttaen Leninin neuvoja ja tov. Stalinin ohjelmaluontoisia ohjeita me teemme iskutyön ei vain tehtaiden, verstaiden, vaan myöskin kollektiivisten peltojen omaisuudeksi. Tässä on proletaarisen vallankumouksen mitä suurin historiallinen saavutus.

Ulkomaiden porvarillinen sanomalehdistö on tehnyt pilkkaa iskuruudesta kollektiivitaloudessa, kollektivisti-iskureista, joita porvarilliset sanomalehtimiehet nimittävät «vanhan maaseudun aristokratian seuraajaksi».

«Jo ennakolta oli selvää, kirjoitti Neue Freie Presse, — että «.. liittyminen kollektiivitalouteen ei muuta venäläisen talonpojan psykologiaa». Tälle wieniläisen lehden «ilmeiselle keksinnölle» voi vain hymyillä.

Hiukan terveemmin ajatteli Gazeta polskan kirjeenvaihtaja. Oltuaan kollektivisti-iskurien I yleisliittolaisessa edustajakokouksessa hänen oli pakko melankoolisesti tunnustaa, että «porvarillinen logiikka» tähän saakka «on kärsinyt häviön tässä maassa tapahtuvien ilmiöiden arviointiin nähden, — kaikkivoivan dialektiikan hyväksi».

Ja totta on, että sosialistisen rakennustyön dialektiikka on kaikkivoipa. Äskettäin pieni yksityisomistaja — tämän päivän kollektivisti, proletariaatin ja sen puolueen johdolla, iskutyön ja sosialistisen kilpailun avulla muuttuu aktiiviseksi ja tietoiseksi sosialistisen yhteiskunnan rakentajaksi.

Puoluejärjestöjen on joudutettava tätä kehitystä, tehden iskuruuden todella mahtavaksi aseeksi maatalloustöiden suorittamisessa ja luovutussuunnitelman täyttämisessä ennen määräaikaa.

O. V. KUUSINEN

«Kommunistinen manifesti»

(Jatk. n:oon 14)

3. KYSYMYS KOMMUNISTISESTA PUOLUEESTA.

Imperialismin aikakausi on luokkien avointen yhteenottojen kausi, työväenluokan suoranaisen valmistumisen kausi porvariston kukistamiseen, proletaaristen vallankumouksien kausi. Tällainen kausi asettaa työväenluokan eteen mitä valtavimmat historialliset tehtävät, joita se ei voi toteuttaa ilman todella vallankumouksellisen kommunistisen puolueen johtoa.

K o m m u n i s t i s e n M a n i f e s t i n syntymisen kausi oli myöskin luokkien välisten myrskyisten vallankumouksellisten yhteenottojen kautta. Marx ja Engels olivat jo silloin erikoisen, luokkatietoisen puolueen olemassaolon välttämättömyyden kannalla, jotta «proletariaatti ratkaisevina päivinä osottautuisi kyllin voimakkaaksi voittaakseen». K o m m u n i s t i s e n M a n i f e s t i n he kirjoittivat teoreettiseksi ja käytännölliseksi «puolueohjelmaksi». Sitä nimitettiinkin K o m m u n i s t i s e n p u o l u e e n M a n i f e s t i k s i (nimitys: K o m m u n i s t i n e n m a n i f e s t i on vain lyhennys tästä koko nimityksestä.)

Samaan aikaan tekivät Marx ja Engels myöskin työtä kommunistisen puolueen järjestämiseksi. Useiden vuosien aikana värväsivät he suuntansa kannattajia Ranskassa, Belgiassa, Saksassa ja Englannissa yhdistäen heidät puolueryhmiksi, kasvattaen heitä ja antaen heille ohjeita tapausten kulun mukaisesti. Vuonna 1847 he muuttivat saksalaisten pakolaisten perustaman O i k e a m i e l i s t e n l i i t o n (jonka johto oli Lontoossa) K o m m u n i s t i e n l i i t o k s i ja ottivat sen poliittisen johdon käsiinsä.

Tietoisia kommunisteja oli silloin olemassa vasta pieni joukkue, vaikka suuret vallankumoukselliset taistelut olivat välittömästi edessä. Saattoivatko kommunistit silloin toivoa voivansa nopeassa ajassa yhdistää ja järjestää työläisiä puolueohjelmansa ympärille niin suuressa määrin, että kommunistien puolue olisi voinut korvata Englannin chartistiliikkeen tapaiset valtavat proletaariset joukkojärjestöt? Eivät. Joukkojen poliittinen tietoisuuskaan ei vielä ollut riittävä siihen. Jos kommunistit olisivat ottaneet sellaisen tehtävän, olisivat he vain eristäneet itsensä eivätkä olisi edistäneet vallankumouksellisen liikkeen kehitystä.

Marx ja Engels vastustivat päättävästi sellaista lahkokuntaista käsitystä. Heidän linjansa oli seuraava: lähteä rakentamaan niistä kommunistisista ryhmistä, joita he olivat perustaneet eri maihin, sekä «Liiton» paikallisista järjestöistä, yhdistettyä, yhteisen keskuskomitean johdon alaista kommunistista puoluetta. Uudelleen järjestetystä K o m m u n i s t i e n l i i t o s t a piti muodostua tämä kommunistinen puolue ja k a n s a i n v ä l i n e n kommunistinen puolue. Kukin yksityinen maa aiottiin jakaa vissiin määrään piirejä ja alistaa kaikki piirijärjestöt vastaavan maan kansallisen keskuksen johdon alaiseksi. Tämän puolueen, joka silloisissa oloissa saattoi kaikkialla toimia ainoastaan maanalaisena ja joka oli jäsenmäärältään pieni, ei pitänyt pyrkiä joidenkin päässäkeksittyjen «erikoisten periaatteiden» mukaisesti pakolla «muovaamaan» eri maissa jo todella muodostuneita työväen joukkojärjestöjä. Täten asettivat kysymyksen Marx ja Engels v. 1847. K o m m u n i s t i e n l i i t t o ei tule asettamaan itseään muita työväenpuolueita vastaan, jotka ovat syntyneet

eri muodoissa konkreettista tilannetta vastaavasti, vaan tulee jäsentensä työn kautta näissä järjestöissä järjestelmällisesti työntämään niitä eteenpäin vallankumouksellisen luokkataistelun tiellä.

Tämä ensimmäinen rohkea yritys perustaa kommunistinen puolue ei onnistunut vallankumouksellisen liikkeen vuosina 1848-49 kärsimän tappion vuoksi sekä sitä seuranneen taantumuksen vuoksi ja siirtyi pitkäksi ajaksi eteenpäin. I internationalen perustamisessa (v. 1864) ei ollut kysymys suorastaan todellisten kommunististen puolueiden perustamisesta, vaan aluksi tehtävästä «yhdistää yhdeksi suureksi armeijaksi kaikki Europan ja Amerikan työväenluokan taistelukykyiset voimat». Senvuoksi ei tämä internationale voinut «lähteä» Manifestissa esitetyistä periaatteista. Sillä tuli olla «sellainen ohjelma, joka ei olisi sulkenut ovia ei englantilaisilta trade-unionisteilta eikä ranskalaisilta, belgialaisilta, italialaisilta tai espanjalaisilta proudhonisteilta eikä edes saksalaisilta lassallelaisilta» (Engels). Mutta Marx ja Engels tekivät kaikkensa niin I internationalen aikana kuin sen jälkeenkin kasvattaakseen eri maiden sosialistisia puolueita leppymättömän luokkataistelun ja kommunistisen ohjelman hengessä; I internationale oli kansainvälisenä järjestönä Kommunistisen internationalen suuri edeltäjä ja esikuva.

Mutta I internationalen hajoamisenkaan jälkeen eivät objektiiviset ehdot kommunististen puolueiden luomiselle parantuneet. Päinvastoin, sitä seurasi pitkä, enemmän tai vähemmän rauhallisen kehityksen kausi, jolloin etusijalla oli hidas organisatoorinen ja propagandistinen työ. On tunnettua, että Marx ja Engels kaikilla työväenliikkeen eri etapeilla kävivät järjestelmällistä taistelua porvarillista ja pikkuporvarillista vaikutusta vastaan työväenliikkeeseen, — niin «taantumuksellista sosialismia» kuin anarkismiakin vastaan.

Mutta erikoisesti II internationalen perustamisen jälkeen suuntautui alituisesti laajeneva länsieurooppalaisen liikkeen kehitys yhä yksipuolisemmin sosialidemokraattisen parlamenttarismin väylään.

Kun alkoi imperialismin kausi, ei se asettanut etualalle parlamenttaarisia, vaan kerrassaan toisenlaisia tehtäviä. Jälleen, kuten 40-luvun lopullakin, lähestyivät suuret vallankumoukselliset taistelut, — siitä johtui jälleen todellisen kommunistisen puolueen olemassaolon mahdollisuus ja välttämättömyys.

Uusi kausi asetti proletariaatille uusia tehtäviä: «koko puoluetyön rakentamisen uudelle, vallankumoukselliselle kannalle työläisten kasvattamisen vallankumouksellisen taistelun hengessä vallanoton puolesta, reservien valmistamisen ja tueksi vetämisen, liiton naapurimaiden proletaarien kanssa, kestävien yhteyksien luomisen siirtomaiden ja riippuvassa asemassa olevien maiden vapausliikkeen kanssa jne jne. Sellainen luulo, että nämä uudet tehtävät saatettaisiin ratkaista vanhojen sosialidemokraattisten puolueiden voimilla, puolueiden, jotka ovat kasvatetut parlamenttarismin rauhallisissa oloissa, merkitsisi syöksymistä lohduttomaan toivottomuuteen, kiertämättömään tappioon.» (Stalin)

II internationalen tyypilliset puolueet, joiden luonteesta jo olemme puhuneet, olivat kaukana kuin taivas maasta sellaisen puolueen esikuvasta, joka olisi vastannut vallankumouksellista työväenpuoluetta Marxin mielessä.

Ensinnäkään ne eivät olleet työväenluokan etujoukko. Kommunistinen manifesti esittää puhuessaan kommunisteista heidät proletariaatin todellisena etujoukkona:

> "Käytännössä kommunistit siis ovat kaikkien maiden työväenpuolueiden päättävin, muita yhä eteenpäin ajava osa; heillä on teoreettisesti se etu köyhälistön muun jou-

kon rinnalla, että he ymmärtävät proletaarisen liikkeen edellytykset ja yleiset tulokset."

Mutta sosialidemokraattisilla puolueilla ei ollut kumpaakaan etua. Rajat puolueen ja luokan välillä, jopa usein puolueen ja pikkuporvarillisen joukkoliikkeenkin välillä olivat hämärät. Eikä yleensä pidetty tarpeellisena asettaa kysymystä näistä rajoista, ennenkuin Lenin sen otti esille venäläisessä liikkeessä.

Sosialidemokraattisissa puolueissa oli silloin vallalla perässälaahaava suhtautuminen joukkoihin nähden. Vieläpä vasemmistolaisetkin sosialidemokraatit eksyivät kokonaan tieltä alkuvoimaisuusteoriassaan, ymmärtämättä puolueen johtavaa osuutta. Mutta Kommunistisen manifestin kantaa ei voida sovittaa perässälaahaamiseen eikä myöskään lahkokuntaisuuteen. Kommunistien ei tule erota joukoista, vaan heidän on kasvatettava joukkoja, kohotettava ne etujoukon tasolle. Heidän ei ole asetuttava työläisten joukkoliikkeen vastakohdaksi, vaan otettava osaa kaikkiin näihin liikkeisiin, taisteltava niiden eturintamassa ja johdettava liike työväenluokan seuraavien historiallisten päämäärien saavuttamiseen.

"He taistelevat välittömästi edessä olevien tarkoitusperien ja etujen saavuttamiseksi työväenluokalle, mutta he edustavat nykyisessä liikkeessä samalla myöskin liikkeen tulevaisuutta."

Tämä on Kommunistisen manifestin kanta.

Toiseksi eivät sosialidemokraattiset puolueet olleet työväenluokan järjestynyt etujoukko. Useat näistä puolueista muodostivat ryhmikön, joka perustui kollektiiviseen, eikä yksityiseen jäsenyyteen. Puoluejärjestön todellisen keskitetyn johdon sijasta korkeampien ja alempien elinten taholta muodostui näihin puolueisiin, kuten porvarilliseen valtioon syvä ristiriita: kuilu byrokratian ja passiivisen jäsenjoukon välille. Poliittisena perusjärjestönä ei ollut puolue, vaan parlamenttiryhmä. Puoluekurista ei ollut tietoa.

Aivan toisenlainen puoluetyyppi oli Kommunistien liitto sen jälkeen, kun Marx ja Engels olivat sen järjestäneet uudelleen. Kommunistien liiton sääntöjen mukaan, jotka säännöt Engels sen sihteerinä on allekirjoittanut, asettivat sen jokaiselle jäsenelle muun muassa seuraavanlaiset ehdot: «Kommunismin tunnustaminen»; «liiton» päätöksiin alistuminen; sen yksimielinen hyväksyminen perusjärjestöissä; sitäpaitsi «vallankumouksellinen tahto ja into propagandassa». Erikoisesti alleviivattiin: «Jokainen, joka taukoaa tyydyttämästä näitä vaatimuksia erotetaan». Yleensäkin olivat nämä säännöt toisaalla nykyisten maanalaisten kommunististen puolueiden sääntöjen, toisaalta Kommunistisen internationalen sääntöjen esikuva.

Kolmanneksi tyypillinen sosialidemokraattinen puolue ei ollut ammatillisia järjestöjä ja muita proletaarisia järjestöjä johtava järjestö. Vieläpä silläkin, missä ammatilliset järjestöt liittyivät kollektiivisesti puolueeseen, pidettiin niitä siitä riippumattomina. Ei puolue eivätkä ammattiliitot tahtoneet, että puolueen jäsenet ammatillisissa järjestöissä olisivat puolueen antamien ohjeiden pohjalla pyrkineet poliittisen linjan yhtenäisyyteen ammatillisissa järjestöissä. Päinvastoin oli vallalla käsitys puolueen ulkopuolisten järjestöjen «riippumattomuudesta» ja «puolueettomuudesta», «mikä synnytti riippumattomia parlamenttaarikkoja ja puolueesta eristyneitä sanomalehtimiehiä, ahdashenkisiä ammattiliittopomoja ja poroporvarillistuneita osuustoimintaihmisiä» (Stalin).

Kommunistisessa manifestissa ei ole kohtaa, joka suorastaan voitaisiin kohdistaa kysymykseen puolueen suhteesta ammattiliittoihin. Siihen aikaan ei ammat-

tiliittoja ollut olemassa joukkojärjestöjen muodossa. Sensijaan oli Englannissa työväen joukkopuolue, chartistiliike, ja Marx arveli silloin, että muissakin maissa saattaa syntyä samankaltaisia vallankumouksellisia liikkeitä tahi puolueita. Sellaisiin työväenpuolueisiin kohdistuvat seuraavat Kommunistisen manifestin sanat:

"Kommunistit eivät muodosta erikoista puoluetta, joka olisi vastakkainen muille työväenpuolueille."

Tämä ei suinkaan merkinnyt, että kommunistien ei yleensä tulisi muodostaa erikoista puoluetta. Ei. Tämä lause on oikein ymmärrettävissä, kun ottaa huomioon ne, Kommunistien liiton työolot, joista jo alussa puhuimme. Tämä lause merkitsi, että kommunistien ei tule asettaa puoluettaan eri maissa vastakkaisiksi sellaisille työväenpuolueille, kuin chartistiliike, vaan on liityttävä näihin joukkojärjestöihin ja työskenneltävä niiden riveissä, niiden «päättävimpänä ja aina eteenpäin ajavana osana».

Sellaista taktiikkaa, muuten toisissa oloissa, suositteli Lenin v. 1920 englantilaisille kommunisteille Englannin työväenpuolueeseen nähden silloin, kun se ei vielä ollut kieltänyt kommunisteja vapaasti harjoittamasta agitatiota riveissään. Mutta paljon tärkeämpää vielä oli se, että Lenin jo aivan imperialistisen ajanjakson alussa neuvoi puolueen jäseniä työhön puolueettomien joukkojärjestöjen riveissä puoluejärjestöjen ohjausten mukaan puolueen poliittisen johdon toteuttamiseksi kaikkiin muihin proletariaatin järjestömuotoihin nähden.

«Puolue on proletaarien luokkayhtymien korkein muoto» — opetti Lenin.

Neljänneksi, sosialidemokraattiset puolueet eivät olleet proletariaatin diktatuurin pystyttämisen välikappaleita.

Manifestissa on sanottu, että kommunistien kuten «kaikkien muidenkin proletaaristen puolueiden» (toisin sanoen Englannin chartistiliikkeen tapaisten järjestöjen) «lähin päämäärä» on «proletariaatin muodostaminen luokaksi, porvariston vallan kukistaminen, proletariaatin toimeenpanema valtiollisen vallan valtaus».

Imperialismin aikakausi asetti juuri tämän perustehtävän päiväjärjestykseen. Oli välttämätöntä ryhtyä suoranaiseen työväenluokan valmistamiseen taisteluun proletariaatin diktatuurin puolesta. Mutta sosialidemokraattiset puolueet muuttuivat tosiasiassa porvariston diktatuurin säilyttämisen välikappaleiksi.

"Tämän takia oli välttämätön uusi puolue, taistelupuolue, vallankumouksellinen puolue, kyllin rohkea johtamaan proletaarit taisteluun vallasta, kyllin kokenut selviytyäkseen vallankumouksellisen tilanteen vaikeissa oloissa ja kyllin tiellä välttääkseen kaikki salakarit tiellä päämäärään." (Stalin)

Marx otti huomioon Pariisin kommuunin opetukset kysymyksessä puolueesta. Se ilmeni I internationalen Lontoon konferenssin päätöksissä (syyskuussa v. 1871), joissa alleviivattiin sitä, että «järjestää proletariaatti poliittiseksi puolueeksi yhteiskunnallisen vallankumouksen voiton ja sen korkeimman tarkoitusperän — luokkien hävittämisen turvaamiseksi.» Tässä on jo annettu ajatus Leninin opille puolueesta proletariaatin välikappaleena diktatuurin vahvistamiseksi ja laajentamiseksi vallanoton jälkeen (tästä tullaan puhumaan erikseen vielä VI luvussa).

Viidenneksi, tämän kauden II internationalen puolueet eivät edustaneet yhtenäistä tahtoa. Puolueen ovet olivat avoinna kaikenlaisille ideoloogisille puoskareille,

papeille ja poliittisille seikkailijoille. Tähän tarkoitukseen käytettiin jopa itseään puolueen nimitystäkin («sosialidemokraattinen puolue») mikä oli aluksi otettu käytäntöön Saksassa Marxin voimakkaasta vastarinnasta huolimatta. Puolueen ohjelmaa ja puoluekokousten päätöslauselmia pidettiin pelkkänä propagandistisena kirjallisuutena, joka ei velvoittanut ei johtoa eikä jäsenistöä mihinkään. Kommunistien liiton esimerkki unohdettiin kokonaan. Porvarillisen liberalismin perintätapojen mukaisesti oli sosialidemokraattisessa puolueessa vallalla mitä kirjavimpien virtausten, maailmankatsomusten, ryhmien ja ryhmittymien vapaa kilpailu. Eipä edes osattu kuvitella, että voisi olla toisin. Kunnes Lenin vaati kerrassaan toisenlaista — yhtenäistä puoluetta, joka «tietää, mitä se tahtoo, eikä pelkää vaikeuksia» (Stalin), joka tilanteen muuttuessa määrittelee varman linjan ja tätä linjaa toteuttaa, joka yhtenäisenä kokonaisuutena kaikkialla puolustaa yhtä ja samaa kantaa, joka kykenee yhtenäisiin taistelutoimintoihin, on sellaisiin toimintoihin kasvatettu ja kykenee senvuoksi pitämään rautaista kuria kunniassa riveissään.

Oliko tällaisen todella vallankumouksellisen marxilaisen puolueen luominen yleensä käytännöllisesti mahdollista silloisen (sotaa edeltäneen) työväenliikkeen oloissa? Kyllä, mutta ainoastaan yhdellä tiellä. Engels sen lausui jo v. 1885, jolloin, hän kirjoitti Wilhelm Liebknechtille Saksan sosialidemokraattisesta puolueesta:

> "Pikkuporvarilliset ainekset saavat puolueessa yhä enemmän ja enemmän jalansijaa. Marxin nimestä koetetaan mahdollisuuksien mukaan vaieta. Jos niin tulee jatkumaan, niin puolueessa tapahtuu hajaannus, siitä saat olla varma."

Sosialidemokratian hajaannus — se oli se tie. Tosiasiassa ei toista eteenpäin johtavaa tietä silloisissa oloissa ollut olemassakaan. Bolshevikit eivät Leninin johdolla säikkyneet lähteä tälle tielle (vuonna 1903). Ilman taistelua menshevismiä vastaan ei puoluetta olisi voitu kasvattaa edessä olevien historiallisten tehtävien ratkaisuun. Se kävi mahdolliseksi ainoastaan siksi, että Lenin asetti kysymyksen tästä taistelusta terävästi, väistymättä edes hajaannuksenkaan tieltä.

Useissa maissa oli sosialidemokraattisten puolueiden riveissä olemassa vasemmistolaisia aineksia. Tuskin missään ne seurasivat bolshevikkien esimerkkiä ennen sotaa. Heidän taistelunsa opportunismia vastaan oli puolinaista. He olivat osittain itsekin sen opportunismin saastuttamia, joka kukoisti voimakkaana II internationalessa. Siihen olivat syypäät myöskin Saksan vasemmistolaiset.

Keskustalaiset olivat vanhojen sosialidemokraattisten puolueiden yhtenäisyyden pääasiallisia puolustajia ja esiintyivät päättävästi kaikkia hajaannusvirtauksia vastaan. Se oli eräs keskustalaisuuden pahimpia vikoja.

Edes vasemmistolaisetkaan eivät ymmärtäneet, että «puolue vahvistuu siitä, että se puhdistaa itsensä opportunistisista aineksista» (Stalin). Tämä käsityskanta muodostaa niinikään erään leniniläisen puolueen peruserikoisuuksista. Keskustalaiset käsittelivät puolueen vahvistamista pelkkien vaalimenestysten kannalta. Eivätkä vasemmistolaisetkaan olleet vapaita tästä yksipuolisuudesta.

Edellä olemme esittäneet kysymyksen puolueesta niiden kuuden peruskohdan valossa, jotka tov. Stalin osotti luennoissaan leniniläisyyden perusteista leniniläisen puolueen erikoisuuksina, ja me saatoimme todeta miltei jokaisessa kohdassa leniniläisen opin puolueesta saaneen juurensa Kommunistisesta manifestista ja Kommunistien liiton järjestöstä. Ollen uskollinen marxilaisille periaatteille, saattoi Le-

ninin puolue — Neuvostoliiton kommunistinen puolue — tulla sekä kaikkien maiden vallankumouksellisten puolueiden esikuvaksi että kansainvälisen työväenliikkeen johtavaksi etujoukoksi.

Bolshevikit ovat todellisia internationalisteja. He ovat aina käytännössä toteuttaneet sitä, mitä Kommunistisessa manifestissa sanotaan todellisista kommunisteista:

> "He toisaalta terottavat ja saattavat tunnustetuksi köyhälistön kansallisissa eri taisteluissa koko proletariaatin kansallisuuksista riippumattomat edut, toiselta... edustavat köyhälistön ja porvariston välisen taistelun eri asteilla aina koko liikkeen etua."

Venäläisestä bolshevismista tuli, sen oikean taktiikan ja organisation vuoksi, jotka ovat osottautuneet paikkansapitäviksi johtamalla mitä suurimpiin menestyksiin ja voittoihin, «maailman bolshevismia; se antoi aatteen, teorian, ohjelman, taktiikan, joka konkreettisesti, käytännössä erosi sosialishovinismista ja sosialipasifismista. Bolshevismi löi murskaksi Scheidemannien ja Kautskyjen, Renaudelien ja Longuetien, Henderssonien ja Mac Donaldien vanhan, mädäntyneen internationalen... Bolshevismi loi todella kommunistisen, III internationalen aatteellisen ja taktillisen perustan, joka internationale ottaa huomioon niin rauhanajan saavutukset kuin alkavan vallankumousten kaudenkin kokemukset» (Lenin).

Nämä sanat on Lenin kirjoittanut muutamia päiviä ennen Kommunistisen internationalen perustavaa kokousta. Siitä lähtien on Kommunistinen internationale NKP:n johdolla jo kasvanut vallankumouksellisen proletariaatin voimakkaaksi maailmanpuolueeksi. Ei ole olemassa maata, missä ei olisi Kominternin järjestöä. Sitä on jo koeteltu ja karaistu lukemattomissa ankarissa taisteluissa.

Sille kuuluu tulevaisuus.

4. SUHDE IMPERIALISTISEEN SOTAAN JA TAISTELU SEN MUUTTAMISESTA PROLETAARISEKSI VALLANKUMOUKSEKSI.

Kun elokuussa 1914 syttyi imperialistinen sota, niin sosialidemokraattiset puolueet avoimesti pettivät sosialismin. II internationale kärsi häpeällisen häviön. Suurin osa sosialidemokraattisista johtajista, parlamentaarikoista ja lehdistä siirtyi avoimesti omien hallitustensa puolelle. «Isänmaa on vaarassa, — kaikki puolustamaan isänmaata!» — sellainen oli saksalaisten ja ranskalaisten, englantilaisten ja venäläisten ym. sosialidemokraattien tunnus.

Tunnus oli kaikilla sama, mutta isänmaat eivät olleet samat.

Mutta mitä julistettiinkaan Kommunistisessa manifestissa?

«Työläisillä ei ole isänmaata. Heiltä ei voida ottaa sitä, mitä heillä ei ole.»

Tuhansia kertoja olivat kaikkien maiden sosialistit toistaneet tätä Kommunistisen manifestin totuutta, kuin uskontunnustustaan. Entä nyt? Nyt, kun sosialidemokraattiset puolueet joutuivat historiallisen tarkistuksen eteen siitä, seisovatko ne todella sosialistisen uskontunnuksensa takana? Silloin ne pettivät.

Ainoastaan yksi puolue — Leninin puolue, kesti täysin tämän historiallisen kokeen. Muissa maissa kävivät ainoastaan yksityiset vasemmistolaiset ryhmät taistelua omien maidensa imperialistisia hallituksia vastaan; erikoisesti on mainittava Karl Liebknechtin sankarillinen taistelu Saksassa.

Saksan kautskylaiset, Ranskan longuetistit, Englannin «riippumattomat», Venäjän menshevikki- «inter-

nationalistit» ja muut keskustalaiset esiintyivät pasifisteina. Sanoissa he eivät esiintyneet sodan puolesta kuten oikeistolaiset sosialidemokraatit, he kannattivat «rauhaa» kaikkien kanssa. Se merkitsi käytännössä ainoastaan yhtä: rauhan säilyttämistä sotaa käyvien hallitustensa ja ilmeisesti isänmaallisten sosialidemokraattien kanssa.

Meidänkään päivinämme ei ole unohdettava juuri tätä sodanajan keskustalaisten pasifistista viisastelua (sillä muodossa tai toisessa historia toistuu). He vannoivat ja vakuuttivat, kuten Lenin sanoi, että he ovat marxilaisia ja internationalisteja että he ovat kaikenlaisen «painostuksen» kannalla hallitukseen nähden rauhan puolesta. He «tuomitsivat» sen, että Saksa hyökkäsi Belgiaan, että Venäjä kävi sotaa Saksan alueella että joku hallitus yleensä oli «alkanut» sodan, että eri hallitukset ryhtyvät anastuksiin jne., mutta yhdestä seikasta he eivät tahtoneet kuulla eikä tietää mitään: imperialistisen sodan luokkaluonteesta.

He tiesivät erinomaisesti että Kommunistisen manifestin mukaan se, että «lakkaa toisen kansan harjoittama toisen riistäminen», on yhteydessä siihen että «toisen yksilön harjoittama toisen riistäminen lakkaa.» Mutta he eivät tahtoneet tehdä tästä sitä johtopäätöstä, jonka tekee Kommunistinen manifesti:

«Samalla kun kansakunnan keskuudesta häviää luokkien välinen vastakohtaisuus samalla häviää myöskin kansakuntien vihamielinen suhde toisiinsa.»

Keskustalaiset viisastelijat (sofistit) käänsivät kysymyksen: ensin on poistettava kansakuntien vihamielinen suhtautuminen toisiinsa, sitten muka voidaan ajatella, mitä tehdä luokkavastakohtaisuuden poistamiseksi.

Lenin selitti työläisille:

"Sodan luonne (onko se taantumuksellista tai vallankumouksellista sotaa) ei riipu siitä, kuka on hyökännyt ja kenen maalla "vihollinen" on, **vaan siitä, mikä luokka** käy sotaa, minkälaista politiikkaa jatketaan tällä sodalla. Jos sota on taantumuksellista imperialistista sotaa, eli kahden maailmanryhmän välistä imperialistista, väkivaltaista, porvariston taantumuksellista ryöstösotaa, niin jokaisen (vieläpä pientenkin maiden) porvaristosta tulee ryöstöön osanottaja, ja minun tehtäväni, vallankumouksellisen proletariaatin edustajan tehtävä on valmistaa **proletaarista maailmanvallankumousta ainoana** pelastuksena maailmansodan kauhuista."

Tämä oli todellista internationalismia suhteessa sotaan.

Lениniläinen puolue ei tällöin unohtanut sitä mitä kirjoitti Marx Kommunistisessa manifestissa:

«Kunkin maan proletariaatin on tietysti ennenkaikkea hävitettävä oma porvaristonsa.»

Bolshevikit samoin kuin Karl Liebknecht, eivät säikkyneet edes esiintyä oman hallituksensa tappionkaan puolesta sodassa. «Perusvihollinen on omassa maassa», — se on vallankumouksellisen työväen puolueen oikea toimintaperiaate. «Imperialistisen sodan muuttaminen kansalaissodaksi» — se on oikea tunnus.

«Imperialismi on sotien aikakautta, mutta samalla myöskin proletaaristen vallankumousten aikakautta» — sanoi Lenin.

Imperialistinen sota osotti, että maailman porvaristo saattaa imperialismin kaudella kaikkein hirvittävimmillä rikoksillaan vain lähentää häviötään. Miljoonia ja taas miljoonia ihmisiä lähetti imperialistinen porvaristo rintamalla taistelemaan ryöstöpolitiikkansa puolesta taistelemaan, vuodattamaan vertaan ja kuolemaan. Mutta mikä oli tulos? Ainoastaanko mieletön hävitys, kuten vakuuttavat pasifistit? Ei. Ainoastaanko runsas riista ja valloitukset, kuten toivoivat itse imperialistit? Ei. Vain osa imperialisteista sai kahmituksi suuren joukon vierasta omaisuutta ja maata

eivätkä suinkaan kaikki. Venäjän tsarismi katkaisi kaulansa, Itävalta-Unkarin monarkia samoin, Saksan imperialismi kärsi tappion jne. Tämä tulos osottautui verrattain epäilyttäväksi voitoksi maailman porvariston asialle. Oikeamminkin päinvastoin, — se merkitsi proletaarisen maailmanvallankumouksen lähentymistä.

Sota keräsi kaikki imperialismin ristiriidat yhteen solmuun, kirjoittaa toveri Stalin ja «heitti ne puntarille, lähentäen ja helpottaen proletariaatin vallankumouksellisia taisteluita.

Toisin sanoen, imperialismi ei johtanut ainoastaan siihen, että vallankumouksesta tuli käytännöllinen välttämättömyys vaan myöskin siihen, että muodostuivat suotuisat olosuhteet kapitalismin linnoitusten suoranaiselle kukistamiselle».

Syntyi vallankumouksellinen tilanne koko Euroopan mitassa. Bolshevikit tekivät tästä todella marxilaisen johtopäätöksen; koska on olemassa vallankumouksellinen tilanne, niin on välttämätöntä asettaa kysymys vallankumouksesta käytännölliseksi tehtäväksi. He eivät odottaneet, kunnes syttyisi vallankumous kaikissa maissa. «Odottaa, kunnes työtätekevät luokat tekevät vallankumouksen kansainvälisessä mittakaavassa, — se merkitsisi, että kaikkien olisi jähmetyttävä odotukseen» — toisti Lenin.

Venäjä oli imperialististen ristiriitojen solmukohta «ei vain siinä mielessä, että ristiriidat olivat helpoimmin paljastettavissa juuri Venäjällä, niiden luonteen erikoisen räikeyden ja sietämättömyyden vuoksi, eikä vain siksi, että Venäjä oli lännen imperialismin tärkein tukikohta, joka yhdisti Lännen finanssipääoman Idän siirtomaiden kanssa, vaan myöskin siksi, että vain Venäjällä oli olemassa sellainen voima, joka kykeni ratkaisemaan imperialismin ristiriidat vallankumouksellista tietä.» (Stalin) Tämä voima oli leniniläisen puolueen johtama «maailman kaikkein vallankumouksellisin proletariaatti, jolla on niin vakava liittolainen, kuin Venäjän vallankumouksellinen talonpoikaisto.»

Monissa muissakin Euroopan maissa olivat imperialistisen sodan lopussa proletaarisen vallankumouksen objektiiviset edellytykset täysin kypsyneet ja myönteiset. Mutta keskustalaiset — «myöskin marxilaiset» — eivät tahtoneet vallankumousta hallituksiaan vastaan. He pelkäsivät vallankumousta. Siinä ydin. Juuri tämän vuoksi he ryhtyivät keksimään «marxilaisilta» kaikuvia esteitä vallankumoukselle.

Mutta bolshevikit tekivät määrätietoisesti työtä Venäjän proletariaatin valmistamiseksi vallankumoukseen ja he johtivat proletariaatin voittoon, he johtivat sen valtaan.

Suuri Lokakuun vallankumous antoi ensikerran ihmiskunnan historiassa työläisille isänmaan. Se vapautti työtätekevät ja kaikki entisen Venäjän valtakunnan sorretut kansat. Se avasi uuden kauden maailman historiassa — proletaarisen maailmanvallankumouksen kauden.

Pian tämän jälkeen syttyi proletaarisia vallankumouksia useissa muissakin maissa, joissa proletariaatti valtasi joksikin aikaa vallan, mutta ei kyennyt sitä pitämään käsissään. Minkävuoksi? Senvuoksi, että ne työväenpuolueet, jotka olivat vallankumouksien johdossa, eivät olleet bolshevistisia puolueita. Se oli perussyynä vallankumouksen tappioon esimerkiksi Suomessa, samoinkuin jonkun verran myöhemmin Baierissa ja Unkarissa. Toinen syy oli se, että Saksan porvaristo lähetti v. 1918 sotajoukkoja Suomeen, Baltian maihin ja Ukrainaan tukahduttamaan vallankumousta. Karl Liebknecht ja spartakistit eivät ole suotta syyttäneet saksalaisia sosialidemokraatteja petoksesta. Lenin, joka oli täysin samaa mieltä tähän syytökseen nähden kirjoitti:

> "Tämä syytös ilmaisee täyden tietoisuuden siitä, että Saksan proletariaatti on pettänyt Venäjän (ja kansainvälisen) vallankumouksen,

kuristaessaan Suomen, Ukrainan, Latvian ja Eestin. Tämä syytös ei kohdistu ennenkaikkea ja suurimmassa määrin joukkoja vastaan, jotka aina ovat pimeitä, vaan niitä johtajia vastaan, jotka Scheidemannien ja Kautskyjen tavoin eivät täyttäneet velvollisuuttaan vallankumouksellisen agitation, vallankumouksellisen propagandan ja vallankumouksellisen työn suhteen joukoissa niiden tietämättömyyttä vastaan, joka tosiasiassa oli vastakkaista niille vallankumouksellisille vaistoille ja pyrkimyksille, joita aina piilee riistetyn luokan joukkojen syvyyksissä."

Saksassa syttyi vallankumous marraskuussa v. 1918. Saksan porvaristo päästi sosialidemokratian valtaan. Se tiesi, mitä se teki. «Sosialistiset» hallitusmiehet — Ebert, Scheidemann, Noske, Haase ja kumppanit pelastivat porvaristonsa. Ne pettivät, saattoivat epäjärjestykseen ja murskasivat mestarillisesti Saksan työväenluokan vallankumouksellisen liikkeen. Saksan Kommunistinen puolue oli silloin vasta muodostumassa.

Aivan samoin pelasti sosialidemokratia monissa muissakin maissa sodan lopulla porvariston häviöltä.

Näinköhän nämä sosialidemokraattisten johtajien tekoset jäävät pelkäksi menneiden päivien historiaksi? Joka niin ajattelee, hän erehtyy. Jokohan lienevät sosialidemokraattiset politiikot luopuneet heittämästä sumua silmiin pasifistisella viisastelullaan? Eivät. Vasta helmikuussa v. 1932 räjähti jälleen eräs II internationalen toimeenpanevan komitean tyypillisiä rauhan manifesteja. Missä suhteessa se on v. 1912 Baselin manifestia huonompi? Estääkö se II internationalea sodan sattuessa jälleen kierosti julistamasta itseänsä «rauhan välikappaleeksi».

Tai ehkä ovat sosialidemokraattiset johtajat vasemmistuneet entisestään? Eivät suinkaan, miten he olivatkaan «vasemmistolaisia» vuosina 1919-20, jolloin oli vallankumouksellisilla lauseparsilla pidätettävä joukkoja. Silloin tekivät Ranskan sosialistinen puolue, Saksan riippumaton työväenpuolue, Englannin riippumattomat ynnä muut päätöksiä Kominterniin liittymisestäkin! Monet näiden puolueiden johtajista aina Ramsay Mac Donaldiin saakka yhtäkkiä ilmoittivat olevansa proletariaatin diktatuurin tunnuksen kannattajia. Saksassa taas Ebert, Scheidemann, Noske, Haase ja kumppanit esiintyivät aluksi työläisten ja sotilaiden neuvostojen valitsemina (marraskuussa v. 1918) «kansanvaltuutettuina», mutta 9 kuukautta sen jälkeen Weimarin demokratian onnellisina isinä. Tällä väliajalla ennätti Noske kuuden päivän kuluessa ammuttaa Berlinin kaduilla työläisiä ja järjestää Saksan proletariaatin parhaiden johtajien — Karl Liebknechtin ja Rosa Luxemburgin petosmurhat...

Käsitättekö te, sosialidemokraattiset työläiset nyt, miksi Lenin vaati nimen muutosta Venäjän työväenpuolueelle, joka sekin vuoteen 1917 oli «sosialidemokraattisen» puolueen nimellä? Miksi hän silloin lausui ne sanat, joita me kommunistit teille toistamme:

«On aika, heittää pois likainen paita, on aika pukea ylle puhtaat vaatteet».

On aika, että te heitätte hartioiltanne sosialidemokraattisen puolueen!

Huomautus: Kolme seuraavaa lukua tulevat käsittelemään kysymyksiä: 1) Proletariaatin diktatuurista, 2) Sosialismin rakennustyöstä Neuvostoliitossa ja 3) nykyistä tilannetta kapitalistisessa maailmassa ja kommunististen puolueiden taistelua porvariston diktatuurin kukistamiseksi.

Taistelu yhteisrintaman puolesta

LUOKKATAISTELUN kärjistyminen kaikkialla kapitalistisessa maailmassa on asettanut päiväjärjestykseen kysymyksen vallankumouksellisesta taistelusta fasistista terroria ja porvarillista taantumusta vastaan. Yhtenäisen vallankumouksellisen rintaman välttämättömyys asettuu laajojen proletaaristen joukkojen eteen tavattoman vaativana. Erittäin selvästi paljastuvat sosialifasistien — työväenluokan hajaannuksen todellisten aiheuttajain — kasvot.

Sosialidemokraattisten puolueiden merkitys porvariston yhteiskunnallisena päätukena on kapitalismin osittaisen vakaantumisen päättyessä, kirjoittaa P r a v d a, ei suinkaan pienentynyt, vaan päinvastoin entisestäänkin voimistunut. Noudattaen «pienemmän pahan» politiikkaa, raivaten tien avoimelle fasistiselle diktatuurille, niinkuin tapahtui Saksassa, toteuttaen omin käsin porvarillisen valtion fasisoimista, auttaen niinsanottujen «demokraattisten» maiden porvaristoa työväenjoukkojen orjuuttamisessa ja päästäen valoilleen shovinismin ja natsionalismin aallon pikkuporvariston riveissä asettamalla vastakkain «demokratian maat» ja «diktatuurin maat» sosialidemokratia yrittää nyt entistä enemmän syventää työväenluokan hajaannusta saadakseen kapitalismin pelastetuksi. Mitä pitemmälle kehittyy porvarillisen valtiokoneiston fasisoituminen, sitä nopeammin tapahtuu myös itse sosialidemokratian fasisoitumisprosessi.

Selvän kuvan siitä antoivat II internationalen konferenssi Pariisissa ja Amsterdamin ammattiliittointernationalen kongressi Brüsselissä. Nämä sosialifasismin kansainväliset kongressit jälleen kerran osoittivat todeksi sen, että Saksan sosialidemokratia on kansainvälisen sosialipetturuuden «koekenttänä», että se on vain esikuvana koko II internationalelle, joka on valmis puolustamaan porvariston herruuden kaikkein taantumuksellisimpia muotoja ja proletariaatin tukahduttamisen kaikkein julmimpia metoodeja.

Toinen ja Amsterdamin internationale tosiasiallisesti luhistuivat kansainvälisinä järjestöinä. Sosialifasismin ratkaisemattomat kansalliset erimielisyydet, jotka aiheutuvat siitä, että kunkin maan sosialifasistinen puolue on kansallisen porvaristonsa palveluksessa, löysivät ankaroiden imperialististen ristiriitain ja kuumeisten sotavalmistelujen edessä heijastuksensa niin Pariisissa kuin Brüsselissäkin.

Eräs julkeimpia ja taantumuksellisimpia sosialidemokraattisia sanomalehtiä, Tshekko-Slovakian sosialidemokratian äänenkannattaja N o v a d o b a arvioi kongressin yhteenvetoja seuraavalla tavalla:

> "Internationale teki mitä voi. Mutta sen esiintyminen ei tuottanut minkäänlaisia tuloksia nimenomaan senvuoksi, että internationaleen kuuluvat yksityiset sosialistiset puolueet puolustavat erilaisia näkökantoja... Internationalessa ei ole yhtenäisyyttä... Monet sosialidemokraattiset puolueet kuuluvat maittensa hallituksiin, kantavat edesvastuun oman valtionsa politiikasta, ja näiden maiden edustajat puolustavat internationalen kokouksissa ei vain omien puolueittensa, vaan myös omien valtioittensa politiikkaa."

Erikoisen kuvaava tilanne on Tshekko-Slovakiassa, missä sosialidemokraattiset ministerit ovat joudutetun fasisoimisen ja imperialististen sotavalmistelujen toimeenpanijoina ja missä sosialidemokraattinen oikeusministeri tukahduttaa kommunistisen lehdistön, ja kirjallisuuden sekä vallankumoukselliset järjestöt ja saattaa tuomioistuimiin ja rangaistuksiin vallankumouksellisia työläisiä ja talonpoikia.

Kansainvälisen sosialifasismin johtajain kaikki ajatukset on suunnattu siihen, miten voisivat peittää joukoilta tavattoman vararikkonsa. Juuri senvuoksi II internationalen johtajat, jot-

ka puoli vuotta sitten, fasistisen diktatuurin valtaantulon edellä Saksassa, yrittivät pettää joukkoja yhteisrintaman manööverillä, nyt jyrkästi vaihtavat taktiikkaa.

"Halutaanko saattaa Wells ja hänen ystävänsä häpeäpenkkiin?" julisti Vandervelde Pariisissa. "Hyvä on! Me pidämme heidät sosialismin kunniataululla!"

Niinpä niin — «kunniataulu»... Wellsille, joka alistui fasistidiktatuurin edessä, Wellsille, joka, täyttäen fasistidiktaattorien määräyksen, teki propagandamatkan ympäri Eurooppaa puolustaakseen fasistiterrorin kauhuja ja petomaisuuksia; Wellsille, johon keskittyy Saksan sosialidemokratian pettämäin ja hajallelyömäin saksalaisten vallankumouksellisten työläisten viha; Wellsille, jonka harteita painaa monien tuhansien keskitysleireillä kidutettujen proletaarien ja fasistibandiittien kuoliaaksi rääkkäämien vallankumouksellisten työläisten viha!

Sosialifasisti Otto Bauer sitaateillaan — tietenkin Marxilta lainatuilla! — luo «teoreettisen» perustelun Vandervelden esiintymiselle: «Kaikki tapahtui niin kuin täytyi tapahtua», todistaa hän.

Sellainen on se teoreettinen perustelu, jonka varjolla Otto Bauer valmistautuu täydellisesti toistamaan Saksan sosialidemokratian kokemuksen pappis-fasistisessa Itävallassa.

Nykyisen kasvavan luokkataistelun kauden sosialifasistit arvioivat vastavallankumoukselliseksi tilanteeksi. II internationalen johtajille on tarpeen keinoilla millä tahansa pidättää vasemmistolaistuvien työläisten joukkosiirtyminen kommunistiseen puolueeseen. Siitä johtuu koko sosialifasismin leirin mobilisointi avoimeen taisteluun vallankumouksellista yhteisrintamaa vastaan.

Siitä johtuu Pariisin konferenssin kyynnillinen päätös «jättää toimeenpanevalle komitealle vapaus» yhteisrintaman kysymyksissä, mikä päätös verhottiin hälisevillä radikaalisilla fraaseilla siitä, että «työväenluokan hajoittaminen ei voi löytää minkäänlaista oikeutusta historian kasvojen edessä».

Siitä johtuu kommunistien raivokas sättiminen ja vallankumouksellisen yhteisrintaman särkeminen kaikenkarvaisten «vasemmistolaisten» sosialidemokraattien taholta, joiden johdossa on eräitä Englannin riippumattoman puolueen johtajia. Viimemainitut levittävät tarua sosialifasistien ja kommunistien «samanlaisesta vastuunalaisuudesta» fasismin voittoon nähden Saksassa, tarua samanlaisesta romahduksesta II ja... III internationalessa(!). Näin he menettelevät luodakseen salvan sosialidemokraattisten joukkojen siirtymiselle kommunismin leiriin, saboteeratakseen ja vahingoittaakseen todellisen taisteluyhteisrintaman muodostumista.

Kommunistinen internationale antaa ansionmukaisen arvon näille «vasemmistolaisen» sosialifasismin yrityksille.

KI:n Tpk:n viimeinen kirje Riippumattomalle työväenpuolueelle paljastaa koko proletariaatille näiden johtajain ulkokullatun manööverin. Ja todellakin: Riippumattoman työväenpuolueen johtajat kirjoittavat Kominternille «kansainvälisen työväenliikkeen yhteisen taistelun välttämättömyydestä sotaa, fasismia ja imperialismia vastaan», mutta samaan aikaan julkaisevat herjauskirjoituksia SNTL:oa ja Kominternia vastaan.

Kommunisteille yhteisrintama ei ole manööveri, niinkuin se on kaikenlaisille sosialifasistisille joukoille. Työväenluokan yhteisrintama — se on parhain väline laajain työläisjoukkojen mobilisoimiseksi alhaalta käsin luokkataisteluun.

Luokkasuhteiden äärimmäinen kärjistyneisyys, porvariston hyökkäys proletariaatin elintasoa vastaan, sodanvaaran kasvu, fasisointi — kaikki se edistää sosialidemokratian petturimanööverien paljastamista, kaikki se voimistaa proletariaatin riveissä pyrkimystä vakavan yhteisrintaman luomiseen.

Kun Saksassa astui valtaan fasistinen diktatuuri, Saksan kommunistinen puolue sitkeästi ja järjestelmällisesti taisteli työväenluokan yhteisen esiintymisen puolesta. Kommunistisen puolueen sankarillinen taistelu avasi kymmenien tuhansien sosialidemokraattisten työläisten silmät näkemään kommunistisessa puolueessa ainoan työväenluokan fasismivastaisen yhteisrintaman järjestäjän. Juuri kommunistisen puolueen itseuhrautuva vallankumouksellinen taistelu — syvällä maanalaisuudessa — fasismia vastaan antaa sille mahdollisuuden toteuttaa käytännössä työväenluokan mitä laajinten kerrosten yhteisrintamaa.

Konkreettinen taistelu ryövärimäistä «tervehdyttämissuunnitelmaa» vastaan Yhdysvalloissa on antanut kommunistiselle puolueelle mahdollisuuden järjestää ammattiliittojärjestöjen, myös useiden Amerikan työfederatioon kuuluvien järjestöjen, yhtenäisyyskonferenssin. Vallankumouksellisten ammattiliittojen jokapäiväinen työ Ranskassa antoi vallankumoukselliselle ammattiliikkeelle mahdollisuuden ensi kerran järjestää joukkolakon Citroenin laitoksissa todellisen taisteluyhteisrintaman pohjalla.

«Yhteisrintamataktiikka on ollut ja on vallankumouksen, mutta ei rauhallisen kehityksen metoodi.» Niin sanoi jo Kominternin V kongressi. Se on kommunistisen puolueen ainoa taktiikka proletariaatin enemmistön valtaamiseksi kaudella, jolloin valmistaudutaan ratkaiseviin taisteluihin proletariaatin diktatuurin puolesta.

K. LEPOLA

Viisikymmentä vuotta ikää — yli 30 vuotta taistelua työväen asian puolesta

LÄNNEN vähemmistökansallisuuksien kommunistisen yliopiston suomalaisen sektorin johtaja Kommunistin päätoimittaja tov. J. K. Lehtinen täytti 22/X viisikymmentä vuotta. Tästä 50-vuotistaipaleesta kuuluu yli 30 vuotta uhrautuvaa ja uupumatonta työtä ja taistelua työväenliikkeelle ja yli 15 vuotta siitä on ollut vaiherikasta taistelua kommunistisen puolueen riveissä. Luoda katsaus tov. Lehtisen elämään ja työhön merkitsee Suomen työväenliikkeen historian ja sen eri vaiheiden tarkastelua samalla kun se viimeistä 15-vuotistaivalta silmällä pitäen on sosialistisen rakennustyön ja täällä neuvostojen maassa käytyjen taistelujen tarkastelua.

Tov. Lehtisen taistelutaival alkaa teollisuuskaupungissa Tampereella. 37 vuotta sitten näemme silloin 13-vuotiaan sahatyömiehen pojan menevän työhön Tampereen pellavatehtaalle. Sieltä hän vuoden parin päästä siirtyy rautavalajan oppiin Tampereen konepajalle. Jo oppiaikanaan kuuluu hän vapaajäsenenä ammattiosastoon osallistuen sen toimintaan. Oppiajan päätyttyä tapaamme tämän nuoren metallityöläisen työssä ja työläisten taisteluissa Ruotsissa Tukholman konepajoilla. Vuodesta 1902 lähtien hän on aktiivinen taistelijajäsen ammattiliitoissa ja sosdem.puolueessa. Vallankumousvuotena 1905 näemme hänet Helsingin työväenjärjestöjen aktiivisimmissa taistelijariveissä. Osallistuu m.m. aseiden kuljettamiseen Itämerellä. Joutuu tsaarin santarmin pidättämäksi Viipurissa, mutta pääsee Helsingissä jonkun ajan päästä vapaaksi. Heti tämän jälkeen tapaamme hänet uudelleen salaisten aselastien kuljettajana, joita tsaarin santarmien tarkasta valvonnasta huolimatta yritetään tuoda maahan. On mm. tunnetun aselaivan «John Graftonin» mukana. Tämän jälkeen näemme hänet tsaarin santarmien

ajojahdin alaisten venäläisten vallankumouspakolaisten sijoittelutehtävissä. Vuosina 1906—07 on hän silloisen sosdem,puolueen piiriagitaattorina Keski-Suomessa. V. 1908 siirtyy sosdem.puolueen päälehden Työmiehen toimitukseen, jossa työskentelee lähes 10 vuotta eli vuoden 1918 vallankumouspäiviin asti ja vielä luokkasodan aikanakin.

Luokkasodan jälkeen hän tuhansien muiden Suomen vallankumoustaistelijain keralla siirtyy neuvostovallan alueelle. Täällä joutuu heti erilaisiin vastuunalaisiin tehtäviin. On mm. pakolaissiirtolaisten komissaarina Buissa ja myöhemmin monissa vastuunalaisissa puoluetehtävissä. Oli yksi SKP:n perustajista v. 1918.

Tässä lyhyesti eräitä ulkokohtaisia piirteitä tov. Lehtisen taistelurikkaan elämän varrelta. Me, jotka vuosikymmenien ajan olemme olleet tilaisuudessa seuraamaan tov. Lehtisen työtä ja taistelua ja eritoten hänen toimintaansa kommunistisen puolueen riveissä, olemme joutuneet jatkuvasti alleviivaamaan sen harkitsevan asiallisuuden ja tyyneyden, joka on ominaista tov. Lehtiselle ja leimaa-antavaa hänen kaikelle toiminnalleen. Mutta olisi väärin luulla, että tuon rauhallisuuden takana on rauhallista asemaa etsivä toveri. Ei niin! Jo ylimalkainenkin silmäys hänen toimintaansa kommunistisen puohän on aina ollut valmis työväen asian puolesta astumaan taisteluun siellä, missä puolue on tehtävän osoittanut. Puolueen puolesta, puolueen linjan ja puolueen kurin puolesta on hän esiintynyt tiukasti ja tinkimättömästi koko kommunistiseen puolueeseen kuulumisensa ajan. Ei ollut mikään sattuma sekään, että elokuussa v. 1920, jolloin lahtariosoituksien mukaan toimineet murhaajat tunkeutuivat Leningradin Pietarin puolen suomenkielisen puoluekollektiivin kokoukseen, tämän kokouksen puheenjohtajana toiminut tov. Lehtinen oli yksi niistä, jotka ensimäisenä joutuivat lahtariasein revhanneiden raivostuneiden pyöveleiden ampumamaalitauluksi. Vaikeasti haavottuneena hän joutui pitkäksi aikaa sairaalaan, mutta heti sieltä päästyään tapaamme hänet tiukkana ja horjumattomana kommunistisen puolueen taisteluriveissä. Monet sen jälkeiset taistelut osoittavat, että hän on aina valmis vaikeuksia pelkäämättä kommunismin lipun alla taistelemaan ja aina valmis rohkaisemaan toisia vallankumousrintaman taistelijoita.

Tov. Lehtisellä on tällä hetkellä puolueen antama tärkeä ja vastuunalainen kaaterien kasvatustehtävä hoidettavanaan. Mutta hänen rikkaat taistelukokemuksensa ja hänen uskollinen sitkeytensä ovat kieltämättä erinomaisia avuja siinä marxilais-leniniläisen kasvatustyön suorittamisessa, jota hän nyt yhdessä korkeakouluistamme suorittaa kasvattaen nuorista suomenkielisistä kommunisteista lujia ja marxilais-leniniläisen teorian omaavia taistelijoita, sosialistisen rakennustyön suorittajia, luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentajia. Tämä työ on jo tuottanut hyviä tuloksia. Joka vuosi luodaan uusia saavutuksia. Nuorisojoukoistamme ja työpenkkien äärestä koulutyöhön siirtyneistä työläisistä kasvaa pelottomia puoluekantaisia taistelijoita, jotka peräänantamattomasti taistelevat proletariaatin diktatuurin lujittamiseksi ja sen toteuttamiseksi kaikkialla maailmassa.

Toivomme, että tov. J. Lehtinen vielä kauan yhtä väsymättömästi kuin tähänkin saakka työskentelee näiden suomenkielisten vallankumoustaistelijain kasvattajana ja valmentajana, esimerkillisenä taistelijana puolueen suomenkielisten jäsenjoukkojen etumaisissa riveissä, bolshevistisena taistelijana kaikkia puoluevastaisia ilmiöitä vastaan.

Muutamia kysymyksiä taistelusta imperialistista sotaa vastaan [1]

"Suosittelen kaikille luettavaksi Japanin kommunistisen nuorisoliiton julistusta, jossa käsitellään taistelua imperialistista sotaa vastaan. Ottamatta lukuun yhtä virhettä eräässä kysymyksessä täytyy tunnustaa, että se on mainio. Se on niin konkreettinen ja hyvin laadittu, että tuskin meidän KI:n Tpk:n koneisto kykenee parempaa laatimaan" (Kuusinen Kominternin Tpk:n XII täysi-istunnossa v. 1932).

SUHTAUTUMISEMME MOBILISOIMISMÄÄRÄYKSEEN

KUINKA meidän tulee nyt, kun imperialistinen sota on jo syttynyt, suhtautua mobilisoimiskäskyyn? Tähän kysymykseen meidän täytyy antaa selvä vastaus: Kieltäytyminen mobilisoimisesta (kutsuntaan menosta) on virhe. Miksi? Joku voi kysyä: — «Eikö se, että viedään joukot taisteluun mobilisatiosta kieltäytymisen puolesta, ole juuri eräs kaikkein tärkeimpiä keinoja taistelussa rosvosotaa vastaan?» Ei, ei ole. Selitämme alempana tämän kysymyksen koko ytimen.

On selvää, että me olemme sitä rosvosotaa vastaan, jota Japanin imperialismi käy nyt Mandshuriassa, mutta me olemme myös kaikenlaista imperialistista sotaa vastaan yleensä ja varsinkin Neuvostoliittovastaista sotaa vastaan. Me käymme ja tulemme käymään päättävää taistelua rosvosotaa vastaan Mandshuriassa sekä Neuvostoliitto-vastaista rosvosotaa vastaan.

Samalla me emme saa unohtaa, että voidaksemme tehdä vastoin vallassaolevan luokan tahtoa kaiken sodan mahdottomaksi meidän täytyy kukistaa Japanin imperialismi ja pystyttää proletariaatin diktatuuri, toisin sanoen, muuttaa imperialistinen sota kansalaissodaksi. Voidaksemme suoriutua voittajana tästä kansalaissodasta meidän täytyy ponnistaa kaikki voimamme porvariston aseistariisumiseksi ja proletariaatin aseistamiseksi. Juuri tämä se määrääkin, millainen meidän suhtautumisemme on armeijaan, tuohon porvariston valtiokoneiston erääseen kaikkein tärkeimpään osaan. Meidän täytyy ponnistaa kaikki voimamme valloittaaksemme sotilaat puolellemme ja rappeuttaaksemme armeijan.

Kysymys mobilisatiosta tältä näkökannalta on käytännöllinen kysymys, joka on asettunut ratkaistavaksemme. Tältä kannalta meidän on tätä kysymystä analysoitava.

Tarkastakaamme, mitä merkitsee mobilisoimiskäskyn hyväksyminen. Se merkitsee, että proletaarit menevät armeijaan ja muuttuvat sotilaiksi. Se merkitsee, että he pukevat päälleen sotilaspuvut ja ottavat kiväärin käteensä. Siis mobilisoimisen hyväksyminen merkitsee kiväärin käteensä ottamista, mutta mobilisoimisesta kieltäytyminen merkitsee kieltäytyä ottamasta kivääriä käteensä.

Kumpi näistä kahdesta teesistä vastaa meidän perusasennettamme, — «porvaristo on riisuttava aseista ja proletariaattia on aseistettava» — on aivan selvä. Mutta joku voi sanoa vastaan: — «Mehän myöskin kannatamme porvariston aseistariisumista ja proletariaatin aseistamista. Mutta kysymyshän on luokkatietoisista työläisistä, mutta ei niistä proletaareista, jotka porvaristo on myrkyttänyt, turmellut.» Hyvä on. Mutta proletaarit eivät synny luokkatietoisina. Kun me johdamme joukkotaisteluja ja taistelun pohjalla he-

[1]) Artikkeli Japanin kommunistisen nuorisoliiton illegaalisesta äänenkannattajasta "Leniniläinen nuoriso" N:o 18, 26, 1, 32.

rätämme heitä, silloin syntyy luokkatietoisia proletaareja, jotka ovat tulleet tietoisiksi siitä, että heidän vapautuksensa on taattu vain siten, että pystytetään proletariaatin diktatuuri. Olettakaamme, että kaikki proletaarit ovat luokkatietoisia. Mutta kumpiko proletaarien ryhmä tulee asettaa etutilalle: sekö, jolla on aseet käsissä, vai sekö, joilla on vain kiviä ja keppejä? On selvää, että ensimmäinen ryhmä. Mutta mitä se loppulaskussa merkitsee? Se merkitsee, että me yhdessä proletaarijoukkojen kanssa (kun me otamme vastaan mobilisoimismääräyksen) siirrymme tehtaista armeijaan viedäksemme siellä sotilasjoukot taisteluun porvaristoa vastaan ja taistelulla vallataksemme sotilasjoukot puolellemme.

Tämä merkitsee edelleen, että me siirrämme toimintakenttämme tehtaista kasarmeihin valloittaaksemme puolellemme proletaarijoukot, mobilisoidaksemme heidät taisteluun porvaristoa vastaan tai ainakin mobilisoidaksemme sotilaat puolellemme. Ja tässä tapauksessa joukkojen siirtyminen kasarmeihin antaa meille erittäin hyviä vallankumouksellisia näköaloja perustarkoituksemme — porvariston aseistariisumisen ja proletariaatin aseistamisen — toteuttamiseksi. Se ei tosin missään tapauksessa sulje pois sitä, että työn ehdot kasarmissa ovat kaksinkerroin vaikeammat kuin tehtaissa. Mutta jos me vaikeuksista huolimatta toimimme menestyksellisesti, niin se tuottaa vallankumouksen asialle hyötyä jopa muutamia kymmeniä kertoja enemmän kuin työ tehtaassa (mikäli kyseessä ovat mobilisoidut sotilaat). Se, joka vaikeuksien takia heittää tämän työn, ei ole vallankumouksellinen työläinen.

Kysymys on selvä. Mobilisoimismääräyksen hyväksyminen merkitsee luokkataistelumme jatkamista uudessa paikassa, joka on asiaa proletariaatin voiton kannalta katsoen ratkaiseva ja erittäin otollinen. Kieltäytyminen tottelemasta mobilisoimiskäskyä merkitsee kieltäytymistä taistelusta tällä taistelukentällä, sen yksinkertaisesti heittämistä ilman minkäänlaista taistelua. Juuri tämän vuoksi meidän täytyy lähteä mobilisoimaan voimia yhdessä proletariaatin kanssa, johtaa sotilasjoukot imperialistisessa armeijassa taisteluun Japanin imperialismia vastaan, mistään vaikeuksista huolimatta ja käydä väsymätöntä ja sitkeätä taistelua vallataksemme ne puolellemme.

KUINKA MEIDÄN TULEE TOIMIA TYÖMAILLA JA MAAKYLISSÄ MOBILISOIMISEN YHTEYDESSÄ

On järjestettävä ehdottomasti mitä kiintein yhteys mobilisoitujen sotilaiden ja niiden tehtaiden, työmaiden ja niiden maakylien välillä, joissa sotilaat ovat työssä ennen mobilisointia. Tämän kiinteän yhteyden pohjalla voimme vetää sotilasjoukkoja luokkataisteluun kasarmin ulkopuolella, sillä vain tässä tapauksessa on mahdollista luoda pohja sotilaitten, työväen ja talonpoikain yhteisrintamalle.

Nyt nousee kysymys, miten tämä yhteys on järjestettävä. Jos mobilisointi suoritetaan niissä tehtaissa ja maakylissä, joissa me olemme työssä, meidän täytyy ottaa alote käsiimme ja järjestää mahdollisuuksien mukaan laajoja joukkokokouksia, joihin mobilisoitu toveri ottaa osaa (esim. kokouksia jonkun toverin läksiäisiksi jne), kehittää laaja propaganda- ja agitatiotyö sotaa vastaan, selvittää tehtaiden ja maakylien elävästä elämästä otetuilla esimerkeillä, kenen hyödyksi ja minkä vuoksi nykyistä sotaa käydään, kuka sodasta hyötyy ja kuka siitä kärsii (tällaisia kokouksia tulee pitää mahdolli-

simman usein). Ja samaanaikaan — ja se on kaikkein tärkeintä — näissä kokouksissa täytyy ehdottomasti muodostaa vakinainen järjestö tämän toverin ympärille (ottamalla sen nimeksi esim. sen ja sen toverin avustamisjärjestö). Tämän ohella ei saa minuutiksikaan unohtaa, että tämän elimen pitää olla alhaalta käsin solmittavan yhteisrintaman elin.

Näiden järjestöjen perustalla me voimme järjestää yhteyden sekä mobilisoitujen työläisten että talonpoikain kanssa. Se on meille laajana toimintakenttänä laajaa sodanvastaista agitatiota ja propagandatyötä varten, ja lopuksi, nämä elimet voidaan tehdä meidän taisteluelimiksemme. Tämän tehtävän menestyksellinen täyttäminen riippuu siitä, kuinka aktiivisesti me tuemme työtä näissä järjestöissä ja kuinka me osaamme mobilisoida sellaiset joukkojärjestöt, kuin ammattiliittojen nuorisosektiot ja anti-imperialistisen liiton, tekemään työtä näissä elimissä.

Näissä järjestöissä meidän täytyy informoida mobilisoituja sotilaita kaikista tapahtumista, joita sattuu niissä tehtaissa ja maakylissä, joissa he ennen tekivät työtä, heidän perheensä asemasta ja myöskin luokkataistelun elävistä tosiasioista mahdollisimman yksityiskohtaisesti ja usein. Toiselta puolen täytyy ponnistaa kaikki voimat, jotta saataisiin tietoja sotilaiden asemasta ja myöskin miehitysjoukkojen sotilaiden asemasta. On järjestettävä työläisten ja talonpoikain kokouksia, joissa käsitellään sotilaiden kirjeitä (tai jos mahdollista, keskustellaan niissä sotilaiden kanssa välittömästi lepopäivinä) ja, kytkien sen sotilaiden kirjeiden ja keskustelujen kanssa yhteen, on tehtävä väsymätöntä agitatiotyötä sotaa vastaan. Lisäksi on tarpeen, että tämä agitatio-propagandatyö kytketään joukkojen konkreettisiin jokapäiväisiin vaatimuksiin toiselta puolen ja SNTL:n työläisten ja talonpoikain aseman selvittämistyöhön toiselta puolen.

Vain mainitunlaisen sodanvastaisen työn tekemisen pohjalla, vain sen pohjalla, että sidotaan tämä työ kiinteästi työhömme tehtaissa ja maakylissä, vain sen pohjalla me voimme johtaa joukkoja, jotka ovat näissä järjestöissä, tehtaissa ja maakylissä joukkotaisteluun imperialistista sotaa vastaan, todelliseen taisteluun kapitalisteja ja tilanherroja vastaan (s.o. saada aikaan vakavaa vallankumouksellista liikettä, kuten lakkoja, mielenosoituksia jne), vain tämän pohjalla on mahdollista lujittaa ja voimistaa kaikkia joukkojärjestöjä, myöskin nuorisoliittoa.

KUINKA PITÄÄ TEHDÄ TYÖTÄ SOTILAIDEN KESKUUDESSA KASARMISSA

Kasarmissa täytyy tehdä työtä ennen kaikkea sillä tavalla, että sillä vallataan sotilasjoukkojen luottamus. Meidän täytyy olla kaikkein kurintuntoisimpia sotilaita. Me emme saa missään tapauksessa käyttäytyä nihilistisesti eikä anarkisesti. Me voimme tehdä menestyksellisesti työtä vain siinä tapauksessa, kun joukot sanovat, että siinä on rohkeita ja luotettavia poikia. Tämän pohjalla meidän täytyy kaikin keinoin esittää sotilasjoukkojen konkreettisia jokapäiväisiä vaatimuksia, esim. vaatimus ravinnon ja vaatetuksen parantamisesta, vaatimus saada poistua vapaasti kasarmeista jne, sekä lisäksi tehdä väsymätöntä agitatio- ja propagandatyötä. Samalla meidän täytyy sitoa kaikki agitatio-propagandatyö tehtaissa ja maakylissä olevien työläisten ja talonpoikain elämän kysymyksiin ja luokkataistelun eläviin tosiasioihin — näin on laajasti käytettävä hyväksi ulkoapäin saatuja kirjeitä — meidän täytyy kehittää laaja agitatio-propagandatyö imperialistista sotaa vastaan.

SNTL:n työläisten ja talonpoikain

elämästä sekä Kiinan Puna-armeijan elämästä saadun elävän kokemuksen hyväksikäyttämisellä on ratkaiseva merkitys agitatio- ja propagandatyölle, SNTL:n ja Kiinan vallankumouksen puolustamiselle. Meidän täytyy kehittää mahdollisimman paljan oma-alotteisuutta ja käyttää hyväksi jokaista pienintäkin mahdollisuutta propaganda- ja agitatiotyöhömme. Tämä agitatio- ja propagandatyö täytyy ehdottomasti kehittää todelliseksi taisteluksi upseereja vastaan, päällystöä vastaan kasarmeissa ja Japanin imperialismia vastaan voidaksemme voimistaa ja lujittaa järjestöjämme. Tositaistelua järjestettäessä täytyy ehdottomasti muodostaa sotilaskomiteoita yhteisrintamaeliminä alhaaltapäin. (Sotilaskomitealla on samanlainen merkitys kuin tehdaskomitealla tehtaassa, ja vallankumouksellisen pulan hetkellä sen pitää kasvaa, muuttua sotilaiden neuvostoksi.).

Tätä varten on tarpeen, että me muodostamme aluksi vaikka vain pieniä ryhmiä, joihin voi yhdistää sotilasjoukkoja, ja taistelemalla sitkeästi näissä ryhmissä muodostamme lopulta niistä komiteoita. Antiimperialistisen liiton vetämisellä tähän taisteluun on suuri merkitys sekä taistelun oikealle johtamiselle että myös liittomme voimistamiselle ja lujittamiselle.

Tässä tulee vielä eteemme eräs kysymys. Se on kysymys siitä, kuinka on tehtävä konkreettisesti antimilitaristista työtä kasarmeissa tällä hetkellä, jolloin imperialistinen sota on jo käynnissä. Tähän me vastaamme: On kieltäydyttävä rintamalle lähettämisestä, on tuettava vallankumouksellista proletariaattia. Miksi? Siksi, että tämän politiikan sisältö on suunnattu rikkomaan Japanin imperialismin mobilisoimispolitiikkaa, on suunnattu valtaamaan kasarmit, valtaamaan sotajoukot vallankumouksellisen proletariaatin puolelle. Ei tarvitse puhua siitä, mikä valtava vallankumouksellinen merkitys on tällä taistelulla. Me olemme kuitenkin asian tähän puoleen kiinnittäneet vähän huomiota. Yhtenä tällaisena esimerkkinä on Dsenkion (vallank. ammatillinen järjestö) nuorisosektian keskusneuvoston antama ohje taistelun kehittämisestä uuden vuoden alkaessa. Tuon ohjeen 7:nnessä pykälässä sanotaan: «Kieltäytyminen tottelemasta mobilisoimismääräystä on virhe. Menkää kutsuntaan ja rintamalle, kääntäkää aseenne porvaristoa vastaan ja veljeilkää vihollisen armeijan sotilaiden kanssa.»

Mobilisoimiskäskyä koskevaa kysymystä tulkitaan oikein, mutta se, että kehotetaan menemään rintamalle jne, on virhe. Se on virhe sen vuoksi, että siinä ei kosketella lainkaan kysymystä rintamalle lähettämisestä kieltäytymisestä itse kasarmeissa, ei kosketella kysymystä joukkotaistelusta vallankumouksellisen proletariaatin tukemiseksi. On aivan eri asia mennä kutsuntaan (s.o. tulla sotilaaksi) ja mennä rintamalle. Ohjeessa olisi pitänyt kirjoittaa tästä yksityiskohtaisemmin. On selvää, että sotilaat voidaan mobilisoida verraten lyhyessä ajassa rauhanaikaan verrattuna. Juuri se vaatii meiltä, että meidän täytyy järjestää työmme kunnollisesti, energisemmin, laajemmin.

Meidän täytyy tehdä väsymätöntä ja sitkeää agitatio- ja propagandatyötä sotilasjoukkojen keskuudessa rintamalle lähtemisestä kieltäytymisen puolesta, sen puolesta, että sotilaat kääntäisivät aseensa Japanin imperialismia vastaan ja että voisimme vetää heidät proletariaatin vallankumoukselliseen taisteluun. Lisäksi on sotilasjoukot vedettävä uuteen sabotaashiin, lakkoihin ja mielenosoituksiin ja selvitettävä heille myöskin, mikä merkitys on heidän yhteisillä joukkoesiintymisillään yhdessä työläisten ja talonpoikain kanssa kasarmin ulkopuolella. On ehdottomasti välttämätöntä, että tätä työtä kohotetaan jatkuvasti korkeammalle ta-

solle. Japanin nykyisissä oloissa, jolloin sota on jo syttynyt ja jolloin vallankumouksellisen pulan edellytykset kypsyvät nopeasti, mutta sen takia, että subjektiiviset edellytykset ovat tavattoman heikot, eivät asiat vielä ole kehittyneet vallankumoukselliseen pulaan asti, — tässä tilanteessa ei ole, sen takia että ei ole riittävästi organisatoorisia eikä poliittisia voimia (tämä koskee eritoten armeijaa) suljettu pois mahdollisuus, että meidän työmme rajoittuu vain agitation ja propagandan tekoon, s.o. käy mahdottomaksi estää sotilaiden lähettäminen rintamalle, jota vallassaoleva luokka nyt tekee (enemmänkin, Japanin imperialismi on jo lähettänyt Kiinaan muutamia kymmeniätuhansia sotilaita ja muutamia kymmeniä sotalaivoja).

Mutta tämä ei voi missään määrin olla aiheena siihen, että me jättäisimme huomiotta tämän taistelun ja saboteeraamisen. Päinvastoin juuri siksi meidän onkin käytävä tarmokasta taistelua ja tehtävä laajasti agitatiota ja propagandaa, sillä vain sen pohjalla, että me oikein valmistamme tarmokkaan taistelun, me voimme tämän taistelun kautta kohottaa organisatoorisia ja poliittisia voimiamme ja voimme luoda hyvät edellytykset taistelumme menestykselliselle suorittamiselle.

Edelläsanotusta johtuu, että kun sotilasjoukot on mobilisoitu, täytyy meidän tietystikin yhdessä niiden kanssa mennä rintamalle. Me hylkäämme pikkuporvarillisen yksilöllisen boikotin.

KUINKA ON TEHTÄVÄ TYÖTÄ RINTAMALLA

Rintamalla meidän täytyy agiteerata tarmokkaasti veljeilyn puolesta vihollisen kanssa sekä sen puolesta, että aseet on käännettävä Japanin imperialismia vastaan. On totta, että tätä työtä on tehtävä sangen vaikeissa oloissa. Mutta rohkeina, päättäväisinä ja yksimielisinä sotilaina me voimme valloittaa sotilasjoukkojen luottamuksen. Jos me olemme erittäin valppaita emmekä päästä ohitse ainoatakaan vähänkään otollista tapausta, jos me teemme työtä esim. marssilla ollessa pientä tupakkataukoa pidettäessä, käytämme sitä agitatioon ja propagandaan, — niin se ei ole lainkaan mahdotonta. Täytyy välttämättä muistaa, että ei mikään voi kestää bolshevistisen rohkeuden, tarmon ja sitkeyden edessä.

Siinä tapauksessa, jos täytyy taistella Puna-armeijaa vastaan, täytyy sotilasjoukot yhdistää mahdollisimman yhtenäiseksi ryhmäksi ja, valiten sopivan hetken, — ja tämän hetken valinta on erittäin tärkeä, — siirtyä Punaisen armeijan puolelle.

Lopetamme tähän tämän lyhyen, sangen puutteellisen artikkelin. Olisi toivottavaa, että ne toverit, joilla on rikas kokemus, kirjoittaisivat konkreettisesti työstä armeijassa.

KOMMUNISTINEN INTERNATIONALE ESITTI JULKAISTESSAAN MAINITUN ARTIKKELIN, SEN JOHDOSTA SEURAAVAT HUOMAUTUKSET

«Edellä julkaistu Japanin KNL:n äänenkannattajasta Leniniläinen nuoriso lainattu artikkeli osoittaa selvästi, että taistelussa alkanutta uutta imperialistista sotaa vastaan meidän japanilaiset toverimme käyttäytyvät esimerkillisesti, bolshevistisesti. Kaikista sotatilan aiheuttamista vaikeuksista huolimatta Japanin KP tekee sitkeästi työtä joukkojen vallankumouksellisen mobilisoimisen alalla selkäpuolella ja rintamalla. Japanin kommunistit antavat mainioita esimerkkejä siitä,

kuinka bolshevikkien on toimittava imperialistisen sodan hetkellä. Euroopan kommunistit voivat tämän vuoksi, siitä huolimatta, että Euroopan kommunistisilla puolueilla on takanaan pitempi toiminta-aika kuin JKP:lla taistelussa imperialistista sotaa vastaan, ottaa oppia japanilaisilta tovereilta.

Tässä huomautuksessa tämän artikkelin johdosta me tahdomme vain kehittää edelleen ja täydentää japanilaisten tovereiden lausuntoja. Artikkelissa asetetaan kysymys, kuinka on tehtävä työtä tehtaissa ja maakylissä mobilisation yhteydessä. Vastaus kuuluu, että on toimittava sotilaiden ja talonpoikain yhteisrintaman pohjalla. Lähtökohdaksi artikkelissa neuvotaan ottamaan se, että järjestetään erilaisia kokouksia ja miitinkejä mobilisoitujen työläisten ja talonpoikain lähdön yhteydessä. Artikkelissa suositellaan tällöin muodostettavaksi erilaisia apujärjestöjä, esim. sen ja sen toverin avustamisyhdistys. Nämä ehdotukset näyttävät myöskin pääasiassa oikeilta, väärin on vain se, että artikkelissa ehdotetaan, että tällaisten järjestöjen pitää olla vakinaisia. Minkä vuoksi niiden pitää olla vakinaisia ja onko yleensä mahdollista perustaa joka kerta tällaisissa oloissa vakinaisia järjestöjä? Tuntuu oikeammalta, se, että tällaisissa oloissa perustetaan väliaikaisia järjestöjä, jotka ovat järjestömuodoltaan joustavia, jotka on siten rakennettu, että ne voivat väistää poliisivainojen iskuja.

Työssä armeijassa ja kasarmissa artikkelissa kehotetaan:

"Kehittämään mahdollisimman paljon oma-alotteellisuutta ja käyttämään hyväksi jokaista pienintäkin mahdollisuutta"... agitationi- ja propagandatyön muuttamiseksi" todelliseksi taisteluksi upseereja vastaan, päällystöä vastaan kasarmeissa ja Japanin imperialismia vastaan... Tositaistelua järjestettäessä täytyy ehdottomasti muodostaa sotilaskomiteoita yhteisrintamaeliminä alhaaltapäin. Sotilaskomitealla on samanlainen merkitys, kuin tehdaskomitealla tehtaassa, ja vallankumouksellisen pulan hetkellä sen tulee kasvaa, muuttua sotilaiden neuvostoksi"...

Näitä ehdotuksia on suositeltava kaikille kommunistisille puolueille, mutta niihin on ehdottomasti lisättävä ohje sotilaiden puoluesoluista. Kasarmiin joutuvan puolueen jäsenen ja nuorisoliittolaisen ensimmäisenä velvollisuutena on perustaa puolueen jäsenille ja nuorisoliittolaisille yhteisiä sotilaiden (komppaniain, rykmenttien, kasarmien) soluja. Vain tällaiset solut voivat organisoida menestyksellisesti sotilaskomiteoita ja taata niiden oikean poliittisen johdon. Sotilaskomiteain täytyy Kominternin VI kongressin päätöksen mukaan taas vuorostaan nojautua erikoiseen koneistoon, jonka vastaavat puoluekomiteat asettavat, joka ei saa olla organisatoorisesti kytketty puolueen yleiseen koneistoon (jotta palojen yhteydessä ei palaisi puolueen yleinen järjestö) ja jonka tehtävänä tulee olla sotilassolujen välitön auttaminen ja niiden työn johtaminen.

Artikkelissa asetetaan sotilaskomiteain (ja siis myöskin sotilaiden puoluesolujen) lähimmäksi perustehtäväksi tehda

väsymätöntä ja sitkeätä agitatio- ja propagandatyötä sotilasjoukkojen keskuudessa rintamalla lähtemisestä kieltäytymisen puolesta, sen puolesta, että sotilasjoukot kääntäisivät aseensa Japanin imperialismia vastaan ja että voisimme vetää heidät proletariaatin vallankumoukselliseen taisteluun".

Tätä tunnusta ei artikkelissa ole riittävästi selvitetty ja se täytyy erikoisen hyvin eritellä. Porvaristo valmistaa sotaa jonkinverran toisilla keinoilla, mitä se teki v. 1914. Valmistelutyötä tehdään entiseen tapaan mitä suurimmassa salaisuudessa. Mutta kun v. 1914 tällä tavalla valmistettiin sodan äkillinen julistaminen, niin nyt, tov. Manuilskin mainioita sanoja käyttääksemme, porvaristo «ryömii» («liukuu») sotaan. Japanin imperialismi on osoittanut tämän sodanvalmistamismetoodin klassillisissa muodoissaan. Japanin imperialistit ovat miehittäneet Mandshurian ja käyvät nyt suursotaa Kiinaa vastaan, Japanin Kiinassa olevien kansalaisten suojele-

misen lipun alla. On kyllä totta, että Japanin edustaja kansainliitossa puhui kerran, että Japani käy sotaa Kiinaa vastaan, mutta puheenjohtaja, «sosialisti» Paul Pouncour, keskeytti hänen puheensa heti ja selitti, että Kiinassa ei ole mitään sotaa, ja vaati sen vuoksi, että Japanin edustaja ottaisi sanansa sodasta takaisin. Vallassaolevat luokat ovat valinneet tällaisen sodanvalmistusmetoodin nähtävästi sen vuoksi, että se antaa heille mahdollisuuden alkaa sodan enemmän huomaamatta ja asettaa sen jälkeen joukot tapahtuneen tosiasian eteen. Nyt ei ole enää mitään epäilystä, että länsi-Euroopassa ja Amerikassa vallassaolevat luokat käyttävät pääasiassa samaa sodanvalmistusmetoodia, ja tämän takia täytyy Euroopan kommunististen puolueiden mitä tarkimmin ottaa huomioon Japanin kokemus. Tämän kokemuksen pohjalla täytyy jo ennakolta nähdä, että yleistä mobilisointia yhtäaikaisesti tapahtuvana tekona ei tällä kertaa tule: sota tulee syttymään pienemmistä ja päältäkatsoen osittaisista sotaoperatioista rangaistusretkikuntien ja kenties harjoitusmanööverien jne muodossa. Näitä operatioita varten tullaan käyttämään vakinaisessa sotapalveluksessa olevia joukko-osastoja. Sittemmin niihin lisätään uusia joukko-osastoja, joita muodostetaan tarpeen mukaan aseisiin kutsutuista reserveistä. Kaikkien kommunististen puolueiden täytyy tämä seikka ottaa ehdottomasti huomioon taktillista linjaansa määritellessä taistelussa vallassaolevien luokkien sotavalmisteluja vastaan. Näissä oloissa kysymys rintamalle lähettämisestä asetetaan lähelle juuri niille, jotka ovat vakinaisessa sotapalveluksessa. Lisäksi on selvää, että heille ei sanota, miksi ja minne heitä lähetetään. On ilmeistä, että tässä sotatoimien alkuvaiheissa, nykyisten olosuhteiden vallitessa ei sotilas-soluille vielä saa heittää tunnusta rintamalle lähettämisestä kieltäytymisestä. KK voi sen esittää sen jälkeen, kun se (KK) on todennut, että vallassaolevat luokat jo alkavat sotaoperation. Mutta tässä on vielä otettava huomioon seuraava seikka. Jos vain pieni osa kieltäytyy lähtemästä rintamalle ja jos sen taistelua eivät tue sotilasjoukkojen laajat liikehtimiset ja työläisten ja talonpoikain vallankumoukselliset solidarisuusesiintymiset, niin tuollainen mielenosoitus vaikuttaa vain kielteisesti edessäolevan antimilitaristisen taistelun koko kehitykseen, sillä kun se on eristettynä muista, tulee se pian kukistetuksi. Siis ennenkuin annetaan tunnus, että on kieltäydyttävä lähtemästä rintamalle, täytyy tehdä hyvin vakavasti työtä sotilasjoukkojen vallankumouksellistuttamiseksi sekä myös työläisten ja talonpoikain «yleisen mielipiteen» muokkaamiseksi. Tuo tunnus voidaan siis esittää vasta sen jälkeen, kun on valmistettu vastaava tyytymättömyyden pohja ja taistelutahto joukoissa, siis silloin, kun ollaan kehittyvien vallankumouksellisten joukkoliikkeiden harjalla. Tämän ohella täytyy puoluejärjestön työn painopiste keskittää ei sen tunnuksen agitoimiseen, että on kieltäydyttävä lähtemästä rintamalle, vaan joukkoliikkeiden kehittämiseen tehtaissa, joilla on sotilaallinen merkitys. Nykyoloissa tulee imperialistinen sota olemaan ensi kädessä selkäpuolen sotaa. Tärkeimmät ratkaisevat iskut kumpikin puoli suuntaa syvälle vihollisen selkäpuolelle, missä sijaitsevat tärkeimmät sotatarvetehtaat ja mihin on keskitetty suuret ammusvarastot. Jokaisen imperialistisen maan proletariaatin täytyy, — samalla kun se käsittää, että vihollinen on omassa maassa, ja toteuttaa tietoisesti ja sitkeästi leniniläistä tappion toivomisen tunnusta, — pyrkiä ennenkaikkea paralysoimaan (halpaamaan) sotateollisuuden ja kehittämään samalla laajan lakkoliikkeen, yhdistämään sen työttömien liikkeeseen ja talonpoikain vallankumoukselliseen joukkotaisteluun. Näiden työläisten ja talonpoikain vallankumouksellisten joukkoesiintymisten pohjalla kuohunta soti-

laiden ja matruusien keskuudessa ja heidän kieltäytymisensä menemästä rintamalle voivat antaa valtavan voiman yleiselle vallankumoukselliselle antimilitaristiselle työtätekevien joukkojen taistelulle imperialistisia rosvoja vastaan, varsinkin siinä tapauksessa, jos kommunistisen puolueen onnistuu kytkeä sotilaiden rintamalle menon kieltäytymisliike siihen aktiiviseen tukeen, jota työläiset ja talonpojat puolestaan antavat, ja jos onnistutaan siinä, että huomattavat joukko-osastot ja sotalaivat täysin aseistettuna alkavat siirtyä kansan puolelle.

Niin kauan, kun puolueen ei onnistu saada aikaan työläisten ja talonpoikain antimilitaristisia joukkoesiintymisiä, ja niin kauan, kun rintamalla ovat ensimmäiset toimivan armeijan osastot, jotka on tavallisesti pantu kokoon «kurintuntoisimmista» osastoista, on tavattoman tärkeätä, että myöskin vallankumoukselliset sotilas- ja matruusijoukot lähetetään rintamalle, niin että ne voisivat olla siellä hiivana, joka rappeuttaa armeijan, joka järjestää siellä veljeilyn (siinä tapauksessa, jos pitäisi taistella SNT-L:n tai Kiinan Puna-armeijaa vastaan) ja joka järjestää siirtymisen Puna-armeijan puolelle. Japanilaiset toverit ovat nähtävästi omaksuneet pääasiassa nämä mitä tärkeimmät opetukset taistelussa omaa imperialismia vastaan. Niinpä he esim. kirjoittavat lainatussa artikkelissa, että

"kun sotilasjoukot on mobilisoitu, täytyy meidän tietystikin yhdessä niiden kanssa mennä rintamalle. Me hylkäämme pikkuporvarillisen yksilöllisen boikotin. On ehdottomasti oltava aina joukkojen kanssa ja taisteltava loppuun saakka".

Artikkelin määritelmä ei kuitenkaan ole tässä kysymyksessä kyllin selvä. Tämän takia me katsoimme tarpeelliseksi tehdä ylläesitetyt selvitykset.»

Y. S.

Lenin puolueen rakentajana kirjeittensä valossa

(Jatk. N:oon 14)

On myös pyrittävä siihen, että työläiset välittömästi antaisivat oman osotteensa "Vperjotin" lähettämistä varten kirjekuoressa. Työläiset eivät pelkää. Poliisilla ei ole voimia siepata kymmenettäkään osaa kirjekuorista. "Vperjotin" pieni koko (4 sivua) ja taaja ilmestyminen tekevät meille kysymyksen kirjekuorilevityksestä oleellisimmiksi lehden kysymyksiksi. On suoraan asetettava tehtäväksi kehittää työläisten tilauksia, tapaa lähettää suoraan ulkomaille rahoja (ne ruplat kyllä löytyy) ja osotteensa. Jos tähän tartutaan tolkulla, voidaan piru vie saada aikaan ihan kumous illegaalisen kirjallisuuden levittämisessä Venäjälle. Älkää unohtako, että kuljetus parhaassa tapauksessa tapahtuu neljän kuukauden väliajoilla. Ja on viikkolehti! Mutta kirjekuorista, varmastikin, 50—75 % läpäsee nopeasti postin kautta.

Sitten kynäilijät. Niille on annettava suorastaan urakka kirjottaa säännöllisesti joka tai joka toinen viikko: muuten me, nähkääs, emme pidä teitä kunnon ihmisenä ja katkasemme kaikki suhteet. Tavallinen veruke: emme tiedä, että menee työ hukkaan, arvelemme, "että niillä on jo".

Juuri näitä typerän idioottisia verukkeita vastaan täytyy Rahmetovin tapella mieskohtaisesti, persoonallisesti. Pääaiheet — Venäjän sisäisiä katsauskysymyksiä (se mikä paksuissa aikakauslehdissä tulee maassa käsittelyn alaiseksi ja joutuu yhteiskunnalliseen kronikkaan), ja sitten pikku kirjoituksia ja huomautuksia venäläisten erikoisjulkaisujen (tilasto-, sotilas-, lääkäri-, vankila-, us-

konnollisten ym., ym.) ainehiston johdosta. Näissä kahdessa osastossa on meillä aina puute. Näitä kahta osastoa voivat hoitaa hyvin vain venäläiset ja yksinomaan venäläiset. *Painopiste tässä on — tuoreita faktoja, tuoreita vaikutelmia, aineksia joita ulkomailla ei saa käsiinsä, eikä suinkaan järkeilyjä, ei arviota s.-d. kannalta.* Siksi tällaiset kirjotukset ja huomautukset eivät koskaan mene hukkaan, sillä me käytämme ne aina. Rahmetovin niskoilla on nyt suorastaan velvollisuus panna tämä käyntiin ja antaa meille vaikkapa viisi hyvää, toimeliasta, ei laiskaa eikä verukehtivaa avustajaa, jotka olisivat kukin välittömässä yhteydessä toimituksen kanssa. Vain välittömien suhteitten kautta avustajan kanssa voi täysin selvittää asiat työn kaikkia yksityiskohtia myöten. Ihmisiä on vedettävä mukaan sillä, että missään muualla he eivät voi niin nopeasti "saada painetuksi" kuin viikkolehdessä.

Lopuksi pari sanaa organisatiotunnuksesta nyt. "Aika lopettaa" kirjotuksen jälkeen (N:o 1 "Vperjot") täytyy tämän tunnuksen olla selvänä, mutta väki on niin luutunutta, että Rahmetovin täytyy tässäkin tolkuttaa, yhä uudelleen selittää ja takoa kalloihin kaikin voimin. Nyt on ero täydellinen, sillä me olemme käyttäneet kaikki keinot. *Kolmas puoluekokous KK:n ja Neuvoston tahtoa vastaan ja ilman niitä.* Välit poikki Keskuskomitean kanssa. Suora ilmoitus, että meillä on oma byro. Menshevikkien ja uusiskralaisten täydellinen syrjäyttäminen joka paikasta. Me teimme kaikkemme yhdessä olemisen puolesta ja nyt on meidän avoimesti ja suoraan selitettävä, että on työskenneltävä erillään. Kaikkinainen herkkäuskoisuus ja naivisuus voivat tuottaa vain suunnatonta tuhoa.

Herran nimessä pyydämme mitä pikemmin julkaisemaan avoimen ja räikeän tiedotuksen byrosta. On välttämätön 1) ilmaista täysi solidarisuus "Aika lopettaa" kirjotuksen kannalle ja toistaa sen kutsu; 2) selittää että "Vperjot" on komiteain enemmistön äänenkannattaja ja että byro työskentelee ystävyydessä ja täysin yksimielisenä sen kanssa; 3) että KK ja Neuvosto ovat pettäneet puoluetta mitä häpeällisimmin ja tärvelleet puolueen edustajakokouksen; 4) että nyt ei ole muuta ulospääsyä kuin itsensä komiteoitten edustajakokous ilman KK:aa ja Neuvostoa; 5) että byro ottaa toimittaakseen apua komiteain positiivista työtä varten; 6) että keskuslehti on täydelleen menettänyt luottamuksen horjumisillaan ja valheella.

Uskokaa, että annamme suuren arvon Zemljatshkalle, mutta hän on väärässä vaaria*) vastaan,[1]) ja teistä riippuu hänen virheensä oikaiseminen. Pikemmin, pikemmin katkaista välit pitkin linjaa KK:n kanssa ja julaista heti tieto byrosta, että se on OK **) ja kutsua kokoon edustajakokouksen."

Tammik. 29 p. Lenin käskee Gusevin — joka oli Byron ja Pietarin Komitean sihteerinä — haukkumaan Bogdanovia kunnollisesti; kun Gusev kirjotti 6 kirjettä 10 päivässä, kirjotti B. 30:ssa 2. Eikä lähetä lehdelle mitään. Ei kunnollisia kirjeitä tammik. 9 (22) päivästä (verisunnuntai!). "Herran tähden, älkää luottako menshevikkeihin ja KK:aan sekä pankaa toimeen ehdottomasti, joka paikassa ja mitä päättävimmin ero, ero ja ero."

Helmik. 15 p. Lenin kiittää Gusevia kirjeistä ja pyytää välittömiä yhteyksiä, varsinkin nuorison kanssa.

---

*) Vaari — M. M. Litvinov.

[1]) Pohjoisten komiteain konferenssissa Litvinov tahtoi, että konferenssissa olisi asetettu käsiteltäväksi kysymys enemmistön suhteesta vähemmistöön ja KK:aan, ja voivatko komiteat alistua II:n puoluekokouksen päätöksiä selvästi rikkovain keskuselimien tahtoon. Zemljatshka tahtoi alettavaksi tilanteesta ja puolueen tunnuksista eikä L:n esittämää asiaa käsiteltykään täydessä laajuudessa!

**) Organisatiokomitea. — Toim.

"Älkää unohtako, että vallankumouksellisen järjestön voima on sen yhteyksissä." — On skandaali, että Pietarista ei anneta uusia yhteyksiä. "Oppikaa toki menshevikeiltä, herran nimessä." Niillä on lehdessä kirjeitä. "Ammattivallankumouksellisen on hankittava joka paikassa kymmeniä uusia yhteyksiä, annettava niille kaikki työ luonaan, opetettava niitä ja kohennettava niitä ei saarnoilla, vaan työllä. Sitten matkustaa toiseen paikkaan ja kuukauden — parin päästä palata tarkastamaan nuoria sijoituksia. Vakuutan teille, että meidän joukossamme on jonkinlaista idioottista, filisterimaista, oblomovilaista pelkoa nuorisoa kohtaan. Rukoilen: tapelkaa tätä tautia vastaan kaikin voimin."

Helmik. 25 p. Lenin kirjottaa Guseville, kun on kuullut, että KK suostuu puoluekokouksen pitämiseen. Ei saa luottaa KK:aan eikä antaa myöten. "Muuten me nostamme kapinan ja kaikki kovakiviset komiteat ovat meidän mukanamme. KK on kutsuttu kokoukseen ja tulkoon menshevikit mukanaan, mutta kokouksen kutsumme me ja vain me."

Maalisk. alussa Lenin tiukkaa Gusevilta työläisten kirjeitä ja kysyy, onko ne 6 nimettyä työläistä kutsuttu komiteaan; niitä pitää olla ainakin puolet. Kievistä, Rostovista ja Harkovista on saatava "vperjotlaisia" edustajia, vaikkapa vain neuvottelevalla äänellä. Pietarin 300 järjestyneen keskuudessa (joista Gusev oli kirjottanut) on agiteerattava, että lähettäisivät omalla kustannuksellaan edustajan.

Maalisk. 11 p. Lenin kiittää haukkumisista. "Minusta on hyvä kun ihmiset haukkuvat — se merkitsee sitä, että tietävät mitä tekevät, ja että heillä on linja". Kun Gusev on kirjoittanut pietarilaisista menshevikeistä, että ne eivät ole puoluekokousta vastaan, aikovat luopua hajotustyöstä yms, niin Lenin varottaa herkkäuskoisuudesta. — Ei voi olla kysymystäkään ulkomaisen Liigan eikä uuden "Iskran" osanotosta kokoukseen. Eikä Lenin uskokaan, että menshevikit tulevat sinne. Jos jotkut taipuvat myönnytyksiin, on vaadittava edustajakokouksen ja Pietarin komitean tunnustamista, ja paperilla! Eikä sittenkään saa antaa niille yhteyksiä. Lenin selittää, että "menshevikit ovat nyt meitä voimakkaammat, välttämätön on vimmattu taistelu, pitkä taistelu."

Sitten Lenin tiedottaa, että maalisk. 20 p. tulee hyvin tärkeä konferenssi, jota varten Bogdanovin on tultava. (Kokouksen alotteen oli tehnyt Gapon ja kutsuttu oli 18 järjestöä, mm. Suomen Työväenpuolue ja "Suomen aktiivisen vastarinnan puolue". Kokous pidettiin Genevessä huhtik. 2 p. Menshevikit kieltäytyivät kokouksesta. Bolshevikkien, Latvian ja Amerikan sd:n ja Bundin edustajat lähtivät siitä pois. Kuten Leninin kirjotuksista tiedämme, piti hän mahdollisena osanoton tällaisiin kokouksiin, kun piti neuvotella yhteisesti kapinasta, mutta tästä poistuttiin. — Suomen Työväenpuolueen silloisen, turkulaisen johdon suhtautumisesta tähän kokouskutsuun ei ole tietoa.)

Maalisk. 16 p. Lenin taas kylvettää Gusevia siitä, ettei tule tietoja tov. matkoista, komiteain tilasta, julkaisuista yms. — Kun "Iskra" on kirjottanut, että pitää olla 19 komiteaa, jotta olisi laillinen puoluekokous, selittää Lenin, että 14—15 pitäisi saada. Jo onkin 14. "Tietenkin, jossa tapauksessa kokous on tarpeen, vaikka vain tusina komiteoita, ja mitä pikemmin, sen parempi." Lenin huomauttaa, että jos olisi vielä kutsuttu eräitä paikkakuntia, olisi täysi laillisuus.

Huhtik. 4 p. Lenin kirjottaa Guseville, joka on "käynyt kuumaksi", että juuri silloin tuntuu työ niin erikoisen tarpeelliselta, ettei sitä voi jättää. Mutta Lenin vaatii häntä lähtemään Pietarista joksikin aikaa. Siitä on vain vähän haittaa; toimi-

tettava nuoria tilalle. "Nuoret oppii vastuunalaisemmassa työssä; sen mahdolliset virheet me pian korjaamme. Mutta sen sijaan palo turmelee mitä tärkeimmät keskuksen työn järjestämisen mahdollisuudet."

Maalisk. 12 p. on byro ja KK tehneet sopimuksen OK:n asettamisesta ja kokouskutsusta. Leninistä "ei siinä ole mitään haukuttavaa."

B. Eri henkilöille ulkomailla.

Kirjeitä 9. Maalisk. 9 p:ltä kirje Lunatsharskille, kosketellen mm sitä, että vähemmistön KK:sta ovat jotkut asettuneet menshevikkejä vastaan ja Martov esiintyy ärtyneenä klubissaan.

Krasikoville on kirje 5. 4. 05. Plehanov kirjottaa haikeasti. "Sääli ukkoa, turha suuttua, mutta hyvä kallo..." Kokousedustajiin on suhtauduttava tarkan rauhallisesti; "ei ole mitään menetettävää, mutta kaikki voitamme (jos voitto), vastustajalla päinvastoin."

Kansainväliselle Sosialisti-Toimistolle (II Internationalen johdolle) kirjottaa Lenin, että Plehanov ei nyt voi olla puolueen edustajana Toimistossa, hän kun — III:n puoluekokouksen jälkeen — on julkisesti selittänyt, että voi olla edustajana vain, jos molemmat ryhmät sitä toivovat. Lenin pyytää saada KST:n kirjelmät suoraan itselleen — uudelle KK:lle.

Elok. 29 p. kirjottaa Lenin tov. P. N. Lepeshinskille, puolueen ulkomaisen järjestön Geneven ryhmän sihteerille sen johdosta, että ryhmässä oli nostettu kysymys KK:n työntekijöistä. Lenin selittää, että ryhmä ei ole ymmärtänyt puoluekuria ja on rikkonut sääntöjä. Lenin selittää mikä ero on kritiikin ja juorujen välillä.

"Minun mainitsemani erotus juorujen ja toimessa olevan arvostelemisen välillä (kritiikki on jokaisen puolueen jäsenen velvollisuus, mutta avoin ja suoraan keskuslaitoksille tai puoluekokoukselle osotettu eikä maanalainen, yksityinen ja kerhomainen) tämä erotus on nähtävästi epäselvä ryhmälle.

Siksi KK:n ulkomainen edustaja pitää velvollisuutenaan varottaa kaikkia ryhmän nuoria jäseniä. Ulkomaisessa "siirtomaisessa" piirissä voi aina löytyä sellaisia, jotka helposti sairastuvat riidan, juorujen, panettelun tautiin; aina voi esiintyä sellaisia, jotka hyvin huonosti täyttävät KK:n tai puoluekokouksen heille antamat tehtävät, mutta hyvin helposti tuomitsevat toisten puolueen jäsenten toisien tehtävien epätyydyttävää täyttämistä. Tällaisia henkilöitä usein voivat toverit kuunnella kokemattomuudessaan, uteliaisuudesta, luonteettomuutensa takia. Mutta asia on niin, että niitä ei pidä kuunnella, vaan on heti keskeytettävä sellaiset ihmiset, *sallimatta* nostaa muodollisesti kysymystä "toimihenkilöiden persoonallisesta käytöksestä", *ennen kun* nämä kysymykset on muodollisesti jätetty asianomaisten puoluelaitosten käsiteltäväksi ja nämä ovat ne käsitelleet, *ratkaisseet.*

Ulkomaiset jäsenet helposti lankeavat mainitsemaani tautiin, mutta kaikkien nuorten ja tervehermoisten tovereitten on tarkasti huolehdittava omastaan ja toisten käytöksestä, sillä ainoa taistelun muoto tätä tautia vastaan on *heti ja säälittä* katkaista kaikki taipumukset panetteluun ja juoruihin *alusta pitäen.*"

Toisessa kirjeessä samalta päivältä Lenin selittää, että hän ei halua syyttää ketään perusteettomasti. "*Jokaisella* puoluetyöntekijällä on puutteellisuutensa ja miinuksia työssä, mutta pitää olla *varovainen,* ettei puutteellisuuksien arvostelussa tai niitä selvitettäessä puoluekeskusten edessä kuljeta yli rajan, missä alkaa juorut."

Lokak. 4 päivältä 1905 on Leninin kirje Berliniin, M. A. Reisnerille (1868—1928), joka oli narodnikki, lähestyi sitten Saksan sd:eja, ollen yhteydessä Bebelin, K. Eisnerin, K. Liebknechtin kanssa. Esiin-

tyi oppineena asiantuntijana Königsbergin prosessissa (1904), joka koski kirjallisuuden kuljetusta Venäjälle. V. 1905 liittyi bolshevikeihin, oli edustajana Tampereen konferenssissa, Lokak. vallankumouksen jälkeen NKP(b):n jäsen. — Hänelle kirjottaa Lenin:

Hyvin kunnioitettu Mikael Andrejevitsh! Olen kovin kiitollinen Teille kirjeestänne, joka vielä enemmän kuin Felix Aleksandrovitshin [1]) tiedotus keskustelusta kanssamme selvittää minulle niin kutsuttujen kadettiemme suunnitelmista ja taktiikasta. Erittäin arvokas on tiedonantonne, että liberaalit, Witte ym hirveästi pelkäävät aktiivista boikcttia. Sain juuri tiedon Venäjältä, että on pidetty sosialidemokratian kansainvälinen konferenssi (VSDTP, molemmat osat, Bund, luultavasti lättiläiset jne. [2]). Lopullisesti on hyväksytty aktiivisen boikotin taktiikka.

Teidän plaaninne on minulle epäselvä: 1) tokkohan on toivon varjoakaan, että kadetit kieltäytyvät Valtakunnan Duuman vaaleista? Minä arvelen, että ei ole mitään. 2) Eikö olisi meidän parempi, jos tehdään sopimus radikaalien kanssa, vaatia niiltä miljoonainen Pietarin työläisten aseistamista varten, kuin nyt Perustavan kokouksen vaalit? Mitä tolkkua on vaaleista ennen taistelua Trepovin kanssa tai ilman taistelua Trepovin kanssa?

Tietenkin, tätä on tarkemmin harkittava. Panen toiveita 1:ksi siihen neuvotteluun, joka Teillä näinä päivinä tulee olemaan yhden minun ystäväni kanssa, 2:ksi tapaamiseemme täällä, josta Felix kirjotti. Toivottaen menestystä taistelussa aktiivisen boikotin puolesta valmis auttamaan..."

[1]) V. V. Vorovski. — Toim.

[2]) Syysk. alussa pidettiin konferenssi, johon ottivat osaa yllämain. lisäksi Ukrainan, Puolan ja Liettuan s.d.t. Menshevikkien vastalauseita vastaan tehtiin päätös aktiivisesti boikoteerata Duuman vaaleja.

Lunatsharskille, Italiaan, kirjottaa Lenin Genevestä lokak. 11 p. 1905 erään Lunatsharskin kirjotuksen johdosta, johon ehdottaa muutoksia. Kysymys on suhtautumisesta parlamenttiin. Lenin mainitsee Parvuksen ja Martovin virheitä suhtautumisessa semstvoporvareihin, jotka "leikkivät perustuslakia". Myös neuvoo Lenin, miten on käytettävä hyväksi Hilferdingin artikkelia, jossa tämä selittää, että Saksan sd:n voima ei ole parlamentissa, vaan sen vaikutuksessa työväen joukkoihin, niiden tietoisuudessa.

"Jos olisi meillä jo parlamentti, me tietenkin kannattaisimme kadetteja, Miljukovia ja kumpp. "Moskovskia Vjedomostia" vastaan. Esim. uusintavaaleissa ym. Silloin se ei pisarankaan verran loukkaisi sd luokkapuolueen itsenäisyyttä. Mutta ei parlamenttaarisena, vaan vallankumousaikana... sellaisten ihmisten kannattaminen, jotka eivät kykene taistelemaan vallankumouksellisesti 1) on puolueemme itsenäisyyden rikkomista. Kauppa ei voi olla selvä ja avoin. Tämä merkitsee juuri "myydä" oikeutensa vallankumoukseen, kuten Te sanotte, eikä oikeuksiensa *asettaminen* kannatusta varten. Parlamentissa me voimme kannattaa pisarankaan vertaa katoamatta. Nyt me katoamme *valtuuttaen* Miljukovit puhumaan puolestamme vissillä ehdoilla. Sitten, pääasia 2) tällainen kannattaminen on vallankumouksen pettämistä. Parlamenttia ei ole vielä. On vain *harhaluuloja* Miljukoveilla. On taisteltava vallankumouksellisesti parlamentin *puolesta,* mutta ei parlamenttaarisesti vallankumouksen puolesta, taisteltava vallankumouksellisesti *voimakkaan* parlamentin hyväksi, eikä *voimattomassa* "parlamentissa" vallankumouksen hyväksi. Nyt ovat Venäjällä *ilman* vallankumouksen voittoa *kaikki voitot* "parlamentissa" (Valtak. Duumassa tai sen tapaisessa) *nollia,* pahempia, sillä se sumentaa silmiä *harhakuvalla* (fiktia)."

Kadetit ovat jo tulleet "hallituskelpoisiksi". Tahtovat että työväki pysyisi kellarissa. "Me olemme nyt voimakkaat kansan vallankumouksellisen taistelun kautta ja heikot muka parlamenttaarisessa suhteessa. Kadetit päinvastoin". "Iskra" on antanut hölmistyttää itsensä. — Lenin viittaa Marxin otteisiin 1848. Nyt tarvitaan kestävyyttä, sisua. "Iskra" ei sitä ymmärrä. "Kuten kaikki opportunistit ei se usko työläisten vallankumouksellisen taistelun tarmoon ja sitkeyteen. Moskova on niille opiksi. Ja tuossa vielä äitelä Parvus kuljettaa Venäjälle pikkukaupustelun taktiikkaa!!"

M. Gorjkille, Kapriin, kirjottaa Lenin 14 p. elok. 1907 kutsuen tätä mukaan II Internationalen kongressiin. (G. ei tullut.)

C. Kirjeitä paikallisille sd. järjestöille ja henkilöille Venäjällä.

Neljä kirjettä, jotka koskevat org. kysymyksiä. Maalisk. 25 p. 1905 Lenin kirjottaa Odessan komitealle näiden mandaatista puoluekokoukseen. Tiukkaa tietoja, onko otettu työmiehiä komiteaan ja miksi ei kirjoiteta lehteen.

Odessassa olevaa Vinogradovia Lenin neuvoo 8.4.05 työpaikkatyön ja amm. ryhmäin järjestämisasiassa. Tehdaskomitea on alin elin. "Tärkeät ovat elämisolot, kokousolot, tapaamisolot, yhteistyön olosuhteet, sillä alimman solun on toimittava erikoisen elävästi, taajaan, säännöllisesti." Lenin suosittaa erilaisia työmetodeja, jotka sopivat eri oloissa.

Lokak. lopulla kirjottaa Lenin Odessaan kahdelle toverille, jotka on erotettu ja perustaneet kolmannen puolueen esittäen omia vaatimuksiaan. Lenin selittää, että toverit ovat heikkouskoisia ja heikkohermoisia ja neuvoo, miten on tehtävä työtä.

Jouluk. 1907 kirjottaa Lenin Suomesta Pietariin Kedroville, joka hommasi painoon Leninin artikkelikokoelmaa "12 vuoden ajalta".

D. Keskuskomitealle

Elokuun 14 p. 1905 kirjottaa Lenin Genevestä moittien niitä siitä, etteivät lähetä luvattuja pöytäkirjoja eikä kirjeitä. Pyytää myös rahaa. Käsittelee koko joukon käytännöllisiä kysymyksiä (KK:n täysistunnosta ym). Tiukalla arvostelullaan sai Lenin eräät KK:n jäsenet taas tolalle (olivat virheellisesti suhtautuneet menshevikkeihin).

Syysk. 7 p. panee Lenin vastalauseensa KK:laisten menettelyä vastaan, kun eivät tiedota hänelle tärkeistä asioista. Varottelee eräistä juonittelijoista.

Lokak. 5 p. 1905 kirjottaa Lenin Genevestä KK:lle sen johdosta, että oli aikomus pitää kokous Suomessa. Lenin huomauttaa, että ulkomaan lehdissä on paljon huhuja kapinan valmistuksista Suomessa. Rannikkopoliisia on lisätty 4-kertaiseksi. Sotaväkeä lähetetään. Mahdollista on että tahallaan provosoivat yhteentörmäyksiä voidakseen sekaantua asevoimin.

Lenin pelkää, että näin ollen KK:n kokouksen pito Suomessa on riskeerattu; ei saa antautua sellaiseen vaaraan, joka luovuttaisi puolueen menshevikkien revittäväksi. Ehdottaa Tukholmaa tapaamispaikaksi. Suomalaiset toimittavat meren yli ne, jotka eivät voi matkustaa passilla. — Kokouksesta Tukholmassa ei tullut mitään ja lokak. 25 p. Lenin jo puhuu muista paikoista (Berlin, Königsberg). — Lenin on saanut sanan että KK on nimittänyt hänet Kansainväliseen sos. Toimistoon. Kirjottaa, että olisi saanut nimittää Vorovskin.

Viimeinen kirje tätä ryhmää on lokak. 27 p:ltä, jolloin Lenin kirjottaa mahdollisuudesta ottaa Plehanov Pietarissa legaalisesti ilmestyvän "Novaja Zhiszn" lehden toimitusneuvostoon. Plehanov kieltäytyi.

Kirjallisuusarvostelua

«Venäjän historia lyhyin piirtein»

M. N. Pokrovski: "Venäjän historia lyhyin piirtein" I ja II osa. Kustantaja "Kirja" v. 1933. Käännös venäjänkielestä. 252 sivua. Hinta sid. 3 rpl. 95 kop. Painos 7500 kpl. 5 kuvaa. Vastaava toimittaja K. Vento. Teknillinen toimittaja F. Perho.

VENÄJÄN historia lyhyin piirtein" on suomenkielisenä ilmestynyt jo v. 1927. Tämän jälkeen on kuitenkin ilmestynyt uusia venäjänkielisiä painoksia, joihin tekijä on tehnyt tarpeellisia korjauksia arvokkaine lisäyksineen parantaen näin suuresti teoksen laatua.

Nyt ilmestyvä (I ja II osa jo ilmestynyt) suomenkielinen "Venäjän historia lyhyin piirtein" pitäisi olla käännös viimeisestä v. 1932 venäjänkielisestä painoksesta. Tämä julkaisu olisi tietysti erittäin tarpeellinen suomenkieliselle väestölle yleensä ja erikoisesti juuri opiskelijoille. Valitettavasti ei kustantaja ole kuitenkaan suhtaantunut ollenkaan vakavasti kysymyksessä olevan kirjan julkaisemiseen. Teoksen I ja II osan "uusi käännös" rajoittuu ainoastaan siihen, että vanhasta käännöksestä on jätetty pois pari alkulausetta, liitetty: M. N. Pokrovskin kuva, sekä lisätty hänen elämäkertansa, alkulauseensa X:nteen painokseen. Leninin kirje M. N. Pokrovskille, sekä Partisdatin esittely, mutta muuten julkaistu entinen käännös melkein sellaisenaan — kaikkine tekijä-, käännös- ja korrehtuurivirheineen.

Esitämme niistä tärkeimpiä:

Sivulla 53 puhuttaessa bojaari-kauppiastsaari Shuiskista sanotaan: "Hän oli uudelleen, kuten Godunov, V e n ä j ä n h a l l i t s e v a n k a u p p a k a p i t a a l i n r u u m i i l l i s t u m a. Mutta samalla kun me Godunovin toiminnassa näemme s i l l o i s e n k a p i t a l i s m i n h y v i ä k i n p u o l i a, pyrkimystä pystyttämään järjestys, h i l l i t s e m ä ä n k e h i t t y v ä ä v ä e s t ö n r i i s t o a jne. näemme me Shuiskissa vain kielteisiä puolia" (alleviivaukset E. L:n). Tätä kohtaa ei venäläisessä korjatussa painoksessa kuitenkaan ole, sillä tekijä on katsonut sen virheelliseksi ja poistanut.

Edelleen siv. 54 Shuiskin politiikkaa kuvatessa puuttuu uudessa venäläisessä tekstissä oleva tärkeä täydennys: "Hän käytti hyväkseen niitä l u o k k a r i s t i r i i t o j a, jotka heti paljastuivat vihollisen leirissä. Shuiskia vastaan, "Dimitrin" puolesta, esiintyivät keski- ja pikkutilanomistajat — maakuntalaiset, mutta ei moskovalaiset — sekä t a l o n p o i k a i s j o u k o t. Mutta talonpojat eivät menneet ainoastaan Shuiskia, vaan myöskin tilanomistajia vastaan" (alleviivaukset tekijän).

Sivulla 61 sanotaan: "Mininin ja Posharskin persoonissa o l i v o i t t a n u t k a u p p a k a p i t a a l i, joka merkitsi kauppiaiden olemista i s ä n t i n ä ja tilanomistajien ensimmäisiä ja läheisimpiä palvelijoita" (alleviivaukset E. L.). Venäläisessä tekstissä kuuluu kohta: "Mininin ja Posharskin persoonissa sai voiton tilanherra-maanomistus ja kauppapääoma".

Edelleen samalla sivulla: "Kaikki tottuivat siihen, että Romanovien perhe tunnollisesti palveli k a u p p a k a p i t a a l i a". Venäläisessä tekstissä on: "Kaikki tottuivat siihen, että Romanovien perhe tunnollisesti p a l v e l i e l p y n y t t ä f e o d a a l i s t a m a a n o m i s t u s t a, kauppakapitaalia" (allev. E. L:n).

Romanovien armeijasta puhuttaessa (siv. 63) sanotaan: "...kauppakapitaali, jonka käytettävissä oli semmoinen ase,..." Tämä kohta on venäläisestä tekstistä poistettu. Samoin siv. 65 sanotaan: "Mutta tähän aikaan ei uusi sotajoukko ollut k a u p p a k a p i t a a l i l l e t a r p e e n enää ainoastaan sisäisten vihollisten kukistamista varten, vaan ulkoisiakin yrityksiä varten, semmoisia suuria ja rohkeita, jommoisista s e sata vuotta ennen e i o l l u t h a a v e k s i n u t k a a n" (allev. E. L.). Venäläisessä tekstissä tämä on: "Mutta tähän aikaan ei uusi sotajoukko ollut enää tarpeen ainoastaan sisäisten vihollisten kukistamiseksi vaan ulkoisiakin yrityksiä varten, semmoisia suuria ja rohkeita, jommoisista sata vuotta sitten ei voitu haaveksiakaan".

Romanovilaisen valtion luonteesta ja sen yhteiskunta-taloudellisista perusteista sanotaan käännöksessä: "Se ei ollut ainoastaan k a p i t a l i s t i n e n ja byrokraatti-

nen..." (siv. 67). Korjatussa venäjänkielisessä painoksessa tämä kohta kuuluu: "Se ei ollut ainoastaan maaorja-, byrokraattinen.." Siv. 72: "Mutta he olivat täysin voimattomia asettamaan muodostuvan byrokraattisen kauppavaltion tilalle jotakin uutta." Venäjänkielisessä tämä on: "Mutta he olivat täysin voimattomia asettamaan muodostuvan maaorja- ja byrokraattisen valtion tilalle jotakin uutta". (allev. E. L:n). Sivulla 75 puuttuu kokonaan perustekstissä oleva näitä valtion perusteita kuvaava seuraava kohta: "Se (romanovilainen valtio — E. L.) muodostui kahden voiman kokoomuksesta, joiden ruumiillistumana olivat, yhdeltä puolen, maaorjatilat, toiselta puolen — kauppapääoma". (Alleviivaus Pokrovskin.) Sivulla 79 sanotaan: "Mutta virkamiesvaltiosta ei venäläisen teollisuusporvariston onnistunut täysin suoriutua..." Korjatussa venäläisessä tekstissä on se kohta: "Mutta maaorjavaltion täydellinen likvideeraaminen ei onnistunut pitkään aikaan..." Siv. 101: "Kauppakapitaalin luoma maaorjavaltio merkitsi kokonaista hallintojärjestelmää" — venäjänkielisessä: "Maaorjavaltio edusti kokonaista hallintojärjestelmää". Siv. 106 "...kauppakapitaalin luoman valtion..." — venäjänkielisessä: "...kauppakapitaaliin nojautuvan valtion..." Siv. 107 "... säilytti yleensä ja kokonaan vallan kauppakapitaalille" — venäjänkielisessä: "...säilyttäen yleensä ja kokonaan vallan tilanomistajille ja kauppakapitaalille" Siv. 111: "Kauppakapitaali perääntyi..." — pitäisi olla: "Maaorjavaltio perääntyi..." Edelleen samalla sivulla: "...talonpoikaa ensin riisti yksinomaan kauppakapitaali... ja sittemmin sanottu kapitaali yhdessä teollisuuskapitaalin kanssa..." — pitäisi olla: "...talonpoikaa ensin riisti tilanomistaja, sitten tilanomistaja yhdessä kauppakapitaalin kanssa, mutta sittemmin he alkoivat tätä tehdä yhtiössä teollisuuspääoman kanssa..." Sivulla 194 esiintyy venäjänkielisestä korjatusta painoksesta pois jätetty kohta: "Tiedämme jo, että kapitalismi Venäjällä on paljon vanhempi kuin tavallisesti ajatellaan, ja että ennen teollisuuskapitalismin vuosisataa oli meillä kaksi kauppakapitalismin vuosisataa. Kauppakapitalismi loi meillä maaorjuuden siinä muodossa, missä se oli Venäjällä XVIII—XIX vuosisadoilla". Siv. 88 sanotaan: "Mutta pääasia on se, että kauppakapitaali säilytti sen koneen, joka pusersi talonpojasta "lisätuotteen"... "— pitäisi olla: "Mutta pääasia on, että säilyi se kone, joka pusersi talonpojasta "lisätuotteen"... "sekä siv. 90: "Teollisuuskapitalismin voitosta huolimatta jäi valtiorakenne Venäjällä XIX vuosisadan loppuun asti sellaiseksi, miksi kauppakapitaali omaa tarvettaan varten oli sen luonut." Pitäisi olla: "Teollisuuskapitalismin voitosta huolimatta jäi valtiorakenne Venäjällä XIX vuosisadan loppuun asti sellaiseksi, minkälaiseksi se oli muodostunut XVIII vuosisadan alkuun mennessä." (Kaikki alleviivaukset E. L:n.)

Puolan feodaalisesta maaorjavaltiosta sanotaan siv. 94 seuraavasti: "Kuten muistamme, oli Puolan kuningaskunta myös yksi niitä valtioita, jotka kauppakapitalismi oli luonut..." Tämän kohdan on tekijä kuitenkin korjatusta venäjänkielisestä painoksesta poistanut virheellisenä.

V. 1861 maareformista sanotaan siv. 101 seuraavasti: "...talonpojat vapautettiin mikäli kauppakapitaali salli". Pitäisi olla: "...talonpoikia vapautettiin mikäli tilanomistajien ja kauppapääoman edut sallivat." Sekä edelleen siv. 175: "...kauppakapitaalin etujen painostuksesta "maan kanssa vapauttamis" suunnitelma pääsi voitolle..." — täytyisi olla: "...ei-mustanmullan alueiden tilanomistajien ja kauppakapitaalin etujen painostuksesta "maan kanssa vapauttamis" suunnitelma pääsi voitolle..." (alleviivaukset E. L:n).

Useammassa kohdassa esiintyy kauppakapitaalin asemasta virheellinen termi "kauppakapitalismi".

Historiaa luonnehditaan siv. 11 seuraavasti: Siis historian ydin on asteettaisessa kehityksessä, s.o. ihmiskunnan asteettaisessa säännöllisessä muuttamisessa" (allev. E. L:n). Venäläisessä uudessa painoksessa on kuitenkin sanat, "asteettaisessa" jätetty virheellisenä pois.

Paitsi näitä ylläesitettyjä virheitä, jotka johtuvat siitä, että suomenkielistä painosta ei ole tarkastettu ja korjattu parannetun

venäläisen painoksen mukaiseksi, esiintyvät siinä myöskin kaikki entisen painoksen käännösvirheet.

Ihmisyhteiskunta on kaikkialla käännetty "ihmiskunta" (siv. 7, 8, 10, 11 ja 12). Ennakolta nähdä on käännetty "aavistaa" (siv. 7 ja 16), joka merkitsee vaistovaraisuuden asettamista tieteen tilalle.

Siv. 13 sanotaan: "Nykyään on Yhdysvallat maa, joka teknillisessä suhteessa, se on talousmuotoon nähden, on maailman kaikkien maitten joukossa melkeinpä ensimmäisellä sijalla" (allev. tekijän) "talousmuotoon" asemasta pitäisi tietysti olla, "talouskeinoihin" jne. Puhuttaessa kartanotaloudesta sanotaan siv. 32: "Oma kirvesmies rakensi herralle mökin" — pitäisi olla: "Oma kirvesmies rakensi herralle talon."

Sivulla 53 sanotaan "valittu Dimitri" — pitäisi olla — "Dimitri niminen." Pikkuporvaristo käännetään siv. 66 "porvaristo". Siv. 72—73 esiintyy "kohtalouskoa": "Moskovan valtakunnalle oli kohtalo suopeampi" (allev. E. L.). Alkuperäisessä tekstissä tämä on: "Moskovan valtakunta osottautui onnellisemmaksi."

Feodaalisia suhteita kuvaava Marxin ja Leninin käyttämä termi "talouden ulkopuolinen pakotus" on siv. 102 käännetty käsittämättömäksi lauseeksi: "...taloudellinen ulkopuolinen pakotus..."

"Lisätuote" käännetään siv. 112 "liikatyöksi" ja siv. 113 "liikatuotannoksi".

Sivulla 196, jossa kuvataan porvarillisten historioitsijain suhdetta feodalismiin, esitetään: "Sitä, että tämmöinen "yksityisen persoonallisuuden" takana on kollektiivi, kyläyhteisö, ei porvarillinen historioitsija huomannut..." Venäläisessä tekstissä tämä on: "Sitä, että tämän "yksityisen persoonallisuuden" alaisena oli kollektiivi, kyläyhteisö, ei porvarillinen historioitsija huomannut..."

Sivuilla 198—199 sanotaan: "...työtätekevän väen (kauppiaat, käsityöläiset ja talonpojat)..." Pitäisi olla:"... veronalaisen väen (kauppiaat, käsityöläiset ja talonpojat)..." (allev. E. L:n.) Siv. 203: ".marxilaisilla yhteiskunnallinen elämäntapa määrää ihmisen tietoisuuden Shtshapovilla taas pelkkä elämäntapa." Täytyisi olla: "...marxilaisilla yhteiskunnallinen oleminen määrää ihmisen tietoisuuden, Shtshapovilla taas pelkkä oleminen." (Allev. tekijän).

"Levoton aika" on siv. 61 käännetty "sekasorto", siv. 64 "levottomaksi ajaksi" ja siv. 70 "rauhaton aika". Kun näin epävarmoista nimityksistä puuttuu vielä useasti lainausmerkit on, ainakin alkavan lukijan, vaikeata päästä perille mitä aikaa milloinkin tarkoitetaan. Edelleen tuottaa kirjalle haittaa, että siinä päinvastoin kuin uudessa venäläisessä painoksessa käytetään vanhoja mittoja.

Sivulla 203 sanotaan: "Valtiorakenne — sanoo Liebig — yhteiskunnalliset ja perhesuhteet, käsityö, teollisuus, taide ja tiede, sanalla sanoen, kaikki mikä nykyään erottaa ihmisen, on sen tosiasian ehtona, että ylläpitääkseen olemassaoloaan ihminen tarvitsee jokapäiväistä ravintoa..." Pitäisi olla: "Valtiorakenne — sanoo Liebig — yhteiskunnalliset ja perhesiteet, käsityö, teollisuus, taide ja tiede, sanalla sanoen kaikki, mikä nykyaikana on ihmiselle ominaista, mukautuu siihen tosiasiaan, että olemassaolonsa ylläpitämiseksi ihminen tarvitsee joka päivä ravintoa.."

"Laillinen marxilaisuus" on siv. 206 käännetty "Julkinen marxilaisuus"

Ilmeisistä korrehtuurivirheistä esitämme ainoastaan seuraavia. Siv. 11 lause:: "Ihmiset pyrkivät tyydyttämään nämä tarpeet mahdollisimman oikeudenmukaisesti..." pitäisi olla: "Ihmiset pyrkivät tyydyttämään nämä tarpeet ja täytyy pyrkiä siihen, että nämä tarpeet tyydytettäisiin mahdollisimman oikeudenmukaisesti..."

Teollisuuskapitalismin suhteesta maaorjuuteen sanotaan siv. 79 seuraavasti: "Teollisuuskapitalismin täytyi kaataa se (romanovilaisen valtakunnan — E. L.). kulmakivi .." Perustekstissä tämä on: "Teollisuuskapitalismin kehityksen täytyi kaataa se jne..." Siv. 85 sanotaan: "Koska herra riisti talonpojalta..." — pitäisi olla: "Koska herra riisti maaorjatalonpojalta..."

Sivulla 203 sanotaan Shtshapovista: "...hän suorastaan kohoaa historiallisen marxilaisuuden edeltäjän asemaan." Tämän pitäisi tietysti olla: "...hän suorastaan kohoaa historiallisen materialismin edeltäjän asemaan" (allev. E. L:n).

Sivulla 40: "...Novgorodin keskiluokka tuki sentähden kovin valtavasti bojaareita."

Tämä on venäläisessä tekstissä: "...Novgorodin keskiluokka tuki sentähden kovin laimeasti bojaareita". Siv 41: "Vihdoin se tuottaa ja varustaa itselleen oman kylvömaan..." — pitäisi olla: "Vihdoin, odottamatta talonpoikien valmistamia raaka-aineita, alkaa herra "tuottaa" ja varustaa itselleen oman kylvömaan."

Teknillisinä kirjan heikkouksina voi mainita, että kolmanteen osaan kuuluva karttaliite on yhdistetty erillisenä ilmestyneeseen I ja II osaan, sekä Venäjän feodolismia ja itsevaltiuden syntyä ja kehitystä koskeva Pokrovskin arvokas liite on jäänyt III osaan, vaikka sen sisältö koskee kaikkein eniten I ja II osaa ja näiden osien etuliitteenä auttaisi lukijaa jo alusta alkaen oikeaan suuntaan.

Kaikki edellä oleva osoittaa selvästi, että suomenkielisille erittäin tärkeä kyseessä oleva oppikirja on huolimattomuuden takia ilmestynyt ainoastaan muodoltaan uutena, sisältäen entisen painoksen tekijä-, käännös- ja korrehtuurivirheet, sekä siis uuteen venäläiseen painokseen verrattuna sietämättömän huonona.

Eino Leivo

Senjälkeen, kun edellä julkaistussa kirjoituksessa kosketellut virheellisyydet. M. Pokrovskin Venäjän historian I ja II osan äsken ilmestyneessä suomenkielisessä laitoksessa tulivat todetuksi, liitettiin mainittuun laitokseen liite, jossa oleellisimmat virheelliset kohdat oikaistaan. Sen perusteella voi lukija tehdä vastaavat korjaukset laitoksen tekstiin, joten tärkeimmät näistä valitetavista virheellisyyksistä tulevat näin oikaistuiksi.

Kustantaja.

TOIMITUSKOLLEGIO: **J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko**

Отв. редактор, И. К. Лехтинен. Техн. ред.: П. Нотко

„Kirja" № 211. Jätetty kirjapainoon 13/X kirj. painettavaksi 21/X—33
Леноблит № 26448. 3 п. л. 65408 зн. на п. л. 62 x 88. Тираж 1790 экз. Заказ № 2906.

Типография „Кирьяпая", Ленинград, Харьковская, 9.

Hinta 75 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ“

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАД 1933